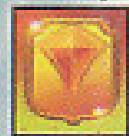

ДЖОАНА ЛЕЙН

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪЩА

МЯЛКАТА СТОПАНИКА

*В мрачното именуе Грийн Касъл
Нора се бори за своята любов.*

ДЖОАНА ЛЕЙН МАЛКАТА СТОПАНКА

Превод: Геновева Накова

chitanka.info

По волята на капризната съдба демонично красивият заклет ерген Робърт Гиър получава невеста и 50 000 лири. В мрачното имение на загадъчния си съпруг невинната Нора отстоява правото си на господарка и се бори за сърцето на мъжа, разкъсван между съмненията и страстта.

*„Естествено е за мъжа да се отдаде на
илюзиите на надеждата.“*

Патрик Хенри

ПРОЛОГ

НАДЕЖДИ

„Илюзия, която ме прави щастлив, струва повече от истината, която ме смъква на земята.“

Кристоф Мартин
Уилънд

*„Каква ще е съдбата на
девойката?“*

*Кой ще е годеникът на
девойката?“*

Сър
Уолтър Скот

1814

Всичко беше прекалено.

Вечнозелените растения, очертаващи посипания с пясък коловоз, бяха прекалено високи и засадени едно до друго, така че беше почти невъзможно да се погледне през тях към неголямото, но въпреки това определено показно имение. Масивните врати на главния вход на „Темпъл Манър“ бяха два пъти по-високи от необходимото и наполовина по-широки от нормалното. Две зинали лъвски глави стояха отстрани на входа, а тежки медни халки висяха прокарани през плоските им носове.

Трябваше да се преодолее грамадният коридор, в който хаотично бяха поставени кръгли маси, отрупани с неимоверно количество цветя. Покрай облицованите с ламперия стени бяха наредени като стражи

излъскани до блясък доспехи. Най-накрая се преминаваше под безвкусен полилей от злато и кристал, почти с размерите на каретата за коронацията на принца, и се влизаше в Пурпурния салон.

Стаята по драматичен начин отговаряше на името си, тъй като наистина беше прекалено пурпурна. Множеството огромни мебели бяха тапицирани в най-различните оттенъци на този кралски цвят. Кадифените драперии, които украсяваха дузината високи до тавана прозорци, бяха изработени от тежко пурпурно кадифе. Дори по килимите бяха извезани прецъфтели алени рози.

И навсякъде — вази с човешки бой и подобни на флейти мраморни поставки за цветя; резбовани маси, стенещи под тежестта на колекции от късове аметисти; китайски орхидеи и чудовищни стъклени предмети, които не подлежаха на описание...

Китайските тапети почти не се забелязваха от крещящите позлатени рамки, декорирани с купчини боядисани в яркочервено лози, които обрамчваха мрачните портрети на нечии предци. Последните вероятно бяха закупени от аукцион по поръчка, понеже изобразените личности до един бяха облечени в пурпурни одежди. Бедните мъртви хора, които и да са били, определено не бяха представители на знатни, отдавна починали клонове от родословното дърво на семейство Темпъл. Това беше невъзможно, понеже беше съмнително, че някой Темпъл, роден преди 1750, изобщо е познавал баща си.

О, да. Беше прекалено. Беше смехотворно претрупано, въпреки че в крайна сметка не беше забавно.

Аш — икономът на Темпъл, който беше въвел Стивън Гиър, маркиз на Чевли, и средния му син — лорд Робърт Гиър, през хаоса на коридора в Пурпурния салон, покани джентълмените да си намерят места, а после обяви, че се оттегля, за да призове господарката си.

Маркизът остана прав, втрънен в сина си, който жадно оглеждаше стаята през монокъл.

— Робърт? Какви ги вършиш, стоейки като някой непоносим позьор? Чие е това — на Уилям ли? Няма значение. Просто махни проклетото нещо от окото си!

Робърт остави монокъла — той наистина принадлежеше на брат му и днес го бе взел само за майтап — да падне на гърдите му, където остана да виси, придържан от черна връзка.

— Какви ги върша ли? Добри ми, сир^[1], търся трона, разбира се. Бяхме въведени в кралски покои, нали?

— Не бъди по-противен, отколкото можеш да си позволиш, Робърт. На мене това не ми се нрави повече, отколкото на теб.

Развеселен от объркването на баща си, Робърт повдигна подигравателно вежда.

— Наистина ли, татко? Това е извънредно странно. Позволявам си да помисля, че щеше да е по-лесно да репетираш продажбите на синовете си. Остава ни само надеждата, че малкият ми брат ще ни донесе също толкова голяма печалба, колкото и Роджър. Но Роджър ще бъде маркиз един ден, докато Уилям и аз ще си останем само благородни милорди. Колко жалко, че нямаш и три дъщери! Представям си огромните пари, които щяха да донесат от открития пазар. Подочух, че някои отвратително богати търговци на възлища и продавачи на риба също горят от желание да оженят синовете си за титли. Само си помисли за това — ти направо ще се въртиш сред купища банкноти от по пет лири!

Маркизът стовари високата си, някога атлетична, но сега доста шкембеста фигура в края на една от сатенените кушетки и попи потта от челото си с голяма бяла кърпа. Беше адска жегла, тъй като огънят в камината гореше, а няколкото дузини прозорци бяха затворени.

— Робърт, в името на всичко свято за тебе, сдържай се! Старата вещица ще долети с метлата си всеки момент и когато ни осветли с присъствието си, не искам да пускаш обичайните си саркастични шегички.

— Защо? Да не би да страдаш от заблудението, че тя наистина ще ги разбере? — Робърт замахна с кръгообразно движение към стаята. — Тази жена, която смята, че подобна ужасяваща стая е последен вик на модата? Та това наподобява единствено публичен дом, татко. Долен бордей, със скъпата ни домакиня в ролята на мадам. Но обещавам да не правя нищо, с което да те притесня.

Маркизът поклати глава.

— Тя не може да бъде игуменка, Роби. Помниш, нали? Според теб обаче аз вече изпълнявам ролята на сводник.

— Пак съм прав. Но хиляди извинения, татко. — Робърт се поклони на баща си, после внимателно разтвори пешовите на бежовия си утринен жакет и се настани върху стол с права облегалка, точно

срещу по-възрастния мъж. — Купуване, продаване. Това все още, страхувам се, е същността на нещата. Син с безукорно потекло и ограничен доход, заменен за внучка, притежаваща количество злато колкото собственото ѝ тегло, но от порода, по-низша дори от тази на най-долнопробното ни ловно куче. Как да приемем това? Коя е мадам и кой е сводникът? Със сигурност не съм аз.

— Като вземам под внимание факта, че не правя сделка с твоята глава, ми се струва, че изобщо нямаш какво да кажеш във връзка с този бизнес. Ако Уилям не бе изпил съдържанието на половината ми изба снощи поради страх от днешната среща, ти изобщо нямаше да си тук. А сега млъквай! Мисля, че тя идва. Господи! Не мога да повярвам, че никога досега не съм срещал жената, изпратила ми писмо по този начин: хладнокръвно и открито, предлагайки да купи един от синовете ми!

— След което ти едва не си счупи ръцете, стремейки се да изпратиш възможно най-бърз отговор, доколкото си спомням. Но чуи! Уверен съм, че моментът е в ръцете ни! О, как тупти бедното ми сърце в трепета на очакването — прошепна Робърт със *sotto voce*^[2], въртейки очи.

Той стана и отправи поглед към вратата без всякакъв интерес. В следващия момент едва не опозори себе си и баща си, рискувайки да се изсмее на глас, когато мисис Темпъл нахлу в стаята. Веднага след като прекрачи прага, тя зае драматична поза, съвсем определено, за да направи впечатление. Вероятно наистина вярваше, че изглежда като кралска особа...

Но не приличаше на такава. Висока шест фута и повече, тя беше огромна, като натъпкан със сливи пудинг, и два пъти по-зачервена, като се започне от тежката ѝ пурпурна рокля и се стигне до боядисаната китка пера, забодена в гъстата ѝ стоманеносива коса.

Робърт не можеше да бъде сигурен, не и от това разстояние, но вярваше, че различава леки, меко казано, мустачки върху горната устна на жената, а раменете ѝ говореха повече за биволски мускули, отколкото за натрупани с възрастта тлъстини.

Диаманти нелепо кичеха ушите, шията, двете китки и шест от десетте ѝ пръста, въпреки че това би привлякло единствено крадец, много алчен и с много малко мозък в главата, който би се опитал да

отмъкне някой и друг камък от жена, изглеждаща способна да разгроми полк само с присъствието си.

Накратко, мисис Темпъл приличаше на непобедим опонент. Тя беше жена, притежаваща цялото безочие на кален пехотинец, предпазливостта на изстреляно гюле и вкуса, грацията и финеса на циганин-калайджия.

— Какво? Никаква реакция? Така си и мислех. Не ме помниш, нали, Стивън? — попита тя без предисловие, с дрезгав глас, докато тишината в стаята се нарушаваше единствено от накъсаното дишане на маркиза.

Жената заговори така, като че ли Гиър стояха на друг континент и тя желаше да се увери, че ще бъде чута. Затова и думите ѝ отекнаха в стаята като гръм.

— Да ви помня ли, мисис Темпъл? — повтори Стивън Гиър, поглеждайки Робърт, като че търсеше в него избавление. Това бе напразно, тъй като синът му все още славно се забавляваше и беше силно заинтригуван от това, което щеше да каже мисис Темпъл. — Аз... Защо? Страхувам се, че имате преимущество над мен, мадам.

— О, страхотно парирание на удара. Все още си майстор на подтекста, както разбирам, нали, татенце? — попита Робърт с тих, угоднически тон.

Мисис Темпъл отметна глава назад и остро се изсмя с глас, подобен на кучешки лай, но далеч не толкова силен като мученето на товарен бик.

— Преимущество, а? — Всичко, което тя направи, бе да се изкикоти. — Това имам предвид, Стивън, точно това. Аз и богатството ми те стискат здраво за гушата. Но ще ти помогна. Беше отдавна, много отдавна, когато все още бях Сюзън Форестър. Спомняш ли си това име? Бях луда от любов по тебе, Стивън Гиър, аз, нещастната „върлина“, каквато бях тогава, а тебе вятър те вееше на бял кон. Бяхме на пикник един ден, не си спомням кога точно. Ти се засмя, когато приятелите ти ме посочиха и казаха, че може би си склонен да ме целунеш, но само ако успееш да се изкачиш до горе. Плаках цял месец, Стивън. Плаках, докато сърцето ми се разби, тъй като бях само на шестнадесет. Твърде млада, за да превъзмогна възхищението си от прекрасната ти фигура и за да те презирам за глупостта ти.

Робърт погледна баща си, който изглеждаше така, като че ли е готов да се промъкне покрай мисис Темпъл и да хукне да спасява живота си.

— Сащисан ли си? Както може би съм обещавал по-рано, татко — прошепна тихо той, — ще внимавам много да не те притеснявам. Защо да си навличам неприятности, когато ти вече свърши такава чудесна работа за себе си.

Маркизът примига, накланяйки се леко напред, като че ли това щеше да му помогне да мисли и да вижда по-ясно.

— Възможно ли е... Сюзи?

— Самата аз, Стивън — отсече мисис Темпъл, докато премина като вихрушка покрай двамата мъже и се тръсна върху широк тапициран стол, който притисна бедрата ѝ толкова много, колкото дори дизайнерът му не би сметнал за възможно. — Петата дъщеря на петия син на сър Джордж Форестър. Освен прекалено многото дъщери, у баща ми с трън да завъртиш, нямаше какво да забодеш. Не че се оплаквам, но ме омъжи за Сам през същото това лято. Никога не съм се обличала по-хубаво и не съм яла по-добре, след като станах съпруга на Сам и негова вдовица по-късно, тъй като той хвърли топа точно в навечерието на деня на Света Агнес миналата година, нека Бог опрости сътворяващата му пари душа.

— Нашите съболезнования, мадам, въпреки че сме ужасно закъснели. — Робърт бе седнал още веднъж, покашляйки дискретно, за да намекне на баща си, който все още изглеждаше неестествено блед за човек, толкова уверен в успеха на днешната си мисия, да направи същото. После се усмихна на мисис Темпъл и добави учтиво: — Имате хубав дом, мадам. Много внушителен. Не мога да се сетя за причина, поради която не сме го посетили досега.

— Аз мога — отвърна тя с добронамерено сумтене. — Благородниците нямат много вземане-даване с търговците, освен ако не търсят начин да оженят някой от синовете си без пукнат грош за парите на някой касапин. Нали така, Стивън? Тук сте, за да сключите сделка. Твоят син — в замяна на моята скъпа внучка Нора Джейн. Точно както ожени наследника си за парите на татенцето на малката Беси Аштън преди половин дузина години. Тогава търговец на въглища, сега — месар. Парите са си пари, без значение колко много миришат на магазин — мирис на пот, на индустрия и усилена работа.

Неща, които вие, семейство Гиър, ненавиждате така, както котката мрази водата. Какво се случи? Пропиляхте ли вече богатството на Аштън? Разбира се, че сте го направили. Нямаше да се съгласите на тази среща, ако не беше така. А това също е хубаво нещо, тъй като десетилетия пестях пари за вашето разточителство.

Маркизът протегна ръце умоляващо. Обичайното му самоуверено държание се бе скрило някъде зад зачервеното му, лъснало от пот лице.

— Сюзи...

— Сюзън, Стивън, ако обичаш — прекъсна го тя повелително, което накара Робърт да прехапе вътрешната страна на бузата си в пристъп на веселие и на страх, че може да се zlepостави, потвърждавайки разгрома на баща си. — Можеш да ме наричаш мисис Темпъл или Сюзън. Бях Сюзи като дете и като съпруга на Сам, но сега, когато Сам си отиде и съм на път да се изкача обратно там, откъдето дойдох, съм Сюзън.

— Разбира се. Моля за извинение, Сюзън.

— Самата аз вече нямам никакъв хъс към обществото — кръстосвайки краката си по мъжки, продължи тя, като че той изобщо не бе проговарял. — На години разстояние съм от това и съм затънала в простация, сега, когато съм достатъчно богата да казвам каквото си искам и да правя каквото и когато искам!

Тя отметна назад украсената си с пера глава и се засмя на хапливото си остроумие, после стана съвсем сериозна.

— Но сега, скъпи Стивън, аз искам внучката ми да получи това, което заслужава. Майка ѝ беше дъщеря на пастор, срещу когото нищо не може да се каже, уверих се в това. А прадядо ѝ е бил пер. Така че месарската кръв е смесена добре, Стивън. Аз просто се погрижих тя да бъде възпитана правилно. Няма да се срамуваш от нея.

— Разбира се, че няма — съгласи се маркизът с доста тъничък гласец. Впрочем единственото, което можеше да направи, бе да си отвори устата, за да се съгласи с незначителната го мисис Темпъл.

— Но стига сме се разправяли с тебе, Стивън. Сега ми позволи да поговоря с това твое момче. Досега не си е отворил устата, освен, за да прошепне някои противни нещица, които смята, че не мога да чуя. А аз искам да се уверя, че не е глупав или нещо такова, въпреки че е

достатъчно красиво изчадие на Сатаната с тези тъмни очи и черна коса. Май няма никаква прилика с тебе, нали, Стивън?

Робърт повдигна вежди и погледна баща си, изчаквайки го да опровергае погрешното схващане на мисис Темпъл, че не той, а Уилям е тазгодишната жертва за заклание от семейство Гиър. Но установи, че със същия успех би могъл да отправи молбата си към Сфинкса, след като видя каква „смелост“ излъчваха бързо премигващите очи на по-възрастния мъж.

— Мисис Темпъл — каза Робърт, усмихвайки се на жената, — очевидно баща ми си е глътнал езика и вярвам, че единствено на мене остава да обясня някои подробности, хм, от нашето предложение. Помалкият ми брат, лорд Уилям Гиър, е този, който няма търпение да стане срамежливият младоженец на вашата внучка. Аз съм лорд Робърт, вторият син. Синът ерген.

— О, знам кой си и какъв си — махна с обсипаната си със скъпоценности ръка мисис Темпъл. — Ти си единственият с ум в главата, единственият, от който може да излезе нещо. Просто съм чула нещо подобно — не че съм видяла много от такова голямо разстояние. Какво бих могла да искам от най-малкия син и всъщност каква работа има закоравял пияница в сделката? Нека да играем с открити карти! Става, нали?

— Щом настоявате — въздъхна лорд Робърт.

Наистина тази жена го изморяваше.

— Както ми беше казано, след като графът е инвалид и вече не е способен да създава никакви малки търговчета на въглища, ти, вторият син, ще станеш маркиз, когато тук присъстващият Стивън ритне петалата. О, да. Моята Нора Джейн ще бъде графиня на Ийстърли, когато брат ти Роджър си получи полагащото му се. После ще стане маркиза, преди да изминат десет години, ако Стивън е толкова болен, колкото изглежда в този момент. Моят Сам имаше горе-долу същия вид, когато беше мъртъв вече от два дни! И така. Не, лорд Робърт! Или ти, или никой!

— Тогава никой, мадам!

Цялата хумористична ситуация, която Робърт съзираше в затруднението на баща си, се изпари, като се видя въввлечен в тази луда история: да възвърне богатствата на семейство Гиър чрез женитбата си с внучката на Сюзън Темпъл.

Да, семейните богатства бяха твърде изчерпани.

Имението „Грийн Касъл“ бързо се превръщаше в руини.

А парите на Темпъл щяха да дойдат като дар Божи...

И Уилям, проклет да е все пак, се беше съгласил, макар и неохотно, на чифтосването. Не че по-малкият брат на Робърт имаше някаква друга възможност. Не че някой от двамата разполагаше с каквито и да са перспективи.

В крайна сметка нямаше много пътища и възможности, които търсеци богатство джентълмени да сметнат за приемливи. Нямаше много благородни дебютантки, чиито богати татковци да са готови да захвърлят и дъщерите, и парите си на прахосническо семейство като Гиър. Робърт добре знаеше тези неща, тъй като преди пет години достатъчно бързо му бе посочена вратата. Тогава, оплетен в паяжините на онова, което смяташе за Истинската Любов, бе поискал ръката на хубавата, греховно богата лейди Ема.

По онова време той дори не беше и помислял за зестрата на прекрасната Ема. Обаче баща ѝ беше. И Робърт се закле никога да не предлага женитба, докато не успее да възвърне състоянието на Гиър. Едва тогава би могъл да си избира каквото си поиска от кюпа, когато тръгне на лов за годеница. Ако някога въобще тръгнеше на лов за годеница...

Но, по дяволите, сега той не бе на лов за невести! И не изпитваше дори най-слаб интерес към абсурдното предложение на мисис Темпъл.

Като погледна с надежда баща си, Робърт се изправи, чакайки го да обясни на тази Темпъл уверено и точно какво да направи с богатството си и да го последва обратно през бъркотията от доспехи и маси към изхода.

С по-голям успех би могъл да кандидатства за местенце в свидетелската ложа при Второто пришествие.

— Робърт — каза баща му ласкаво, — не решавай нещата така изведнъж. Сюзи, исках да кажа Сюзън, има своя гледна точка. Роджър, Бог да благослови момчето, не е добре, а ти си по-сполучливият избор в сравнение и с Уилям. По-възрастен си, по-улегнал. Бог ми е свидетел, че носиш върху раменете си разумна глава, за разлика от Уилям, който пие, ти го знаеш — каза той, извивайки се от мястото, където седеше, за да се обърне към мисис Темпъл. — Но ти имаш

поглед върху това, нали? Направила си кариера от пиенето през последните няколко години, искам да кажа, че това е единственото нещо, което той върши сравнително добре.

Мисис Темпъл повдигна туловището си от стола и отиде до близкото писалище, откъдето взе ситно изписан лист хартия.

— И ти искаш от мене да дам половината си състояние на момче, което да го изпие и изпикае? Изобщо не става! Искам да вложа солидно парите си, Стивън, и няма да го направя чрез някакъв пройдоха! Ето, написала съм всичко. Робърт, ела и го прочети заради мене! Няма смисъл да държа куче, което да ме лае, както обичаше да казва Сам. Впрочем аз те купувам, така че ти също можеш да започнеш да джафкаш.

— Каква милостива покана... И каква прекрасна картина на моето бъдеще нарисовахте, мадам. Чудесно! — каза Робърт повдигайки рамене, тъй като знаеше с абсолютна сигурност, че никога няма да се ожени за Нора Джейн Темпъл. Никога. — Татко — завърши той гальовно, взирайки се в маркиза, — ще си платиш за това по-късно. Скъпо ще си платиш.

Той взе листа, като присви очи над ужасния почерк на жената, и започна да произнася бавно и тихо думите, хвърляйки от време на време весели погледи и към мисис Темпъл, и към баща си.

Докато четеше, той започна да схваща, че жената, която бе загубила всякакво подобие на благородство — и в речта, и във вкусовете си, бе възприела находчивостта на покойния си съпруг в бизнес сделките. После сгъна листа и го върна на мисис Темпъл, като почувства, че започва да ѝ се възхищава.

— Напълно сериозно ли твърдите това, мадам? — попита той накрая, сигурен, че тази жена с ухилена физиономия, трябва да е била убедена в едно, че ще му бъде невъзможно да отхвърли такова предложение. Без значение колко унизителна смяташе женитба, базираща се и за двамата партньори единствено на паричната концепция.

— Харесва ти, нали? Така си и мислех. Сам ме научи добре да залагам стръвта, за да съм сигурна в улова.

— Какъв улов? Какво е написано на тази хартия? — полюбопитства маркизът, дъвчейки долната си устна. — Проклет да си, Робърт, недей да стоиш и да се хилиш като мечка! Какво пише там?

— Мисис Темпъл доста добре е уредила нещата, татко. Изключително щедро. Всъщност почти невероятно щедро. В замяна на сватбата на внучката си и сдобиването ѝ с мъжки наследник в рамките на пет години — благодаря ви, мадам, че не ме изнервяте с необходимостта да извърша тази разплодна церемония в срок от дванадесет месеца — аз ще получа сто хиляди лири. Петдесет хиляди в деня на сватбата, а останалите — когато се роди наследникът ми.

— Сто хиляди! Боже мой, това е два пъти повече, отколкото се надяхах! То е, то е... Ще приемеш ли, Робърт? — маркизът се разгореци, докато умът му се разкъсваше между красивите мечти за пълни джобове и още по-красивите — за начините, по които да ги изпразва. — Ти?

Робърт се усмихна, показвайки ослепително белите си зъби, допълнение към тъмния тен на кожата му. Да му предостави пълен контрол върху парите! Това беше страхотна стръв, единствената, с която старата жена е знаела, че ще улови предпочитаната риба.

— О, значи разбра това? Да, татко. Аз ще получа парите. Не ти. Не Роджър. Не дори бедният Уил. Единствено аз. И това значително количество пари ще бъде, разбира се, отделно от щедрата сума, която мисис Темпъл дава, за да изплати няколкото ипотечи на „Грийн Касъл“. Естествено има и няколко условия, приложени като добавка при създаването на щастливо потомство. Нали така, мисис Темпъл?

Тя кимна енергично, а пурпурните ѝ пера затрепкаха.

— Ти обаче трябва да въведеш в ред всичко в „Грийн Касъл“! Да отвориш централните покои, вместо да живеете както досега. Трябва да подготвиш Кралската спалня за мен, за случаите, когато ми хрумне да посетя моята Нора Джейн. Винаги съм копняла да спя в кралско легло... Искam всичко да бъде сложено на мястото си, както и трябва да е в едно голямо имение. Разбираш добре това, нали? Няма да позволя моята внучка да обикаля без пукнато пени или да гори сурови дърва. Не, сър!

— Кое то ни довежда до разпределянето на първите петдесет хиляди лири, татко — продължи Робърт, щом мисис Темпъл се отпусна отново в стола си и започна да бърника в подноса за сладкиши от пурпурно стъкло, измъквайки една по една всичките розови захаросани сливи. — Ти, уви, няма да получиш нито пени, освен това, което аз сметна за необходимо да ти отпусна. Същото се отнася и за

Роджър, и за Уилям. Мисис Темпъл трябва да е чула за потискащата загуба, която си претърпял в Уайтс миналия месец, татко.

— Хм! Какво представлява една загуба за тебе, Стивън? — Мисис Темпъл изгрухтя с уста, препълнена със захаросани сливи. — Жалко, че потеклото ти е толкова автентично, Стивън. Би трябвало във вените ти да се влее малко от късмета на ирландците. Ти си най-лошият родил се някога картоиграч — поне така съм чувала. Карти, жени, коне, екстравагантни партита. И си най-добре облеченият длъжник, когото са виждали очите ми. О, не! С глупостта си ти не би спестил и пукнат грош от парите ми. Това момче тук е единственото, което го е грижа за бъдещето на „Грийн Касъл“ и не мисли да живее ден за ден. Защо да карам моя Сам да се обръща в гроба, като оставя изкараните му с пот на челото пари да се сипят през широките ти пръсти.

— Робърт, ти си прав — изписука маркизът, скачайки от мястото си. — Това е тотално неприемливо. Хайде, дълъг път ни чака до „Грийн Касъл“.

Робърт наклони глава на една страна с усмивка, изразяваща удоволствието, което бе започнал да изпитва.

— О, да не прибързваме, татко. Мисис Темпъл прави много щедро и доста добре обмислено предложение. Мисля, че трябва да го обсъдим, надявам се по-интелигентно. А и трябва да отбележа, че в планове ми не влиза да нарека първородния си син Самюъл.

— Робърт!

— Моля те, не ме прекъсвай. Петдесет хиляди лири и възможността да ги удвоя, а ипотеките да бъдат изплатени! Това не е за изпускане, нали? Беси ти донесе само четиридесет хиляди и ти бяха нужни по-малко от шест години, за да не оставиш и следа от тях. „Грийн Касъл“ все още се руши, кредиторите ни пак те следват по петите. Нали затова ти и скъпата ми снаха Беси се оттегляте, за да се скриете от заядливите кредитори! Когато през април се върнах от Континента, аз се надях да видя възвърнатия блясък на „Грийн Касъл“, но единственото, което открих, бе намалената до минимум прислуга и всички вас — натъпкани в семейното крило, а в останалата част от сградата — всичко покрито с прашни чаршафи. В същото време ти и Беси настоявахте да държите отворена градската къща, с

пълнен персонал през цялото дълго лято. И защо? Заради празненствата на принцчето в чест на мира.

— Не е необходимо да правиш каталог на семейните проблеми пред други хора. — Маркизът крадешком хвърли поглед от Робърт към мисис Темпъл и обратно към сина си, а изражението му беше притеснено и огорчено. — Претърпяхме само временен и незначителен неуспех. А пък догодина, като отида на конните надбягвания в Нюмаркет...

— Ще пътуваш с наета карета и ще отседнеш в долнопробен хан, освен ако не си планирал да заложиш фалшивите бижута на мама на някой нищо неподозиращ лихвар. И тогава ще се оставиш да загубиш повече пари, отколкото можем да си позволим. Защото ще залагаш на крастави кранти, които по-скоро ще се тътрят най-отзад, отколкото ще се състезават — довърши го Робърт. — Не, татко! Мисля, че трябва да приемем предложението на мисис Темпъл. Както изглежда, сега едва ще съберем пари да засадим посевите през пролетта, въпреки че нямам представа какво ще правим със зърното, след като последната буря остави задръстен воденичния улей и почти счупи единственото ни воденично колело...

— Чуваш ли, Стивън? Момчето говори разумно — каза мисис Темпъл точно когато Робърт беше убеден, че баща му има намерение да му откъсне ушите. Просто не мога да ти опиша колко съм изненадана, че нещо пръкнало се от тебе, има прилично количество мозък. Трябва да прилича на майка си по ум повече, отколкото по външност, а, Стивън? Бил се е заедно с Уелингтън, обича земята, грижа го е за „Грийн Касъл“, изглежда повече от способен да ме дари със снажни правнучета. Не бих могла да искам повече. И така, Стивън, уредено ли е?

— Уредено ли? Защо питаш мене? Проклета да си, Сюзън, вече няма значение какво ще кажа аз! — хапливо отсече маркизът, поклащайки глава при това поредно поражение. — Робърт?

— Ако внучката ви няма нищо против, мисис Темпъл — измънка той глухо, като се питаше дали все още да се надява, че ще намери някакъв изход от тази хладнокръвно планирана женитба. Но изобщо не си вярваше, като си мислеше, че се прави на мъченик. От една страна не искаше да се унижава, а от друга ненавиждаше мисълта да бъде платен расов жребец, които да помогне за прочистването на расата.

Планът на Съюзън Темпъл обаче беше добър. И той нямаше избор. Наистина ли нямаше? — В крайна сметка — завърши той почти с надежда, — тя може да ми хвърли един поглед и да хукне крещейки към дойката си.

— Едва ли, сине — констатира твърдо маркизът, вървейки към коридора. — По-скоро ме безпокои момичето. Кажи ми, Сюзи, прилича ли много на теб?

Робърт наведе глава и потърка врата си, чудейки се как е възможно баща му да бъде смятан за ас в кръговете на обществото, при положение че притежава целия благороден разум на повлекан от „Ковънт Гардън“^[3].

— Хм, защо... — заекна мисис Темпъл.

Робърт веднага наостри уши, отхвърляйки настрана всички мисли за своята продажба и се втренчи във внезапно объркалата се мисис Темпъл.

— Има ли нещо, което би трябвало да знам, мадам? — попита тихо той, като се питаше дали мис Нора Джейн Темпъл е склонна да лае на месечина.

— Нора Джейн е хубаво дете! — заяви мисис Темпъл, възвръщайки гласа си. — Точно преди четири месеца навърши осемнадесет — сладка, покорна, научена на всички домашни и салонни маниери. Истински красиво дете!

„Определено вие на месечина“, реши Робърт, чудейки се защо ли пък това трябва да го изненадва. Всяка млада жена, която трябва да бъде продадена, без дори да се съзре ликът ѝ, за много тежка кесия, предлагана от баба ѝ, в никакъв случай не можеше да бъде пленително красива. Трябваше да се смята за късметлия, ако девойката все още има коса и зъби. А може би беше малоумна, която не само вие срещу луната, но и вярва, че може да я прескочи.

Маркизът сви рамене.

— Е, имаш я, сине. Прекрасно дете. Какво повече би могъл да желаеш? Ще обявиш ли условията, в такъв случай, Сюзи? Разбира се, Робърт и Нора Джейн биха могли да се оженят в параклиса на „Грийн Касъл“, ако не беше толкова разнебитен. Но покривът тече, нали разбираш, а видях и че една гълъбица си е свила гнездо на мертека последния път, когато наминах там. Възможно е да има и сняг по пейките сега, през зимата...

— Поправи го и ми изпрати сметките! И не си мисли, че няма да проверя дали си използвал най-добрите материали и работници — нареди кратко мисис Темпъл, още веднъж заприличвайки на офицер, който излайва заповедите си на най-низшия войник. — Все още не е изтекъл траура за Сам, така че не трябва да има голяма дандания. Може и да съм извън обществото, но знам как действа то. Сватбата е след три седмици, на единадесети ноември. Това е във вторник, Стивън, и нито ден по-късно. Разбра ли?

— Разбира се, Сюзи, ъ-ъ, Сюзън! Във вторник ще е чудесно, предполагам, за скромна церемония — увери я маркизът с възможно най-гальовен тон. — После можем да направим хубаво парти в голямата столова, събиране на близки и...

Знаейки, че баща му ще говори най-малко още половин час, понеже организирането на забавления беше едно от малкото неща, които можеше да върши, Робърт тръгна да броди из коридора с единственото желание да излезе навън, да подиша чист въздух и да си даде сметка как той, добрият, но не твърде хрисим син, свърши по този начин — сгоден за жена, която при това не беше и срещал...

Очевидно изненадан от появата на Робърт, Аш побърза да връчи на Негово благородие шапката, плаща и ръкавиците, които взе от малката приемна вдясно на коридора. Той остави Робърт сам да оглежда ужасната колекция от скъпи и безвкусни мебели.

След като вдигна глава да проучи полилея и взе да се чуди колко ли струва да се палят всяка вечер стоте, ако не и повече свещи, вниманието на Робърт бе привлечено от някакво движение в горния край на широките извити стълби.

Той видя коленичило зад парапета дете, момиченце, облечено изцяло в бяла дантела на волани, с широк розов сатенен колан, обвит около тънката ѝ талия.

Робърт се усмихна напрегнато, внимавайки да не я изплаши. И тогава забеляза две огромни очи под извисяващата се купа черна коса, която беше подредена в кукленски букли и бе толкова гъста, че стоеше просто неестествено, като старомодна перука.

— Здравейте, вие там — извика той окуражаващо, чудейки се кое е това момиче и защо е облечено така ужасно.

Момичето се изправи с ръка, която притискаше устните ѝ, а очите ѝ бяха станали още по-големи. Робърт замръзна. Беше сгрешил.

Детето не беше дете. Не беше и хлапачка с плоска гръд.

Той преглътна с усилие и фаталистично предположи:

— Мис Нора Джейн Темпъл?

Тя закима яростно, мълчаливо, като странните къдри се мятаха по тесните ѝ рамене. После докосна подобната си на гъба пола и направи смешен, несръчен поклон, който рязко бе прекъснат, тъй като тя се подхлъзна и едва не се изтърколи по стъпалата.

— О, мили боже! — избухна Робърт, завъртя се на пети и се отпрати обратно към салона.

„Това не е за вярване! Да не би тази стара вещица да ме смята за перверзен? Любовник на дете!“

Но миг по-късно овладя яда си и спря по средата на пътя поглеждайки още веднъж към мястото, където стоеше мис Нора Джейн Темпъл с поставена върху устата ръка. Тя беше на осемнадесет и едва ли бе дете, въпреки че изглеждаше като току-що излязла от детската стая.

Робърт се приближи до грациозно извитите стълби, докато застана достатъчно близо, за да види цвета на смешно големите ѝ, любопитни и уязвими очи, които се взираха в него горе, от високото.

Тези нежни кафяви очи доминираха над дребничкото ѝ лице и бяха разположени под доста гъсти и почти прави черни вежди, които правеха остър завой, почти достигайки слепоочията ѝ. Изчистената линия на смътно аристократичната ѝ брадичка се издигаше над дълга крехка шия. Носът беше къс и прав, а скулите — възхитително високи. Ако не беше косата... и тази нелепа рокля... и така очевидната ѝ младост...

— Простете, мис Темпъл — каза той, извикал на помощ цялото си самообладание, като в същото време пожелаваше безгласно на Сюзън Темпъл да се намери на дъното на някой дълбок, тъмен кладенец. — Току-що установих, че не сме официално представени един на друг и бях склонен да се втурна към вашата баба с молба да изпълни този ритуал. Но ние двамата не би трябвало да държим на такава церемония, нали?

Ръката се плъзна по корсажа на волани, после се отпусна отстрани на тялото ѝ.

— Не зная, сър — предложи тя с нежен, добре модулиран глас. — Не се предвиждаше да напускам стаите си. Баба Темпъл беше

категорична по този въпрос. Но Аш ми каза, че пристигате тази сутрин и си помислих, е, добре, чудех се...

— Чудехте се дали съм стар или дебел, или пък имам две глави — довърши Робърт вместо нея, тъй като тя млъкна объркано. Сърцето му се стопли от искреността ѝ. — Повярвайте ми, мис Темпъл, доста добре ви разбирам. Като ми съобщавате, че не сте се подчинили, бихте ли довършили греха си, като поискате пелерината си от камериерката, за да можете да направите с мен кратка разходка навън? Уверявам ви, че не хапя.

Нежните кафяви очи се изпълниха с разбиране.

— Това много би ми харесало, лорд Робърт — отговори тя, а малките ѝ деликатно изваяни ръце здраво стиснаха перилата, като че това беше единственото нещо, което я задържаше да не се понесе във въздуха.

„Колко ли тежи? — чудеше се Робърт. — Седем стоуна^[4]?“ Само да не е била топната до уши в океана, а после оваляна в кал. Но баба Темпъл е страшно особена.

Усмивката на Робърт се стопи, а лошото му настроение се засили. Такава ли трябваше да е булката му? Това ли боязливо малко създание, натруфено като коледен пудинг? Той съпруг ли трябваше да бъде, или гувернантка? Годеницата му перла ли щеше да се окаже, или стъклено мънисто? И как ли мисис Темпъл наказва детето за неизпълнение на заповедите ѝ? Като сяда отгоре ѝ?

— Много добре, мис Темпъл. Няма да настоявам да ви досаждам, понеже е очевидно, че всеки момент ще се облеете в сълзи. Баща ми и аз ще прекараме нощта в местната странноприемница. Вероятно ще ми позволите да ви посетя утре следобед?

— Това... това ще бъде хубаво, лорд Робърт — отговори тихо тя, толкова тихо, че той не можеше да реши дали бе срамежлива, или се бореше да не покаже разочарованието си, а може би и яда си, понеже не бе достатъчно настойчив.

Изпита неприятното чувство, че не е оправдал очакванията ѝ и веднага възнегодува срещу нея и големите ѝ, кафяви очи, загдето го накараха да се чувства не на място.

Робърт чу приближаващи се гласове. Басът на мис Темпъл възвести появата ѝ много преди тя да влезе в коридора и той видя, съвсем неочарован, как мис Нора Джейн Темпъл бързо събра

планината от поли и изчезна с такава бързина, като че ли я гонеха изчадия адови.

Не можеше да вини детето. Сюзън Темпъл беше в състояние да уплаши цяло стадо развилнели се слонове, камо ли една малка, здраво вързана сърничка като Нора Джейн.

Той се обърна, за да се сбогува със старата жена толкова учтиво и бързо, колкото му бе възможно. С баща си най-последно излязоха навън. Робърт се чудеше дали може да успокои съвестта си с принудителната женитба, като си повтаря, че спасява едно невинно създание от огнедишащата пурпурна великанка-човекоядка.

Да, този номер можеше да мине.

Но как, в името на небесата, щеше изобщо да вкара в леглото си тази изплашена, наивна жена-дете, без самият той да се чувства като великан-човекоядец?

[1] Sire (англ.) — Ваше Величество, ост. отец, баща. — Бел.пр. ↑

[2] Sotto voce (итал.) — муз., полугласно. — Бел.пр. ↑

[3] Covent Garden — англ. оперен и балетен театър, основан през 1732 г. в Лондон. — Бел.пр. ↑

[4] Стоун (ост.) — мярка за тежест равна на 18 либри; 1 либра=на 1 паунд=0,454 кг. — Бел.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА

МЕЧТИ

„Въображението на една дама е много подвижно. Само за един миг то скача от възхищението към любовта и от любовта към майчинството.“

Джейн Остин

ГЛАВА ПЪРВА

*„Девойки! Таз приказка, излязла
от езика мой,
съдържа истина, която радва.
Не избирайте единствено
жениха свой,
а времето, добро за сватба.“*

Уилям
Кумър

— Знаеш, че той ще разбие сърцето ти.

Нора Джейн Темпъл продължи да се взира в огледалото с намерението да нагласи сватбения си воал така, че тежката дантела да прилича по-малко на саван. А сега тя висеше върху раменете ѝ и се спускаше до пода, като се влачеше поне шест фута след нея.

„Ако беше още малко по-дълго — беше казала тя на камериерката си Мариан, — това нещо би могло да изпълнява още една функция: да послужи за покривка на дългата маса в официалната столова на «Грийн Касъл».“ Роклята беше преработена с малко по-голям успех, но изглежда никой не бе сметнал за необходимо да направи нещо с воала, който е бил замислен за неимоверно по-висока младоженка.

Но баба ѝ беше настояла за воала и преглъщайки неодобрението си Нора Джейн се беше съгласила. Беше се съгласила на всичко това. Ето защо нямаше нужда да ѝ бъде напомнено за безсмислието да се преструва, че е много обичана булка.

— Да, Беси — отговори тя на бъдещата си етърва, опитвайки се да се усмихне. — Знам. Лорд Робърт не ме обича. Не ме обичаше, когато ме помоли да му стана съпруга, не ме обича и сега. Баба Темпъл каза, че при женитби в този обществен кръг подобни спогодби не са нещо необичайно.

— Това е съвсем вярно — въздъхна Беси. — Вашата женитба ще бъде по сметка. Тъжно е да се каже, но такава беше и моята с Роджър. В крайна сметка обаче Роджър и аз знаехме, че не се женим по любов. Сега е ваш ред. Ние двете сме и ще си останем хванати в капана на „Грийн Касъл“ заедно с тези трима варвари — Робърт, нещастния ми съпруг-инвалид и онова идиотско момче Уилям. Това, което ние, дамите, трябва да понасяме, е неопишимо! Но ти си фантазираш, че един ден всичко ще е наред и наистина ще се обичате с Робърт, нали така, Нора Джейн? Ти се самонавиваш, че го обичаш отчаяно, докато той, интересувайки се само от новото си богатство, едва забелязва, че съществуващ. О, ти, бедно, сладко дете! Животът е толкова несправедлив! Мъжете са така брутални!

Нора Джейн вдигна ръце към слепоочията си и затвори очи. Дали покритата със скъпоценни камъни лента, която придържаше воала към главата ѝ, не ѝ причиняваше това пулсиране в слепоочията? Вероятно по тази причина адски много ѝ се искаше да увие и стегне половината от булчинския воал около гърлото на Беси, а после да наблюдава, кикотейки се истерично, как хубавият прасковен тен на лицето на тази жена става пурпурен като ужасните щраусови пера на баба Темпъл.

— Всичко е наред. Наистина. Моля те, Беси, не се безпокой — каза накрая с абсолютно овладян глас Нора Джейн, като се обърна с лице към другата жена, а при всяко нейно движение коприната на старомодната сватбена рокля нашепваше обвинения към нейната боязливост. Същото усещане предизвикваше и слабият болничен мирис на камфор, който се излъчваше от дрехата и дразнеше ноздрите ѝ. — Ако нямаш нищо против, бих желала няколко мига да остана насаме със себе си, за да се концентрирам, преди маркизът да дойде и да ме придружи до параклиса.

— Разбира се, разбира се! О, скъпо дете, прости ми! — Графинята на Ййстърли целуна бузата на Нора Джейн, после хвана двете ѝ ръце и ги стисна в своите, облечени в ръкавици до лактите. — Само ми позволи пак да ти кажа, че винаги ще бъда до тебе: като твоя скъпа приятелка, като твоя нова сестра. Познавам Робърт, наясно съм с прищевките и пороците му и може би ще успея да те предпазя от противните му настроения.

Нора Джейн внимателно измъкна ръце от любвеобилната хватка на графинята и ги сплете пред себе си, притискайки с тях своя свит,

бунтуващ се стомах.

— Неговите лоши настроения ли, Беси? Никога не съм си представяла лорд Робърт по този начин. Винаги добре се е владеел. Дори на третата ни среща преди много дни, когато ми направи предложение, паднал на колене, според обичая, предлагайки ми името си и всичко, което има, съвсем откровено ми каза, че не ме е обичал и че не ме обича.

Сините като яйца на червеношийка очи на Беси се плъзнаха настрани от лицето на Нора Джейн и тя започна да заеква.

— О, аз, тоест, не обръщай внимание на глупавите ми бръщолевения, скъпа моя. Робърт — в лошо настроение! Глупости! Той е агънце, истинско агънце, уверявам те. Само дето винаги тръби, че нищо друго не го интересува, освен ергенските му похождения и болезнената му любов към „Грийн Касъл“, разбира се. По мое мнение това го прави донякъде цивилизован, но не и подлец. Не мога да си представя защо казах тези неща! Трябва да е от топлината на огъня в камината. Може да те стопи, нали? О, скъпа, хубавата ти прическа започва да се отпуска и забелязвам капчици пот върху горната ти устна. А и си толкова бледа! Така няма да стане! Повикай прислужницата си! Не можем да допуснем лорд Робърт да се притесни, виждайки булката си да клюма пред олтара.

Тя целуна бузата на Нора Джейн за втори път като се усмихваше едва и мигаше бързо, за да прогони съчувствените сълзи.

— Бог да те благослови и да те пази, скъпо момиче. Бог да те благослови и пази!

После, сред шумоленето на коприна и фусты, графинята избяга от стаята с притисната към устните дантелена кърпичка, като че ли всеки момент щеше да избухне в сълзи при вида на наивната девственица, очакваща скоро да бъде отведена пред олтара.

Бог да те благослови и пази? Какво знаеше Беси Гиър? Какво знаеше за Робърт тази жена, живяла със семейство Гиър половин дузина години? Какво знаеше, което на Нора Джейн тепърва предстоеше да научи?

Дали той нямаше луда жена, заключена някъде, загубила ума си благодарение на злия нрав на своя съпруг?

Или пък бе убил първата си жена и я бе хвърлил от скалите зад имението, както граф еди-кой си се бе отървал от нежеланата си

съпруга... История, описана в едно от романчетата на баба Темпъл.

Но кой твърди, че Робърт Гиър е бил женен? Разбира се, че не е бил. Баба Темпъл със сигурност щеше да го знае. А и тя каза, че този мъж дори не е имал намерение да се жени и е щял да си остане ерген, ако парите на дядо Темпъл не били променили решението му.

Нора Джейн поклати глава и вътрешно се смърми заради развихрената си фантазия. Беше водила толкова самотно съществуване в „Темпъл Манър“, че въображението беше единственият ѝ приятел, единствената ѝ компания в дом, където не се гледаше благосклонно на свободно мислещите.

Но дори за нея нещата стигнаха твърде далече. А вероятно мислите ѝ бяха само реакция, дължаща се на отвратителната миризма на камфор, излъчваща се от роклята. Навярно мирисът нахлуваше в мозъка ѝ и объркваше потока на нейното съзнание.

— Мислех, че тя никога няма да си тръгне, миси — промърмори камериерката на Нора Джейн от детските ѝ години, Мариан, появявайки се от ъгъла на стаята. След като огледа господарката си, тя дръпна глава настрана. — Сложила си е толкова много парфюм, че можеш да го намажеш на филия и да го сервираш с чай. Но и вие не сте по-добре днес. Проветрявах тази рокля цели три дни, а тя още мирише на шкаф. За какво намекуваше тази особа, всъщност? Нямате нужда от пудра или пък от руж! Мога да направя нещо с тази туфа коса, не че някой може да види каквото и да е под това парче дантела, но просто да не кажат нещо. Искате ли глътка вода, миси? Или пък да ви донеса стол, ако искате да поседнете за мъничко? Краката ми треперят и дрънчат като сухи кости в торба, като си помисля за това, което ще стане днес. Лейди Робърт! О, какво чудо!

— Моля? О, да, да. Благодаря ти, Мариан. Всичко е доста смайващо, нали? Предпочитам да ми поднесеш чаша вино — каза тихо Нора Джейн. Обърна се пак към тоалетната масичка и взе малка ваза от оловен кристал, като че ли просто ѝ трябваше нещо солидно, за което да се хване. — Никога преди не съм пила вино, но наистина вярвам, че може би ми е време да започна да приемам някакъв вид укрепващи средства.

Мариан зацъка с език, като заяви, че господарката ѝ ще пие вода и ще я хареса. После домъкна добре изстудена кана с тази течност. Щяла да донесе и чиния с храна за своята мис, изпръхтя тя, докато

пресичаше стаята, но във всичките кухни на „Грийн Касъл“ храната била достойна единствено за прасета.

Нора Джейн се взираше в огледалото и се мразеше за това, че беше допуснала графинята да я разстрои, независимо колко искрени бяха намеренията на тази жена.

„Как можах да позволя на Беси така да ме подреди? Как можах да бъда толкова мека и податлива? Трябваше да ѝ кажа: «А сега, Беси, ако си приключила с тези интимни съвети на опитна съпруга към изчервяваща се младоженка и с напомнянето колко злочеста и неадекватна гледка представлявам в ролята, която трябва да приема, предлагам ти да слезеш долу. Иначе има опасност да си спомня, че не съм нищо друго, освен внучка на месар, облечена в дрехи на дама, и да счупя този хубав предмет в главата ти!» Да, това щеше да звучи доста по-добре. Неприятно, но с известна тежест. Закъснях обаче с цяла вечност. Защо винаги набирам смелост пост фактум?“

Тя въздъхна и хвърли последен поглед към огледалото, отново обезкуражена от това, което видя: дребна, тъничка жена — дете, с големи кафяви очи и прекалено избуяла черна коса, цялата скрита в тежка коприна и още по-тежка дантела.

В този си вид тя изобщо не приличаше на онази Нора Джейн, каквато беше в душата си — тайнствената, здравомислещата, волевата Нора Джейн Темпъл, непозната за другите. Надарена с прекрасен, здрав разум, със собствени мисли и мнение. Със собствени мечти.

Но само мечти.

А сега трябваше да се измъкне от образа, сътворен от властната Сюзън Темпъл, и да поеме ролята на послушна булка. Кога, ако изобщо това стане, ще се почувства достатъчно свободна или достатъчно изплашена, за да захвърли живота, предложен ѝ от другите, и да постигне своите мечти?

— О, Мариан! — извика ядосано тя, щом камериерката отново се появи в стаята. — Приличам на някоя пикла, навлечена в дрехите на майка си. Как изобщо допуснах да кажа „да“ и да облека сватбената рокля на баба Темпъл?

Робърт чу скърцането на инвалидната количка зад гърба си и се обърна към по-големия си брат Роджър Гиър, граф на Ийстърли,

въведен в малката приемна от личния си прислужник Филип. Обърна се, за да го поздрави.

— Тук си, за да ме придружиш до ешафода, а Роджър?

— Със следа от самодоволна усмивка на устните и добронамерена завист в сърцето, скъпи братко — отговори графът, махвайки с ръка на Филип да излезе от стаята.

— Благодаря ти, Роджър. Твоето окуражаване ме успокоява.

— Не мисли за това. Не съм дошъл да злорадствам, тъй като не мога да се забавлявам, наблюдавайки теб — най-добрият от нас, как безропотно на свой ред скланяш глава пред желанието на нашия отец да си напълни джобовете. Уилям се крие в оранжерията, разкъсван между облекчението, че е имал късмет да се отърве, и огромното разочарование от факта, че неговият кумир е подвил опашка. Когато за последен път го видях, той давеше личните си чувства в няколко бутилки бордо, убеден, че скъпият ни татко вече оглежда списъка на отбраните гости, за което мисис Темпъл допринесе неимоверно много, и търси бъдеща съпруга на най-малкия си син сред така подходящото общество.

— Да не е търговката на манифактурни стоки?

— Не. Убеден съм, че въпросната дама е втора братовчедка на месар с изключително дълбоки джобове. Хубав джентълмен. Бях закаран при него преди няколко минути и той беше изключително милостив към състоянието ми. Изобщо не спомена думата „сакат“ пред компанията си, докато не се отдалечих на три фута разстояние.

Робърт знаеше, че не е лесно да се отговори, на което и да е от изявленията на Роджър. Само се усмихна с обичайната си усмивка на една страна и отпи глътка от чашата с вино, преди да изрече:

— Убеден съм, че Беси изнемогва да изпълнява ролята си на домакиня, нали?

— Беси? Нима това е някой, когото познавам? О, Беси! Съпругата ми, разбира се. Сега си я спомних, въпреки че не съм съвсем сигурен за чертите на лицето ѝ. Колко хубаво от нейна страна да слезе до „Грийн Касъл“, откъсвайки се от поредния Сезон на „Мидхърст“, за да похлипа над сакатите ми крака и да ми покаже новите си рокли... — Роджър се усмихна, свивайки рамене. — В крайна сметка тя и баща ни се забавляват добре, правейки си планове относно прекрасните пари на малката ти булка. Те винаги са били

готови да изядат телето, преди да е излязло от корема на кравата. — После стана съвсем сериозен и попита: — Защо, Робърт? Защо правиш това? Защо се принасяш в жертва по този начин? Девојката едва е излязла от класната стая, зелена е като пролетна трева и едва ли има много мозък. Откакто тя и тази нейна баба-фъртуна нахлуха тук предната вечер, не съм чул да е казала повече от няколко думи. На всичкото отгоре притежава неприятния навик да се взира в празното пространство, като че живее в свой собствен свят. Там вероятно чува и гласове. Много странно. Така че не ме дръж в неведение, братко мой. Защо?

Робърт изпи последната глътка от виното си и се обърна към загрижения си брат.

— Значи баща ни не ти е казал, Роджър? Не съм изненадан. Представям си опитите му да се самозаблуждава, че ще бъде предан син и ще оставя всичко в ръцете му. Но аз няма да го направя. Виждаш ли, това ще е мое богатство, братко, а не на баща ни. Цялото ще е мое, за да се разпореждам с него както ми харесва. Повече от двеста хиляди лири, като прибавя всичко — откритото плащане, ипотеките, ремонтите в „Грийн Касъл“, които вече започнаха. Пред тебе стои не някое безхарактерно жертвено агне, а подло, алчно за пари копеле, въпреки че всички ще имаме полза, щом имението възвърне предишния си вид и секрепи финансово. Това е. Сега по-малко склонен ли си да ме оплакваш?

Роджър мълча известно време, а красивото му лице изглеждаше замислено под гъстата руса коса. После отметна глава назад и се разсмя.

— Това е чудесно, Робърт. Прекрасно! Татко няма да вземе нищо, така ли? О, бързо, братко Чувал с пари, къде се крие тази огромна планина от пари, която всъщност представлява Сюзи Темпъл? Трябва веднага да хвърля безполезната си личност в краката ѝ и да целуна крайчеца на нейната одежда...

По устните на Робърт премина лек спазъм, след като разбра реакцията на по-големия си брат. Бяха изминали повече от шест години от женитбата на Роджър и Беси и повече от две, след като нещастният случай при езда го осакати, а нито една от тези години не беше лека.

В началото Роджър си падаше по скъпите удоволствия на живота също толкова, колкото маркизът и Беси. Графът и младата му жена компенсираха своята несъвместимост, като се втурнаха из целия „Мидхърст“, посещавайки балове, отдавайки се на романтични връзки и винаги откривайки нови начини за пилеене на пари.

Нещастieto сложи край на всичко това за Роджър, но не и за Беси. Тя и маркизът продължиха да прекарват повечето от времето си в Лондон, като все още лудо харчеха, въпреки че вече нямаше какво. А Роджър бе принуден да се оттегли в „Грийн Касъл“. Достатъчно стоя сам, за да разбере, че не бе обичан от никой друг, освен от вечно пияния си най-малък брат и от отсъстващия Робърт. Достатъчно самотен беше, за да се самосъжاليا; достатъчно самотен, за да си спомня, че някога е бил щастлив човек; достатъчно самотен, за да превърне някогашното си блестящо остроумие в сарказъм, оцветен с меланхолия и отчаяние.

Но графът на Ийстърли все още притежаваше талант за някои приумици и закачки, засягащи слабостите на близките му. Това, че отнесенiят му баща и вероломната му съпруга ще бъдат поставени в ролята на просители пред Робърт всеки път, когато им се доще да пръснат дори едно пени, изглежда доста възбуждаше чувството за сарказъм на Роджър.

— Помислих си, че новината ми ще ти хареса, Роджър — изкоментира Робърт накрая, когато експлозията от смях на брат му утихна. Той се почуди защо му отне толкова време да въведе Роджър в нещата.

После поклати глава, тъй като му беше пределно ясно: не искаше да застане лице в лице с неприятния факт, че не е много по-добър от баща си и щеше да се жени за пари.

— Но аз се женя не по любов, Роджър. Причините за брака ми са противни, знам. Не изпитваш ли обаче поне малко жал към мене?

Графът веднага се намръщи, после се усмихна още веднъж.

— Не. Нито йота, съжالياвам. Ще откриеш, както направих аз, че е доста лесно да си купиш щастие. Само внимавай да не прахосаш парите или да не прескочиш твърде висока ограда и да се сринеш от седлото, а после да позволиш на някакъв глупав кон да танцува върху тебе. О, но твоята Нора Джейн не е Беси. Тази мишка с джобен размер няма да цвърчи толкова много, каквото и да правиш, нали? От всичко

взето заедно, бих казал, че си ударил къравото. Кажи ми, скъпи братко, все още ли възнамеряваш да ме хрантутиш? А Уилям? Както знаеш, на най-малкото ни братче струва доста пари да поддържа статута си на пияница.

Робърт коленичи до стола на графа, взирайки се настойчиво в лицето му.

— Роджър, няма да те лъжа, като твърдя, че правя това само заради теб и Уилям. Аз също съм егоист. Не мога да понеса „Грийн Касъл“ да се разруши пред очите ми и хората ни да живеят в мизерия. Днес имението прилича на съборетина, а аз обичам тази къща, тази земя, нашите хора. Един ден, когато отново си стъпиш на краката, ще поемеш управлението на имението и аз ще бъда повече от щастлив да ти предам юздите. Ще видиш.

Графът извърна глава, втренчвайки се в слабото ноемврийско слънце, което се промъкваше през потъналите в прах прозорци на малката гостна в семейното крило.

— Колко изключително забавно е всичко! — възкликна той, говорещ сякаш на въздуха. — Първо той спасява „Грийн Касъл“, а сега си мисли, че може да излекува сакатия. — Погледна пак към Робърт, небесносините му очи се присвиха, а чертите на изпитото му лице заприличаха на блед мрамор. — Друго какво, братко? Може би ще възкресиш мъртвите? Може би ще превърнеш водата във вино?...

Робърт постави лакът върху страничната облегалка на инвалидната количка и подпря главата си с ръка. Беше отишъл на война, оставяйки зад себе си един щастлив, усмихнат Роджър, а когато се върна, намери разсипан, победен, изпълнен с горчилка човек. Това не можеше да приеме. Нямаше да го приеме!

— Роджър, знаеш какво каза докторът...

— Да, да, твоят проклет шарлатанин! Чух го. „Костите са излекувани сега, милорд, пелвисът, бедрените стави — цитира той със сприхав напевен глас. — Единствено неизползваните ви мускули и вашата воля са останали повредени. Ако си наложите, милорд, вие ще ходите отново“. Да си наложа ли? По дяволите, правих го, Робърт! Виж тези крака! — възкликна той, стоварвайки юмрук върху изтънелите си бедра. — Те могат да ми причинят адска болка, но не помръдват. Никога няма да се движат!

Робърт многократно беше чувал всичко това преди. На Роджър му казваха, че ще може да се движи, ако повярва в това. Щеше да куца доста, благодарение на лошо счупения си ляв крак, но щеше да може да ходи. Само да бе опитал! Само ако имаше някаква причина, която да го вдигне от проклетия стол! Обхванат от моментно вдъхновение, Робърт заговори, без да обмисля думите си.

— Ще се помръдне ли кракът ти за десет хиляди лири, Роджър?

Роджър дълго се взира в брат си, а през това време Робърт се прокле хиляди пъти за глупостта си. После Роджър каза тихо:

— Прав си, братко мой. Ти си копеле.

Извърна глава и изкрещя на Филип, който бързо влезе в стаята и откара господаря си далече от присъствието на брат му.

Робърт, облечен с целия финес на младоженец, остана върху протрития килим, коленичил като каещ се грешник, и се чудеше защо изобщо не желае да се моли.

Каменният параклис на „Грийн Касъл“, въпреки че беше свързан с главната сграда посредством грациозно извит коридор, беше с повече от четири века по-стар от останките на господарската къща в имението, която беше строена някъде в средата на XVIII век.

„Вероятно причината е в древността на параклиса“, помисли си Нора Джейн предния ден, когато обикаляше „Грийн Касъл“ заедно с маркиза. Може би именно това обясняваше варварския му вид с това тъмно, тежко дърво и трофей на вълча глава в единия ъгъл, закачена на една греда. Във всички случаи параклисът изглеждаше много необичайно.

Но твърде странно, твърде чудновато изглеждаше и огромната, разпростряла се наоколо господарска къща, като се започне още с разположението на стаите. Според маркиза първо е било построено семейното крило, за да могат семейство Гиър да живеят в комфорт, докато останалата част от къщата е била издигната малко по малко през по-успешни десетилетия. Според личната преценка на Нора Джейн това се свързваше с поредната брачна церемония, когато са се осигурявали пари за по-нататъшния строеж.

Тези останки от „Грийн Касъл“ се състояха от импозантна триетажна тухлена сграда, обхващаща приемните зали, от огромен

отделен кухненски павилион точно насреща, който по външност наподобяваше семейното крило, от музикална стая и оранжерия, които образуваха четвъртото крило, срещу крилото на параклиса. Всичко това беше свързано с приемните зали чрез дълги, извити коридори, разположени във всеки от четирите ъгъла.

Огромен стъклен купол покриваше Кръглия салон. Внушително архитектурно творение, което караше Джейн да се пита как е могло да бъде разположено точно там.

Задната част на главната сграда беше също толкова внушителна, колкото и предната. Всеки вход притежаваше огромни, раздвоени стълби, достигащи до равнището на земята. Тези отпред оформяха ъгли, които бяха правени, като че ли за пред експерти по измерване, докато извеждащите от салона стълби се извиваха като полулуни.

„Е, може би не точно полулуни?“, помисли си Нора Джейн, докато се отправяше заедно със смълчания до себе си маркиз от семейното крило по дългия коридор, който водеше към приемните.

Предната вечер, когато правеше безуспешни опити да заспи, тя реши, че извитите стълби повече приличат на пипала или на онези малки израстъци върху главите на насекомите.

Тя си представяше, че ако бе птица и можеше да се издигне високо над „Грийн Касъл“, за да хвърли поглед върху разположението му, имението щеше да ѝ заприлича на огромна, квадратна, обърната буболечка с пипала на главата, а предните стълби — като някакъв вид опашка.

Четирите крила, свързани от извитите коридори, щяха да бъдат краката на буболечката. Квадратни крака? Коя буболечка изобщо притежава четвъртити крака? Може би торният бръмбар? Е, добре, вероятно щеше да намери по-подходящо сравнение, след време, когато опознае добре мястото.

А можеше и да не го опознае... Особено, след като предната нощ се събуди, ужасена до смърт от една огромна черна буболечка, която пълзеше по ръката ѝ.

Нищо чудно, че бе оприличила „Грийн Касъл“ на буболечка — това място гъмжеше от такива твари! Беше видяла две във фамилната столова и още три в гостната. За една от тях баба Темпъл каза, че ѝ се струвала достатъчно голяма, та Уелингтън^[1] да я включи като Голиат^[2] в предните редици на битката!

Какво опустошение представляваше „Грийн Касъл“. Буболечки и петна от влага по стените... Странни бледи форми върху потъмнелите тапети, бележещи местата на портрети, огледала и украшения, били някога гордостта на това място. Древни паяжини, висящи от потъналите в прах полилеи. Решетки пред камините, почернени от сажди, мръсни килими, които вдигаха облаци дразнещ ноздрите прах... И дузина ниши в огромния мраморен коридор, зеещи празни без статуите си, които някога са били изложени там...

Стигнаха до края на коридора и маркизът я въведе в малък червен салон, като ръката му здраво стискаше нейната точно над лакътя. Това я караше да се чувства не толкова като младоженка, която водят към олтара, колкото като направлявана карета. Следваше величествена зала, висока поне колкото трите етажа на сградата.

Докато вървяха към параклиса, стъпките им отекваха глухо върху пода от италиански мрамор — доста мръсен под от италиански мрамор — и Нора Джейн нервно преброи осемнадесетте извисяващи се от пода до тавана алабастрови колони, по девет от всяка страна на дългата зала.

Дори само тази стая беше повече от предизвикателство за уменията ѝ, свързани с поддържане на дома. Май беше малко страшничка дързостта да бъдеш достойна съпруга на лорд Робърт Гиър. Самата Беси бе признала, че поддържането на къщата изцяло се бе оказало над нейните възможности и още първите години бе абдикирала от поста си, свързан с управлението на това неизбродно имение.

„О колко е хубаво!“, мислеше си Нора Джейн, опитвайки да не се закиска нервно. Тя трябваше да остане абсолютно сериозна, понеже отиваше на собствената си сватба. „В крайна сметка воалът на баба Темпъл поставя забележително начало, помитайки пода, докато вървя“, реши тя.

Изобилстващи с пращинки слънчеви лъчи се процеждаха през четирите по-малки стъклени кубета на покрива, които служеха като единствена илюминация в коридора без прозорци. Нора Джейн се питаше дали има някакъв начин да измие тези куполи, без да разчита прищевките на времето да свършат работата вместо нея.

Чудеше се на още хиляди неща, докато маркизът я водеше през Кръглия салон с рисуваните фрески високо по стените — част от

декорацията, имала щастието да оцелее. Тя знаеше, че лудият за пари маркиз много отдавна беше разпродад ценностите на „Грийн Касъл“.

А беше и толкова студено, въпреки че слаби едва пушещи огньове горяха в една или две камини. Щяха да бъдат необходими трупите на цяла гора, за да се затоплят стаите, но едва след като първо се поработеше по въпроса за почистването на комините.

Нора Джейн се чудеше дали изобщо би било възможно да се подреди „Грийн Касъл“, да се върнат портретите и статуите по местата им, да се почисти красивият кръгъл килим в салона, да се намерят мебели, подходящи за почти празните стаи и въобще, дали би могъл човек да се пребори с прахта, влагата и буболечките...

Но най-много се чудеше защо все още мисли за домакинството, след като сега се намираше извън пределите на вестибюла и Кралската спалня, на път към параклиса, към баба й, към вълчата глава и към лорд Робърт Гиър.

— Ще има ли музика, милорд? — попита тя, победена от внезапна нервна атака, и заби пети в пода, точно преди лакеят да пристъпи напред, за да отвори двойната врата на параклиса. — Имам предвид, че ако има музика вероятно ще трябва да изчакаме да засвири, но в случай, че няма как ще разберем дали лорд Робърт е вече вътре и че не сме закъснели?

— Робърт е вътре, скъпа моя. В крайна сметка той знае кое е добре за него — отговори маркизът, потупвайки я по ръката. „Като че ли, помисли си тя, се опитва да успокои кон“. — Лорд Робърт, лорд Уилям, графът и графинята, скъпата ви баба и нейните няколко отбрани гости — всички ви чакат. А сега предлагам да се усмихнете, скъпа моя, тъй като не изглеждате съвсем добре. Кожата ви е бяла като роклята, която сте облекли, а очите ви са така ококорени... Нали не искаме някой да си помисли, че ви омъжваме насила?

— Съжалявам, милорд.

Нора Джейн вдигна брадичка и се усмихна послушно, макар да бе убедена, че се е получила някаква гримаса. Тя не се омъжваше насила. Далече бе от подобна мисъл. Тя бе преизпълнена от щастие, че щеше да бъде младоженката на лорд Робърт Гиър.

Точно фактът, че ставаше съпруга на лорд Робърт Гиър, я плашеше едва ли не до побъркване!

Как ли щеше да изглежда той, застанал пред малкия олтар? Примирен? Непоколетим? Отвратен? По собствено желание ли щеше да стои там, или баща му го беше вързал със здраво въже за олтара?

Може би не беше прекалено късно да се сложи край на тези глупости или поне да се отложат за по-късно. Нора Джейн се нуждаеше от малко време, дори от няколко години, за да свикне с това ново положение в живота си.

Искаше да се върне в стаята си и да накара Мариан да оправи воала ѝ. Можеше дори да хапне нещо или да посети тоалетната, понеже беше забравила да го стори, преди да ѝ навлекат тази ужасна дантелена рокля.

Искаше ѝ се да надникне под леглото с надеждата да открие там избягалата си смелост, да намери онази Нора Джейн, която бе мечтала да играе ролята на героиня, ролята на съпруга.

Сигурно имаше нещо, което можеше да направи, нещо, което можеше да каже, за да отложи неотложното?

Но Нора Джейн не направи нищо. Не каза нищо. Просто наблюдаваше с широко отворени очи как маркизът даде знак на лакея и вратите се разтвориха.

Тя влезе в преддверието с много ситни крачки, а оттам — във влажния и студен параклис. Желаше маркизът да престане най-сетне да стиска ръката ѝ и се чудеше дали щеше да падне, ако той я пуснеше. В същото време търсеше сред сумрака своята баба и своя жених.

Първо видя баба си.

Трудно беше да не се забележи баба Темпъл, нищо, че тя стоеше сред множеството. Нора Джейн реши, че ѝ бе писано да прекара живота си като незначителен пигмей сред гиганти, първо баба ѝ, а сега — мъжете от семейство Гиър. Слава на небесата, Беси беше с нормален ръст!

Опитвайки се да не се разсмее, тя се вгледа в грандиозния „ансамбъл“ на баба си. Пурпурните пера, извисяващи се право нагоре над стоманеносивата коса, приличаха на стражи, охраняващи крепостта, наречена Сюзън Форест Темпъл: богата, могъща, нетактична, фантазбърка и без всякакъв вкус.

Вероятно ако самата Нора Джейн беше по-едра, ако бе наследила повече от гена на баба си, отколкото от много по-дребните си родители и дядо, щеше по-малко да се влияе от тази жена, възправяла се винаги

пред очите ѝ със застрашителните си размери и насочваща всяка нейна стъпка.

Но как може човек, при това толкова дребен, да се противопостави на такава планина? За да го направи, сигурно трябва да има много повече кураж, отколкото Нора Джейн бе събрала досега в девицата си гръд.

Може би този човек трябва да престане да мисли само как да запази себе си. Трябва да притежава искрица здрав разум и в същото време да има или голям пистолет, или як камшик, или пък полк верни войници, готови да овържат този гигантски пурпурен Гъливер, докато спи.

И сега Нора Джейн се омъжваше в семейство Гиър — още едно котило от гиганти!

Тя потръпна конвулсивно и отправи очи към малкото пейки отляво, където седяха графът на Ийстърли, неговата графиня и лорд Уилям Гиър. Усмихна се леко, като видя, че са сложили графа на пейката, така че инвалидният стол да не се вижда.

Жестът беше много благороден. Тя си помисли, че така графът ще се чувства участник в церемонията много повече, отколкото ако беше оставен настрана, изолиран от ставащото. Той беше настанен до съпругата си Беси. Беси, която беше толкова руса, толкова красива, олицетворение на всичко, което Нора Джейн би искала да бъде, а знаеше, че не е.

Те така добре си подхождаха — красивият русокос граф и равната му по хубост съпруга. Бяха толкова добре облечени, толкова изтънчени, чувстващи се така удобно, тъй като знаеха, че принадлежат на този параклис, на тази земя...

До Беси, но не толкова близо, че да предразполага към сравнение с брат си и снаха си, седеше лорд Уилям, най-младият Гиър. Най-достъпният Гиър. „Пияният Гиър“ — реши Нора Джейн, след като лорд Уилям изхълца силно, после се изкиска и се извини с ясен, весел глас.

Дори и да искаше, беше извън възможностите ѝ да се обърне и да отдаде почит на извисилата се вълча глава. Успя само да вдигне очи и да погледне първо към олтара, после към одеянията на свещеника и най-накрая — към високия тъмнокос мъж, който стоеше от едната страна и се мъчеше да улови погледа ѝ.

Той бе чудно привлекателен! Сигурно нито един от джентълмените на мис Остин никога не е бил дори наполовина толкова красив, толкова страхотен! Колко ли мразеше той тази церемония! Колко ли мразеше нея! Да се продаде публично, да се налага да премине през този обред — подигравка, след като всички важни документи вече бяха подписани — онези, които започваха с „Аз, Съюзън Форестър Темпъл, като възнаграждение за женитбата на внучката ми с лорд Робърт Гиър, дарявам написаната по-долу сума от...“

Тя почувства силна жал към него, тъй като беше сигурна, че е изключително горд мъж.

Да се ожени за пари е едно, но да бъде принуден да вземе жена, стояща толкова по-ниско от него, и то млада жена, която все още противно смърдеше на камфор... Да се ожени за такъв слаботелесен екземпляр с такъв нисък ръст, за такова незначително, малко нещо, за такова катастрофално подобие на съпруга! Та тя се страхуваше дори от собствената си сянка. Страхуваше се от погрешна стъпка, страхуваше се от правилна стъпка, страхуваше се от каквато и да било стъпка. Живееше храбро само вътре в себе си, убивайки дракони и триумфирайки над злото, очароваща света с красотата и ума си и обичана от всички. Но това беше само в тъжното ѝ, романтично съзнание.

А го обичаше. Да, Бог да ѝ е на помощ. Обичаше го. Обичаше го, понеже беше учтив с Аш. Обичаше го, понеже не го беше страх от Съюзън Форестър Темпъл. Обичаше го, защото я измъкваше от живота на сънищата и ѝ предлагаше реалността. Обичаше го, защото очите му заблестяваха, щом се усмихнеше, а тази усмивка бе така прелестна, и ръката му, когато докосна нейната, предлагайки ѝ женитба, бе толкова силна, толкова суха и толкова здрава... Обичаше го просто защото беше немислимо да прави нещо друго, за да има някакъв смисъл това, което ставаше, това, което щеше да ѝ се случи.

Сега тя беше до него, а маркизът беше изчезнал. Свещеникът говореше. Въпреки страха си се осмели да погледне в тъмните блестящи очи на лорд Робърт.

Сигурно той бе усетил погледа ѝ, понеже сведе очи към нея, които проникнаха през воала, изгледаха обсипаната със скъпоценни камъни лента и ужасната ѝ черна коса. После той ѝ се усмихна само с

едното ъгълче на устните си. Очите му проблеснаха закачливо, казвайки ѝ безмълвно, че е съгласен с нея, че знае колко глупаво изглеждат и двамата, че е глупост тази нелепа церемония да се състои пред толкова много зрители, а не само пред адвокат, и колко много му се иска двамата сега да са някъде другаде...

Ако нещата не ѝ бяха известни, би си помислила, че той се кани да я хване за ръка и бързо да я отведе някъде другаде, за да се скрият от този оркестриран фарс. Някъде, където биха могли да поседнат, да поговорят, да се посмеят, а вероятно и да се опознаят по-добре. Биха могли да открият малък поток, да използват сватбения ѝ воал като рибарска мрежа и да си наловят риба за вечеря, която да опека на огън, а тя можеше да го успокои, че като поднови „Грийн Касъл“, в него няма да има и следа от пурпурночервено.

Всичко можеше да бъде толкова хубаво, така чудесно! Един прекрасен сън... Разбира се, сигурно и двамата щяха да пипнат ужасна настинка и да умрат, след като са дръзнали да седят на студената земя през ноември. О, защо реалността винаги се натрапва, когато сънуваш с отворени очи?

— Събрани сме тук днес, пред лицето на Бога и тези хора, да свържем този мъж и тази жена...

„Да, ли? О, да. Да!“

— Ако някой от тук присъстващите...

— Присъстващ ли? Аз ще говоря! Аз присъствам! Мисля, че трябва да кажа, някой трябва да каже... Роджър, не трябва ли някой от нас да каже? Можем да се впуснем в някои подробности специално за дадения случай. Робърт, ти не можеш наистина...

— Млъкни, Уилям — тихо промълви Робърт, без да се обръща, като хвана ръката на Нора Джейн и я стисна. — Продължавайте, Ваше преподобие, ако обичате. Брат ми има моментно замайване, без съмнение причинено от леката треска, която го мъчи цяла седмица. Съвсем спокойно можем да го игнорираме.

Той се усмихна на Нора Джейн.

— Можем ли, скъпа?

Нора Джейн се усети, че кима утвърдително, тъй като езикът ѝ бе залепнал за небцето на много сухата ѝ уста, а пулсът бучеше в ушите ѝ. Тя щеше да се съгласи, дори ако лорд Робърт учтиво се бе

поинтересувал дали би желала заради него да си отреже левия крак и да го пхне в разтворената вълча паст.

„О, да, разбира се!“

Тя обичаше този мъж.

Убедена беше в това.

Нора Джейн си помисли, треперейки, дали пък за здравия ѝ разум не бе необходимо да се влюби... Макар и в мечтата?

[1] Wellington, херцог (1769–1852) — англ. пълководец, държавен деец и дипломат, нанесъл поражение на Наполеон при Ватерло през 1815 г. — Бел.пр. ↑

[2] Библейски герой, филистимлянин — великан, убит от Давид. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

*„Пречистени и готови да стигнат
звездите.“*

Данте Алигиери

— Съжалявам, Робърт. Ужасно, ужасно съжалявам и съм страшно притеснен. Или вече казах това?

Лорд Робърт стоеше пред тоалетната масичка, взираше се в огледалото и се питаше дали изглежда по-различно сега, когато вече беше женен мъж. Не виждаше никаква разлика.

— Да, Уилям, това вече го каза — отговори той и се обърна, за да се усмихне опрощаващо на брат си. — Каза го, римува го, дори сътвори музика по него, докато вечеряхме. Е, как беше за удоволствие на месаря, търгуващ със свинско, и закръглената му съпруга. Мисля, че сега вече можем да отхвърлим тази тема.

Лорд Уилям отпусна брадичка върху гърдите си, както си седеше проснат в близкия стол, с протегнати напред дълги крака, за да пази равновесие, и с почти празна чаша в дясната ръка.

— Да протестирам срещу сватбата! Божичко! Роби, папа щеше да ме застреля, ако имаше пистолет в жилетката си. Твоята бедна малка булка, бедната малка Нора Джейн... Това е името ѝ, нали? Нора Джейн? Нора Джейн Темпъл Гиър, а? Такъв дълъг списък от имена за толкова малко същество! Тя ми прости веднага. Хубаво дете. Е, не е изключително красива, нали? Въпреки че наистина ми харесват очите ѝ. Те са нежни и доста приличат на тези на Граулър, не мислиш ли?

— Сравняваш съпругата ми с тази твоя хрътка, така ли, Уилям?

Робърт наметна халата върху раменете си. Беше съблякъл самото, жилетката, бе свалил вратовръзката, но остана по риза и бричове, понеже не искаше да кара младата си жена да се разкреци посред нощ, в момента, в който той влезеше в спалнята.

Уилям се постара да се вдигне от стола. Внимателно се придвижи по килима към масата с напитките и си наля либерално още

три пръста бренди. В крайна сметка той беше прецизен в спазването на навиците си. Не беше като някои пияници, които се освобождаваха от ненужните чаши и пиеха направо от бутилката.

— Аз харесвам Граулър, Робърт. Харесвам го много повече от някои хора. Но, предполагам, че си прав. Не трябваше да го казвам. Не трябваше да си го помислям. Ще ме извиниш пред жена си отново, нали?

Робърт кимна, въпреки че нямаше намерение да се втурне с пълна скорост към младоженката си и да повтори сравненията на брат си за външния ѝ вид. Така че не виждаше и причина да ѝ предава извиненията му.

— Не мислиш ли, че направи достатъчно набези във винарската изба за един ден, Уилям? — попита той, наблюдавайки как брат му яростно се бори да се настани отново на стола.

— Не. Все още стоя, както виждаш. Все още вървя. Все още мисля. Все още мисля, по дяволите! — Той погълна брендите на един дъх, после се обърна, за да се подпре на масата и се ухили глуповато на Робърт. — Когато спра да мисля, тогава съм достатъчно пиан.

Робърт поклати глава.

— Айрин е омъжена вече повече от три години, Уилям, и то доста щастливо. Поне така съм чул. Освен това има дете. Не е ли време да се откажеш?

Уилям се отблъсна от масата с напитки и се втренчи с пианско внимание в брат си.

— Не споменавай името ѝ отново, Робърт — възкликна той разгорещено, после се изсмя. — Прозвучах ли задоволително разярено, братко? Достатъчно жлъч ли избълва сърцето ми? Не, предполагам, че не. Да ти кажа ли една тайна? О, защо не? Мога да ти се доверя.

Той се наклони напред и размахва пръст срещу Робърт.

— Не пия, за да забравя Айрин, Робърт. Направих го някога, за две седмици, може би, но не повече. Освен това чух, че е затлъстяла, което много ме радва. Дебела и най-вероятно свадлива. Омъжените жени са такива, ти знаеш. Аз пия, разбираш ли... — започна той, после спря като се намръщи. — Е, няма значение. Струва ми се, че пих твърде много, за да си спомня причината точно сега.

Робърт сърдито хвана брат си за рамото и го отведе обратно до стола, действие, което лорд Уилям очевидно не беше способен да извърши сам. Още от закуска човекът беше започнал здраво да се налива. Дрехите му бяха раздърпани, гъстата му руса коса беше паднала върху сините кървясали очи, крайниците му, като че ли се движеха, независимо от желанията му, а сега и езикът му се плетеше.

Сега не беше нито времето, нито мястото по-малкият брат да си разголва душата. Не и докато Нора Джейн чакаше в съседната стая. Но Робърт знаеше, че трябва да слуша.

— Не ти се налага да пиеш, Уилям — каза той с безразличен глас. Трябваше да каже нещо.

Лорд Уилям въздъхна, след като се отпусна в стола, после се усмихна на брат си.

— Това е единственото нещо, което правя добре. Папа харчи пари, Роджър страда, Робърт ни спасява, а Уилям пие. Всеки от семейство Гиър си изпълнява ролята, Робърт. Аз обаче не се давам.

Той отпусна глава в ръцете си.

— Но понякога не е така. Най-скъпи ми братко, спасителю мой, мислиш ли, че можеш да ме насочиш към вратата? Знам, че е там някъде, но са нужни движения всеки път, когато се опитам да я открия.

Робърт дръпна връвчицата на звънеца, викайки прислужник. Той продължи да наблюдава, докато човекът помагаше на Уилям да излезе от стаята, после се обърна пак към огледалото над тоалетната масичка.

Видя един не много млад мъж. Мъж на тридесет и две, който изглеждаше доста по-различен от баща си и братята си, и който много приличаше на починалата си майка. Мъж, участвал в битките на Полуострова. Мъж, оженил се заради пари, казвайки си, че върши каквото трябва, докато в същото време знаеше, че никога през живота си не бе проявявал по-голямо малодушие.

Не. Не изглеждаше по-различен.

Нито един от тях не бе станал по-различен.

Нито Роджър, потопил се в нещастieto си.

Нито Беси, руса и красива, и абсолютно ненужна.

Нито баща му, който все още се опитваше да изобрети начин да отдели Робърт от щедрия дар на мисис Темпъл.

Нито Уилям, решен да играе ролята на пропаднал тип.

Не. Никой от тях не се бе променил, като се изключи факта, че вече имаше още един член на семейство Гиър. Един дребничък, смутен на вид член. Неговата съпруга. Мили боже, неговата съпруга!

Робърт се упъти към масичката с напитките и си наля щедра порция бренди.

Стаята беше извънредно голяма и много тъмна. По-голяма от стаята, в която Нора Джейн се облече тази сутрин, преди цял един живот време, но по-малка от пищните застрашителни помещения, които обитаваше в къщата на баба си.

А леглото бе по-голямо и от самата стая. Не, не беше. Не съвсем. Само изглеждаше по този начин сега, когато лежеше по средата му, на мили разстояние от краищата, и трепереше.

Мариан, добра жена, но понякога невероятно тъпа, реши, че господарката ѝ е настинала в мразовития и влажен параклис и буквално я зарови под огромно количество завивки, с намерението да я предпази от по-нататъшни неприятности. Завивките обаче не вършеха работа. Тя продължаваше да трепери.

Но стаята беше хубава. Или пък така ѝ се струваше. Влажните петна по тапетите отнемаха нещо от красотата ѝ. За същото допринасяха и оскъдните мебели: няколко големи гардероба, два тапицирани с избелял брокат стола пред камината и огромен креват с балдахин.

Килимите бяха излинали и на петна, а кадифените завеси — невероятно прашни, както се увери Нора Джейн, след като Мариан излезе и тя ги дръпна, надявайки се в стаята да нахлуе лунна светлина.

Свещниците, а те бяха само няколко, разпръскваха странни сенки по стените до леглото и оставяха скрита от погледа вратата, която, както знаеше Нора Джейн, водеше към стаята на съпруга ѝ.

Тя се взираше в тази врата вече пет минути, петнадесет минути, от цяла вечност. Но тя не се отваряше. Вероятно той беше решил да спи там. Джентълмените правеха понякога такива неща или поне така ѝ се струваше. Те спяха в собствените си стаи, когато съпругите им биваха неразположени или бременни, или когато просто не можеха да понесат да гледат жената, която си беше купила място в бляскавото им семейство.

След като Нора Джейн обиколи Грийн Касъл, тя разбра, че само маркизът притежаваше апартамент с две спални, една за него и една за болната му, сега покойна съпруга.

Роджър и Беси не дележаха втората, по-голяма стая единствено защото Роджър бе настанен на приземния етаж в малка всекидневна, която бе превърната в инвалидно помещение. Той нямаше достатъчно средства, за да поддържа своето малко, разположено наблизо имение „Ийстърли“.

Стаите на Уилям бяха най-малки от всички останали. Но пък той не спеше в тях повече от два пъти седмично, както я бе предупредил маркизът.

Обикновено лорд Уилям заспиваше там, където се бе приземил след последното си питие. Бе й казано да не се изненадва, ако някога открие него и хрътката му Граулър, свити един до друг до някои диван, или да подремват, настанени върху стол в гостната, или в много горещите нощи, отпуснали се удобно сред цветята в неподредените градини.

Към какво странно и интригуващо семейство се бе присъединила през този ден! Какъв великолепен живот й предстоеше — въоръжена с един от най-дълбоките джобове на Англия, да поправя тази къща и да я върне към предишната й слава!

Робърт сигурно не знаеше, но Нора Джейн си имаше собствено, осигурено от баба й състояние, за да не разчита на подаянията на съпруга си. Сега, в началото, щеше да използва само доходите от това богатство, но когато един ден роди мъжки наследник, контролът върху цялата сума щеше да бъде в ръцете й. Тогава щеше да даде тези пари на Робърт!

Щеше да ги спаси.

Тя щеше да спаси тях всички. О, да. Щеше да ги спаси, да ги направи щастливи, да ги заобиколи с красота, да внесе любов и ред, и комфорт в живота им!

Нали така правеха героините. Такова беше тяхното занимание. Тя винаги бе мечтала да бъде героиня. Не можеше да бъде като Жана Д'Арк, понеже изобщо не й се нравеше идеята да бъде изгорена на клада, а пък не притежаваше физическите данни и смелостта да стане втора Буьдисия, нито дори кралица Сюзън.

Но тя имаше пари. Много пари. Хубави пари. А имаше и мечтите си.

Най-голямата, най-важната от тези мечти беше да накара лорд Робърт да я обикне. Не можеше да го омае с красотата си, както би успяла някоя като Беси, но имаше други оръжия. Робърт обичаше „Грийн Касъл“. Той обичаше семейството си. А тя щеше да въведе ред във фамилията. Щеше да спаси „Грийн Касъл“. Това беше пътят към сърцето на съпруга ѝ.

Усмивната и не толкова треперееща, както преди минути, Нора Джейн се намести под завивките и с отворени очи засънува цветни сънища, в които всички от пасторалния и красив „Грийн Касъл“ я обичаха, а съпругът ѝ, скъпият ѝ, прекрасен, малко плашещ я неин съпруг — обожаваше земята, върху която тя стъпваше.

Красивата картина изчезна мигновено при звука от гласа на баба ѝ. Щеше ли тази жена да нахлува във всеки миг от живота ѝ?

— Той беше ли вече тук? Сега е долу, в гостната, и говори с брат си. Не с пияния, а със сакатия. Изпълни ли той задължението си към нас? Спа ли с тебе? Няма да види нито пени, докато не спи с теб!

Нора Джейн приседна, опирайки гърба си о инкрустираната табла на леглото, и безмълвно се втренчи в Сюзън, която се движеше тромаво из стаята, бляскава в своя пурпурен, подобен на юрган, сатенен халат.

Какво правеше тя тук? Не знаеше ли, че лорд Робърт можеше да влезе всеки момент? Или имаше намерение да гледа как той се промъква в леглото до нея?

— Аз не съм виждала лорд Робърт, откакто Мариан ме доведе тук горе да се изкъпя, бабо Темпъл. Та казваш, че е долу, така ли? Може да е гладен, бедният. Той не яде много на сватбената ни вечеря.

— Гладен ли? — Мисис Темпъл отметна глава назад и високо се изсмя. — Откъде да знам, пък и не ме е грижа. И се изправи. Така приличаш на дете. Трябваше да те храня повече и сигурно сега нямаше да бъдеш такава кльощава. Защо Мариан ти е сплела косата? Когато е навита, ти придава по-голяма важност — един вид ти вдига цената.

— Да, бабо Темпъл — отговори Нора Джейн, играейки си с острия като четка край на дебелата плетка, която бе праметната през дясното ѝ рамо и стигаше почти до кръста ѝ. Дали би могла да извика прислужника и да му нареди баба ѝ да бъде отпратена от стаята, а и от

самия „Грийн Касъл“? Лъжливи надежди. Можеше ли да нареди да я изхвърлят навън в нощта, облечена само с този грозен пурпурен халат? Но точно това правеха героините — освобождаваха замъците от всичките им човекоядци. Или пък тази битка бе привилегия на героите? Но тя обичаше баба си, поне през по-голямата част от времето. — Сплете я, понеже косата ми се заплита и разбърква.

На неудачното обяснение на Нора Джейн мисис Темпъл пренебрежително махна с обсипаната си с пръстени ръка.

— Няма значение, сладурче — каза тя с искрена обич.

Нора Джейн знаеше, че никога не би могла да изхвърли баба си от къщата. Но самата мисъл за това беше интригуваща.

— Нищо не можеш да направиш с ръста си, Бог да те благослови — каза Сюзън Темпъл. — Ти си копие на дядо си, облечен в рокля. Моят Сам може и да не беше и на половината от височината ми, но беше могъщ. Знаеш, че ти също трябва да бъдеш могъща. Не го забравяй. Сега си лейди Гиър и господарка на тази къща. Тази Беси въобще не я брой, макар да е графиня. Тя е една перушана — хубавичка, безмозъчна женичка, на която изобщо няма да й пука, ако поемеш управлението на това място. Обучавах те добре за този ден, Нора Джейн, учих те дълго и както трябва. Знаеш какво се очаква от тебе. И престани да си играеш с тази коса!

Нора Джейн, отдавна привикнала да се подчинява за всичко на баба си, веднага пусна плитката си и се издърпа по-напред в леглото. Та можеше ли само за един-единствен ден да се отърве от навиците, създадени през целия й досегашен живот.

— Бабо Темпъл — осмели се тя да зададе въпроса, който я ужасяваше непрекъснато, още от деня, в който лорд Робърт Гиър ѝ бе предложил женитба, — какви точно са задълженията ми на съпруга?

Лицето на Сюзън Темпъл се покри с гъста червенина.

— Казвала съм ти го дузина пъти, сладурче. Да планираш менюто, да ръководиш стадото слуги, да хвърляш око на сметките за домакинството, да сложиш в ред тази бъркотия наоколо, да се погрижиш за арендаторите, да играеш ролята на домакиня...

— Да, да, всичко това го знам.

Нора Джейн отметна завивките, за да седне с кръстосани крака под обемиестата си бяла нощница от тънък лен, и се вгледа настойчиво в баба си.

— Говоря за моите съпружески задължения, за причината, поради която лорд Робърт и аз трябва да спим в едно легло. За децата. Разбираш ли за какво те питам, бабо Темпъл? Мис Остин^[1] намеква за някои неща в книгите си и Мариан ми каза, че имало много повече от целуването. Много ми хареса, когато днес, след церемонията, лорд Робърт ме целуна. Не исках да шокирам Мариан, но наистина имам само бегла представа за същността на това нещо, за различните анатомични органи на мъжа и жената и за какво служат те, за това как всъщност се създава потомство. Но не трябва ли да има нещо повече, нещо като дълбоки чувства...

Мисис Темпъл погледна с голяма надежда към вратата, после въздъхна и се обърна към леглото. Като разположи огромното си туловище на ръба на дюшека, тя взе ръката на Нора и я вдигна към бузата си.

— О, детето ми, каква глупачка съм — каза тя с прегракнал глас. — На мене също никой не ми беше казал за тези неща. Мразех ги за този пропуск и ето, че сега аз допуснах същото прегрешение. Ти си така добре подготвена за всякакви случаи — погрижих се за това. Но си абсолютно невежа за най-важното оръжие на всяка жена: нейната женственост. Получи се така просто защото си малкото ми момиче, единствената ми внучка и аз... се страхувах да говоря по този въпрос с подробности. Какво ще кажеш, а?

Нора Джейн започна пак да трепери. Не беше обичайно за баба ѝ да дава и най-малък знак за обич. Да показва някакви признаци на слабост, за нея беше повече от необичайно; никога преди не се бе случвало. А това плашеше Нора Джейн. Тя потърси начин да помогне на баба си.

— Само си мислех, че трябва да знам мъничко повече как... ъ-ъ... как да го правя, по какъв начин. Мариан каза, че дори може да ми хареса. Тя твърди, че на някои жени им е много хубаво.

— Мариан е магаре — отговори сковано мисис Темпъл. — Виж какво, сладката ми, става късно, а току-що си спомних, че трябва да свърша нещо.

Тя сграбчи непохватно раменете на Нора Джейн и я придърпа в кратка, но силна прегръдка.

— Просто помни, сладката ми, че единственото, което исках, бе ти да имаш всичко, което не можах да ти дам. Исках само най-доброто

за тебе. Трябваше да се омъжиш все някой ден и, да опустее дано, мисля, че ти купих красавец!

Тя си тръгна, изчезна сред облак от тежък парфюм и шумолене на кралско пурпурно, а Нора Джейн отново остана сама.

И отново се разтрепери.

Робърт остави брат си в гостната и се отправи неохотно по коридора, който водеше към брачното му ложе.

Когато часовникът беше отмерил полунощ, той и Роджър бяха седели заедно смълчани почти час, всеки, потънал в собствените си мисли. Роджър не искаше да бъде откаран в самотното си легло, за да прекара още една безсънна нощ, тъй като жена му спеше в отделна стая. Робърт пък се мъчеше да отложи неизбежното с още един миг, с още един час.

Тъкмо стигна до горната площадка на стълбите, когато пред него изникна Сюзън Темпъл. Тя го сграбчи безцеремонно за лакътя и го издърпа в алкова, който някога бе пазил статуята на някаква гръцка богиня, отдавна пренесена в склада, за да спести на семейство Гиър допълнителна работна ръка.

— Все още сте на крак, мадам? — попита той толкова учтиво, колкото му бе възможно — тази неделикатна жена бе взела да му дотяга. — Бих си позволил мисълта, че вече сте се унесли в съня на щастливия победител, тъй като всичките ви най-съкровени мечти се осъществиха. Вие бяхте тази, която чух да цвили от щастие, когато накрая свещеникът произнесе брачните клетви, нали?

— Не сега, Гиър — просъска тя. — Само ми кажи едно нещо — спал ли си някога с девственица?

— О, значи това било! Това е, наистина! Мадам, аз се ожених за внучката ви. Вие имате това, което искахте и аз имам това, което исках. В по-голямата част от сделката взаимно сме задоволени. Но аз не съм ваша собственост и отказвам да отговарям на всеки ваш смешен въпрос, отказвам и да се подчинявам на всяка ваша заповед, като някой смахнат тъпанар, на когото плащат. Ясно ли се изразих?

Тя се приближи в тъмното към него. Беше толкова висока, че почти се гледаха очи в очи. Заговори тихо, но бясно:

— Аз никога не ѝ казах за тези неща. Тя може да шие, да рисува с водни бои — лошо, признавам, може и да свири сравнително добре. Може да управлява домакинство, да подуши лъжец или мошеник, да прави дузина неща, които обикновените девойки не биха могли. Но никога не ѝ казах...

Сега Робърт беше колкото объркан, толкова и ядосан.

— Никога не сте ѝ казвали какво, мадам? Страхувам се, че трябва да бъдете по-конкретна. Какво не знае моята съпруга?

— Ти знаеш, по дяволите, Гиър! Говоря за болката. Една от сестрите ми — забравила съм коя — навремето ми разказа нещичко, но се оказа, че всичко това не е вярно. Сам беше добър човек, не беше настоятелен, а и беше значително по-възрастен. Може и да е бил непохватен, но не можех да бъда сигурна, тъй като нямаше начин да преценя, нямах източник за сравнение, ако разбираш какво имам предвид. Непрекъснато мислех за титлата и за общественото положение. Забравих колко невинна е внучката ми и какво дете е всъщност. О, това не е честно! Лорд Робърт, синко, разбираш ли какво се опитвам да кажа?

— Да. За нещастие ми се струва, че напълно ви разбирам. — На Робърт му се прииска да беше изпил повече коняк. Може би цяла гарафа. — Нора Джейн не знае нищо за консумирането на един брак, абсолютно неподготвена е за физическата болка, която се изпитва след домогването на съпруга до жена си. Благодаря ви, мисис Темпъл. Толкова съм ви задължен!

Той се обърна и остави жената в сянката, сигурен, че ако се позабавеше още малко, сигурно щеше да му се прииска да я удари.

Сюзън още веднъж го сграбчи за ръката.

— Слушай, ще се споразумеем с теб.

Робърт се вгледа в нея многозначително, докато тя го пусна.

— Мисля, че направихме достатъчно сделки.

— Не. Изслушай ме. Ще си тръгна сутринта и няма да се върна месец, два месеца, ако обещаеш да... да бъдеш мил с детето.

Робърт се замисли върху това за миг, все още изпълнен от желанието да удари Сюзън Темпъл. Тя да не би да си мислеше, че той е някакво чудовище! Не само че нямаше намерение да връхлети върху жена си и да я изнасили, а му беше трудно да повярва, че изобщо ще е възможно да изпълни съпругеските си задължения тази нощ, тъй като

в ни най-малка степен не бе привлечен от детето, дори и в най-смътно романтичен смисъл.

— Три месеца — рече той накрая, наслаждавайки се на мисълта да види „Грийн Касъл“ освободен от мисис Сюзън Темпъл за цели три месеца.

— Три ли? — Мисис Темпъл се намръщи. Очевидно тя беше планирала да се настаня там до първото кръщение. — О, добре. По въпроса за сделките ти си два пъти повече мъж, отколкото баща ти е бил някога. Но трябва да консумирате брака още тази нощ. Колкото повече отлагате, толкова по-трудно ще бъде за Нора Джейн. Няма да ѝ е лесно, но тя трябва да стане жена. Сега. Тази нощ. Или ще се разминеш с ипотеките. Още не съм ги платила и това ти е добре известно.

— Колко вежливо! Колко изтънчено! Колко любвеобилно! — Робърт поклати глава. — Така вдъхновяващо! Да вземем да се уточним за четири месеца. Ще бъдем лишени от бляскавата ви компания до първи март. Съгласна ли сте?

— Съгласна съм! — отсече мисис Темпъл с въздишка като вирна брадичка и разкърши рамене така, като че ли бе смъкнала от тях тежък товар. — Аз наистина я обичам. Ужасно я обичам. Но по свой собствен начин.

— Както кажете, мадам — отвърна Робърт отвратен и я остави там, където стоеше.

Той застана пред вратата на спалнята, постави ръка на бравата и погледна към стълбите. Мисис Темпъл величествено се оттегляше към коридора, водещ към стаите за гости в най-отдалечения край на къщата. Едва тогава Робърт отвори вратата и се прокрадна вътре.

Необходимите му бяха няколко мига да привикне с полумрака, въпреки че тази стая бе негова, откакто бе напуснал детската на третия етаж и познаваше всеки инч от нея. Погледна първо столовете, а после леглото, където различи малка фигурка, облегната на възглавниците.

Тя може и да не знае много, помисли Робърт, но в крайна сметка бе разбрала къде ѝ е мястото.

Предпазливо приближавайки леглото, сдържащ дъха си и изпълнен с тайната надежда да я намери заспала, накрая той видя тези огромни очи с дълги мигли да се взират в него. Очите на Граулър. Големи. Кафяви. Доверчиви.

И дявол да го вземе, толкова невинни.

— Добър вечер, Нора Джейн — заяви той фаталистично знаейки, че не би могъл повече да отдалечава момента, към който се бе отправил още, след като се съгласи на тази женитба.

Защо не можеше да бъде като другите мъже и да приеме тази брачна нощ като задължение, което трябваше да бъде изпълнено, като едно упражняване в съпружеските права? Въпреки че в неговия случай това можеше и да не се окаже съвсем приятно, то със сигурност щеше да му даде успокоителното усещане, че си е получил пая от сделката в замяна на малко отпускане.

Нали за това бяха съпругите — да осигуряват наслада и наследници? Дори принц-регентът за първи път бе изпълнил задължението си към собствената си, но неподходяща съпруга, като само бе помолил личния си прислужник да му донесе бренди.

— Лорд Робърт — чу я той да шепне и още веднъж беше приятно изненадан от нейния приятен тембър. Гласът ѝ беше плътен, леко дрезгав, почти мелодичен. Нямаше нищо общо с този на баба ѝ. Нищо у нея, слава богу, не беше като у баба ѝ.

Трябваше да бъде благодарен на съдбата за тези дребни неща, с които го бе облагодетелствала.

Усмихна се насила и отговори.

— Само Робърт, Нора Джейн. Едва ли са ни необходими подобни формалности.

— Робърт — повтори тя и той забеляза, че се бе поотпуснала някак си. Пръстите ѝ престанаха да стискат завивките в смъртна схватка.

А очите ѝ наистина бяха доста хубави. И определено не бяха като на Граулър. Повдигаха се нагоре във външния си край, съвсем леко и напълно достатъчно, за да бъдат интересни. Интригуващи. А шията ѝ бе толкова дълга, така странно грациозна над изправените рамене. Това го учуди. До този момент той не беше забелязал, че жена му изобщо притежава шия.

Лицето ѝ също изглеждаше някак различно тази нощ. Нежната линия на брадичката ѝ бе толкова красива, така чисто изваяна, скулите ѝ бяха толкова високи, с едва доловима тайнственост... Можеше да я види по-ясно сега, когато ужасната ѝ планина от черна коса бе махната от лицето.

Въпреки осемнайсетте си години тя бе малко, приказно дете, деликатна елфида. И въпреки че беше слаба, в действителност тя беше доста хубава. Млада, но не толкова млада, че да не се омъжи. Не прекалено млада, за да не бъде с мъж в леглото.

Защо ли не бе обърнал внимание на това преди? И защо не бе забелязал как го гледа тя, почти с обожание? Мили боже, възможно ли бе това? Дали детето не си представяше, че е влюбено в него?

Тя проговори отново.

— Вие ще, тоест, би ли искал да си легнеш сега?

— Разбира се, да, Нора Джейн — каза той, развързвайки колана на халата си, а усмивката му стана по-широка. Вероятно той щеше да отнесе повече облаги от тази женитба, много повече, отколкото просто да приключи с живота си на обеднял благородник. А ако тя го обичаше, значи я бе спасил от Сюзи Темпъл. Значи не беше направил това единствено за пари. Не би могъл. Възможно бе самият той да е бил привлечен от нея. О, по дяволите! Щеше да анализира чувствата си някой друг път. Сега си беше наумил по-важни неща. — В крайна сметка аз просто желая да си легна сега...

Нора Джейн широко отвори очите си, но щом той отметна завивките, плътно ги стисна. Робърт целомъдрено духна няколко от половин дузината свещи, който горяха на масичката до леглото, преди да се освободи от бричовите и ризата си и да се плъзне, почти чисто гол, между чисто новите чаршафи, донесени от баба й.

Когато лунната светлина заструи през прозорците, той полежа няколко мига, без да мърда, позволявайки й да свикне с факта, че двамата делят едно легло.

Накрая той се обърна с лице към нея и подпря главата си с ръка, излагайки на показ голите си рамене и гърди.

Видя, че тя лежеше по същия начин, наблюдавайки го с тези огромни очи, втренчени в него, като че очакваха всеки момент той да се хвърли върху плячката си. „Как бих могъл да устоя и да не го направя...“

— Точно така — започна тихо той, надявайки се да спечели доверието й. — Аз съм гол. Сега сме женени, Нора Джейн. Знаеш ли какво правят женените, когато са заедно в леглото?

— Аз... аз имам някаква представа. Не съм толкова загубена. Чела съм романи — отговори тя, все още вторачена в него. Очевидно

страхът почти я беше лишил от разум, но тя не бягаше. Не плачеше. Просто го гледаше, без да мигне, без да трепне. Храбро. По същия начин, както в деня, в който ѝ предложи женитба, както и в параклиса.

Тя беше много добра във взирането. Почти му се струваше, че вижда през него и дамгосва лицемера, който той представляваше в опитите си да повярва, че е влюбен, докато примитивните му чувства в момента можеха да се охарактеризират единствено с думата похот. Робърт потрепери вътрешно и отхвърли проклетите мисли, предпочитайки да се съсредоточи в мига, който му бе под ръка. Възможността, която му бе паднала.

О, това бе окуражаващо! Деколтето на нощницата ѝ се бе смъкнало настрани, откривайки пред погледа му прекрасно оформена ключица. Тя имаше дребната, добре изразена костна система на истинската царственост и достатъчно мека плът, която да покрие този аристократичен скелет, за да го направи интересен и привлекателен.

Или само се опитваше да убеди себе си, че тя събужда в него желание колкото да бъде консумиран бракът? Само докато се появи на бял свят мъжки наследник. Докато успее да накара сам себе си да повярва, че не бе копеле, възползвало се от удобния случай.

Тъмната стая се осветяваше само от няколко свещи, които бе оставил запалени, от няколкото лъча лунна светлина, които падаха в долния край на леглото, и от отблясъците на умиращия огън. Бе избързал с изгасването на свещите до леглото. Искаше му се да можеше да види повече от Нора Джейн Гиър.

Много повече.

В същото време беше наясно със своята голота. С нарастващата си възбуда. Дали това се дължеше на добронамерените му мисли, или на външния вид на жена му? Каквото и да бе, въздействието ѝ върху него бе окуражаващо.

— Чела си романи нали, Нора Джейн? — проговори той след известно време. — И така, знаеш някои неща, предполагам. Знаеш ли как се правят бебетата? — попита той, а в същото време му се прииска да си фрасне един.

Не трябваше да говори за бебета. Трябваше да обясни, че това, което бяха на път да направят, бе в резултат на любовта на женените, на взаимната им грижа един за друг и че това можеше да се окаже, ако бъде вълнуващо, красиво изживяване.

Но може би бе по-добре направо да се захване с осигуряването на потомство. Така бе по-голяма вероятността да набере точки. А любовта и грижата, красотата на преживяването бяха друга тема, тема за по-нататък.

Със сигурност тези хубави неща не бяха целта, която би могъл да постигне през тази първа нощ. За нея, за тази девствена младоженка, това нямаше да е прекрасно. Девствена! Всеки мъж искаше девствена съпруга, но всеки се плашеше да спи с такава! Освен някой, който беше садист.

— Бебета, Нора Джейн. Ти живееш в провинцията. Сигурно си виждала... била си свидетел на...

Тя не му отговори веднага. Само се намръщи, после отвърна погледа си от него.

— Знам повече, отколкото бих искала баба ми да вярва, че знам, ако това имате предвид. Когато бях малка, имах едно куче — обясни тихо тя. — Казваше се Моли. Един ден край нас мина едно скитащо куче и... После готвачката плисна кофа с вода върху тях и безпризорното куче избяга. По-късно Моли се сдоби с четири малки. Но не е възможно да твърдите, че няма нищо повече от това. Ако това е всичко, нищо чудно, че мис Остин не навлиза в подробности. Мислех си, че има нещо общо с целувките и... прегръдките! Сигурно не може да бъде...

„Чудесно сравнение, Гиър — смъмри се Робърт безмълвно, — но ти беше този, който отвори вратата.“ Той протегна ръка и започна да си играе със сатенените панделки по нощницата на Нора Джейн, които се връзваха около врата ѝ.

— Всъщност има много общо с целуването. И с прегръщането. Съвсем сигурен съм.

— Това е обнадеждаващо, Робърт — каза му тя без всякакво притворство. — Защото не мисля, че на Моли много ѝ хареса онова преживяване. Ъ-ъ... — Тя все още гледаше право в него, все още му вярваше. Обичаше ли го? — Би ли ми обяснил по какво още се различава?

На Робърт му се искаше да се предаде. Да захвърли всичко. Да се махне. Можеше да замине за Франция. Там, високо в планините, имаше манастири. Можеше да си живее спокойно, да общува с природата, да се моли, да тъпче грозде и да прави долнокачествено

вино, да се наказва за всички възбуждащи, ужасни мисли, които в момента препускаха в мозъка му.

Не беше длъжен да стои тук и да бъде изтезаван от доверието на това невинно, вълнуващо, влудяващо дете, да бъде обичан от това младо момиче, обречено на разочарование.

Той пусна сатенената панделка и вдигна ръка, за да погали бузата ѝ. Гладката ѝ, топла буза. Единият пръст премина по очертанията на ухото ѝ. Беше малко ухо, подобно на раковина и плътно прилепнало към главата. Възхитително ухо.

Закопня да го обходи с пръсти, да го изследва, да навлезе в ушната мида дълбоко и да види дали тя ще потръпне в отговор на това интимно нашествие.

— Е, както казах, мъничкото ми, хората се целуват. Ние го направихме този следобед, в параклиса. Спомняш ли си? Би ли искала да започнем с целувка?

— Това... това изглежда добре — прошепна тя и той усети мускулите на стомаха си да се стягат, докато тя помръдна главата си съвсем мъничко, привлечена от ръката му.

С дланта си той обхвана почти половината ѝ лице, с един пръст притисна плитчината зад ухото ѝ, а с палеца си леко галеше съвършената ѝ долна устна.

Тя беше толкова мъничка, толкова крехка, че той усети внезапно смирение и изпита не само страх да не я нарани, но и да не я счупи.

Трябваше ли да я предупреди за болката?

Не. Тя щеше да научи за нея достатъчно скоро.

Трябваше ли да го направи бързо?

А искаше ли да го направи бързо?

— Нора Джейн — прошепна той, премествайки се още по-близо до нея, така че вече не ги делиха инчове, толкова близо, че можеше да види тъничката вена, пулсираща неистово в основата на шията ѝ. Внезапно той се почувства могъщ, безкрайно мъдър и въпреки това ужасяващо уязвим. — Нора.

Не разбра кога беше започнал да я целува.

Устата ѝ ухаеше и леко напомняше с вкуса си на подсладен с мед чай, беше мека и влажна, и вълнуващо неподготвена.

Той продължи да целува клепачите ѝ, малкия ѝ правилен нос, подобните на раковини уши.

Обсипа с целувки дългата ѝ шия — бързи, подобни на кацащи и отлитащи пеперуди целувки, които засилваха желанието му, изостряха апетита му за още... и още... После отново заклеями устните ѝ, обучавайки я, въвеждайки я в познанието със своя носещ наслада език.

Как се случи така, че се оказа сведен над нея, не разбра. Миг след това я усети да трепери, след като мушна едната си ръка под тялото ѝ, а с другата започна да гали едната ѝ малка твърда гърда през тънкия лен на нощницата.

Тя се вдърви от шока. Защото за нея това беше шок.

Той беше толкова голям, а тя толкова малка! Ако се отпуснеше върху нея, щеше ли да я прекърши с тежестта си? Ако свалеше нощницата ѝ, щеше ли тя напълно да се вцепени, уплашена от него, уплашена от собственото си тяло, от собствената си голота, притисната от неговата?

В един момент той си помисли, че можеше да се окаже невъзможно да я обладае. Глупав, късоглед мъж! Невъзможно беше да не я обладае. Но нали не бе влюбен в нея? Дори не я познаваше, но пък я желаше!

Господи, как я желаше!

— Нора Джейн? — попита я тихо той, задъхан, докато притискаше устни о вдлъбнатината зад ухото ѝ. — Обвий ръце около мен, мъничката ми. Прегърни ме!

Тя бе изцяло покорна и незабавно обгърна раменете му. Направи го непохватно, но с нетърпение, което сътвори чудеса за плановите му през следващите няколко минути.

Нямаше да я съблича. Не тази нощ. Имаше достатъчно време за това. Имаше години за това. Щеше да я дари със собствената ѝ скромност, взимайки само това, което трябваше да вземе. Щеше да остави експериментите за друг път, за друг момент, когато нямаше да се притеснява за болката, а двамата щяха да имат безкрайно много време за удоволствие...

Той плъзна ръка между краката ѝ, използвайки пръстите си, за да придърпа бавно одеждата ѝ над коленете, над бедрата ѝ.

— Не искам да те нараня, мъничката ми — каза той, когато тя го стисна конвулсивно, а дишането ѝ стана накъсано — дали от страх, дали от страст, той не искаше да гадае. — Но ще боли малко този

първи път. Само този път, обещавам, и никога вече. Идеята не е моя, Нора Джейн, а на природата. Ще се справим ли с това?

Главата ѝ кимна утвърдително и той се запита дали невинните ѝ, доверчиви очи бяха отворени, или плътно затворени. Помоли се да бъде второто. Не искаше да види в тях болката ѝ, болката, която щеше да ѝ причини. В този момент той разбра, че оттук нататък би искал по-скоро да умре, отколкото да я кара да страда.

Като се наведе леко, той вмъкна коляното си между краката ѝ и усети силното напрежение на мускулите ѝ.

Дали не трябваше да спре? Не трябваше ли да я успокоява по-дълго, да я възбуди, да я накара да се отпусне и бавно да я поведе към разочарованието, което бе сигурен, че я очакваше?

Не. Не можеше да чака. Никога не бе имал девица. Никога не бе искал да обладае девственица. Но сега тази мисъл го вълнуваше неизмеримо, преминаваше извън всякакви граници на сдържаност, почти надхвърляше рамките на разума. Ах, какво копеле беше той!

Щеше да вземе нейното моминство, нейната девственост, нейната невинност и, Бог да му е на помощ, щеше да бъде във възторг от този дар. Имаше нещо почти праисторическо в мисълта да проникне през фината мембрана, която разделя момичето-дете от жената. Нещо безкрайно могъщо и неизмеримо възбуждащо.

Той застана между краката ѝ, повдигайки се леко, така че да надвисне над нея, като гледаше надолу към малкото ѝ лице и виждаше нарастващото объркване и страха в тези чудесни, доверчиви очи.

Ръцете ѝ вече не бяха обвити около него, а лежаха сковани отстрани до тялото ѝ. Жертвена девица, оставена за заколение върху олтара на амбициите на баба ѝ и алчността на съпруга ѝ. Неговата алчност и набъбналата му похот.

Трябваше ли да го гледа?

Плъзвайки ръка между краката ѝ, той я потърси, насочвайки се към нея, срещу нея, а очите му се затвориха, внезапно изпитал срам от собственото си желание.

И тогава най-после я намери. Тя беше влажна! Не много, но достатъчно, за да му даде надежда, кураж. Достатъчно, за да го накара да повярва, тъй като той искаше да повярва, че бе готова за него.

Не. Не можеше да се самозалъгва. Тя не беше готова за него. Нищо в краткия ѝ живот не я бе подготвило за него. Тялото ѝ можеше и да го стори инстинктивно, но съзнанието ѝ, сърцето ѝ не го правеха, не биха могли да го направят.

Напрежението между тях стана непоносимо, глухата тишина бе нарушавана само от тежкото му дишане, от нейната неподвижност, нейното мълчание.

Тя беше толкова нежна, толкова малка, толкова стегната...

И той я усещаше така осезателно!

Мозъкът му го заплашваше, напомняше му, подканяше го, проклинаше го и го увещаваше, предизвиквайки го да бъде по-малко от това, което трябваше да бъде, но да бъде повече, отколкото си бе представял.

Толкова стегната... Толкова стегната... Толкова стегната...
Толкова — О, боже, о, боже, о, боже!

Нарастващото му напрежение се отприщи и той почувства, че потъва, за да влезе, да бъде обгърнат, за да прониже, да бъде вътре, в плен на горещината, на влагата, на тъмната тайна от плана на природата — най-чудната, най-озадачаващата шега на природата.

Робърт лежеше неподвижен, а телата им бяха сплетени от гърдите до коленете. Главата му бе отпусната до нейната върху възглавницата.

Тя мълчеше, бе напълно неподвижна и той се мразеше, защото знаеше, че я боли. Беше сигурен, че се раздвоява между объркването от току-що случилото се и от силния копнеж да види главата му побита на кол за това, че я бе наранил, че бе влязъл грубо в най-тайното ѝ, най-интимното ѝ място.

Но той не можеше да спре.

Беше стигнал твърде далеч, за да спре.

Следващия път щеше да бъде по-добре за нея. Закле се в това, въпреки че не проговори — не би могъл да проговори.

Всичко, което можеше да направи, бе да довърши започнатото, това, което баба ѝ бе започнала, което бе започнал безотговорният му баща-прахосник.

Всичко, което можеше да направи, бе да се лъже и да си казва, че това не е нищо повече от поставен печат на взаимно изгодната сделка.

Всичко, което можеше да направи, бе да почувства ужаса й... мекотата й... топлината й.

И своята похот.

Започна да се движи. Надявайки се да й достави някакво удоволствие, той се движеше бавно, премервайки тласъците си, молейки се за някакъв вид отговор. Но всичко, което усещаше, бе собствената му страст, която нарастваше бързо, неконтролируемо.

„Толкова стегната! Толкова стегната! Толкова стегната!“

Той свърши едва ли не преди да бе започнал. Успя само да обвие ръце около крехкия й гръб и да сдържи дъха си, докато семето му се изливаше в нея, заклевайки я, правейки я негова, независимо дали той искаше това, или не; правейки я негова, независимо дали тя искаше, или не.

Докато лежеше там, търсейки глътка въздух, и се проклинаше, че не бе могъл да се овладее, почувства, че малките й ръце го обгръщат разтреперани и се отпускат върху хлъзгавия му от пот гръб. Почувства устните й върху бузата си, преди тя да извърне глава, преди отново ръцете й да се строполят върху леглото.

Тя му беше простила. Искаше му се да се самоубие.

Той стана от леглото, бързо облече халата си и взе малката хавлиена кърпа от умивалника.

Тя бе придърпала завивките до брадичката си, а очите й бяха широко отворени и немигащи, сякаш току-що бе изживяла ужасен шок. Със сигурност беше претърпяла шок. Но същото стана и с него.

— Ето, Нора Джейн, може би искаш да използваш това.

Това беше всичко, което каза, всичко, което успя да измисли. Боеше се да не види кръвта й, доказателство за неговото нашествие.

Тя взе кърпата, промърморвайки някакви благодарности, после се обърна на една страна, с гръб към него.

Искаше му се да я прегърне, да я успокои, но не посмя. Вероятно искаше малко време за себе си. Искаше да помисли. А може би и да поплаче. Той бе изпълнил задължението си и повече не бе необходим.

— Няма да боли следващия път, Нора Джейн — каза той безпомощно, с толкова плътен глас, че едва го разпозна. — Никога повече няма да те боли. Обещавам.

— Така казваш ти, Робърт. Благодаря ти. Аз... Ще бъде ли възможно да остана сама сега?

Не му оставаше нищо друго, освен да събере разхвърляните си дрехи и да се оттегли в малкото легло в стаята си, при гарафата с бренди, която го очакваше. Щеше да пие колкото може повече и колкото може по-бързо.

И нямаше да гледа в огледалото.

[1] Джейн Остин (1775–1817) — англ. писателка, авторка на романа „Гордост и предразсъдъци“. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

*„Да бъдеш извън света е все едно да не си в
крак с модата.“*

Коли Сибър

„Грийн Касъл“ изглеждаше красив на дневна светлина, но само ако не се взреш наоколо прекалено много.

Избледнелите цветове на тапицираните мебели в утринната стая бяха хубави, стига да не забележиш протритата материя.

Необичайно силното ноемврийско слънце изливаше светлината си през квадратите на високите до тавана прозорци и френски врати. А струящата светлина откъм ветрилообразните сводове оформяше причудливи шарки по изтърканите килими, но осветяваше и паяжините, скрити в ъглите, и праха, покрил захабения паркет.

И дневната стая, и фамилното крило, и целият „Грийн Касъл“ напомняха на Нора Джейн за стара жена, доведена почти до просешка тояга, но все още горда, все още изправена и все още храбра, непозволяваща на света да се отнася пренебрежително с нея.

С една дума това място просто викаше Нора Джейн на помощ, искаше тя да възвърне предишната му красота.

Но това беше много жалко, тъй като Нора Джейн Темпъл Гиър никога през живота си не бе изпитвала по-малко желание да спаси някого или нещо. Всичките ѝ розови сънища през последните няколко седмици, всичките ѝ романтични мечти, свързани с пристигането ѝ в „Грийн Касъл“, сега бяха изчезнали. Изпариха се в мига, когато разбра, че в предишния си добре уреден, макар и скучен живот не е имала и най-бледа представа за това, което ѝ се случи.

Тя вече беше жена или поне така ѝ каза Мариан сутринта, когато дойде да я събуди, тюхкайки се над малките тъмни петна по чаршафите, по нощницата ѝ и по онази ужасна проклета хавлиена кърпа. Сега тя беше съпруга.

Не бе ли това най-прекрасното от всички неща? Тя беше вече съпруга.

Баба Темпъл беше права: Мариан беше магаре. И това беше всичко, което Нора Джейн Темпъл Гиър научи със сигурност миналата нощ.

Но всичко това приключи. Беше нов ден, първият ден от новия ѝ живот. Преди десетина минути баба ѝ я бе целунала сконфузено по бузата и бе напуснала „Грийн Касъл“, без да се сбогува или да остане за закуска.

Нора Джейн остана сама в къща, пълна с непознати. При това нямаше и най-беглата представа за живота, който ѝ предстоеше.

Наистина не бе подготвена за случилото се снощи. Това бе чистата истина. Не бе подготвена за унижението, насилието, болката или за тревожното усещане, че става нещо нередно с нея. Въпреки това тя почти хареса преживяването през нощта. Докато дойде болката, разбира се. След това единственото нещо, което я интересуваше, бе след колко време Робърт, съпругът ѝ, новият ѝ господар щеше да приключи с това нещо, каквото и да бе то и колкото ѝ изтощително да беше, за да я остави на мира.

На него очевидно не му хареса изживяното. Това болезнено силно личеше от мълчанието му, от бързото му оттегляне. Но Нора Джейн беше убедена, че той е бил задоволен. Ако наистина това, което ѝ се случи снощи осигуряваше потомство, все някой би трябвало да изпитва удоволствие от него, в противен случай човешката раса щеше да е изчезнала много отдавна.

Ето, върху тази мисъл заслужаваше да помисли! Тя затвори очи и се опита да си представи импозантната си баба и своя дребен, болезнено слаб, винаги мълчалив дядо, заети с това, което тя и Робърт правеха през нощта. Трябва да са го правили, та нали баща ѝ се бе родил?

И все пак ѝ се струваше необичайно да се подчинява на мъжка воля в леглото или където ѝ да било другаде.

О, какви неща си мислеше! Защо трябваше да я е грижа за баба ѝ, като си имаше собствено, съвсем скорошно изживяване, което да си припомня, с което да тормози съзнанието си?

Тя спря да крачи нервно из стаята и седна върху един малък, покрит с розов брокат стол, а полите ѝ — целите във волани, се

разпростряха около нея.

„Не беше чак толкова лошо“, реши тя, припомняйки си устните на Робърт върху нейните, топлината на дъха му в ухото ѝ, ръката му, докосваща гърдите ѝ, голото ѝ бедро. Припомни си усещането за тялото му, притиснато о нейното, изпълващо я.

Той ѝ каза, че ще боли само първия път. Това означаваше, че определено смята да го направи пак. Вероятно след няколко опита и на нея това упражнение щеше да ѝ хареса повече. Нора Джейн искрено се надяваше на това.

Тя вдигна и двете си ръце, за да повее с тях на горещите си бузи, тъй като прекалено силният огън в камината, комбиниран с не твърде целомъдрените ѝ мисли, я караха да се изпоти цялата. После повдигна тежката си навита коса, за да разхлади влажната кожа на врата си. За хиляден път ѝ се прииска да бе оставила косата си сплетена на плитка, както обикновено я носеше нощем, вместо всяка сутрин по цял час да седи пред тоалетката и да изтърпява горещата маща за къдрене в ръцете на Мариан. Тя теглеше и навиваше, докато косата ѝ ставаше като балон, тежко провисваше над челото и се спускаше над раменете ѝ.

А роклята ѝ? Само да не бяха тези многобройни волани, тези пластове от коприна! Колосаните ѝ фусти се търкаха в меката кожа над коленете, щом седнеше и я караха да се чувства ниска и тантуреста, щом се изправеше. Всичките ѝ рокли толкова много се различаваха от тези на графинята на Ийстърли — с опростени модели, елегантни. Освен това Беси се обличаше не толкова натруфено, колкото Нора Джейн, а изглеждаше два пъти по-добре.

Нора Джейн имаше купища рокли, всичките ушити от любимата шивачка на баба Темпъл. Мисис Лийвън беше удивително сръчна с иглата и копираше всичките си модели от рисунките в старите дамски списания, които баба ѝ бе натрупала в салона си, за да може гардеробът на Нора Джейн „да праци“.

От какви ли списания гледаше шивачката на Беси, когато кроеше роклите ѝ? Може би беше време да се поинтересува, а после просто да поръча на тази жена няколко рокли, които да са без такова огромно количество къдри.

Но вероятно не би трябвало да пилее парите на Робърт за такива обикновени неща. Тя, естествено, си имаше собствени пари, но не

възнамеряваше да харчи от тях за себе си. А дали и Робърт нямаше да има нещо против тя да се възползва от собствените си средства?

Трябваше да го попита, въпреки че ако изчезнеше така, както тази сутрин, щеше да ѝ се наложи дълго време да чака отговор.

„Както обикновено, язди навън из полетата“ — ѝ бе казал един от лакеите, когато бе събрала кураж да попита дали съпругът ѝ се навърта наоколо. Тогава бе разбрала, че ще закусва сама във фамилната столова. „Маркизът ни накара да му занесем подноса в стаята. Графът също закусва в леглото. Не можем да направим много за господаря Роджър. Неговата лейди вдига врява заедно с тази нещастна камериерка, която домъкна със себе си от Лондон. А господарят Уилям не яде закуската си — той я пие, ако разбирате какво искам да кажа. Така че мога и да събера тези яйца, мадам, тъй като никой няма да закусва заедно с вас.“

Тя наистина закуси сама и това доста ѝ хареса. По-рано винаги закусваше заедно с баба си, която използваше това време, за да продължи уроците си по управляване на имение с обхвата на „Грийн Касъл“.

Баба Темпъл сигурно бе кроила планове за този ден от много години, заключи за себе си Нора Джейн, след което взе вълнения си шал, стана от стола и се отправи към двойката френски врати. Надяваше се, че една разходка в мразовития въздух сред градините щеше да избистри мисълта ѝ.

— Ето къде си, скъпо дете! Бабит ми каза да проверя дали не се криеш тук. Виждам, че си оцеляла през нощта. А колко си красива тази сутрин! Обожавам, просто обожавам тази рокля! Не мога да си обясня обаче защо тези плисета от талията до подгъва излязоха от мода. Дори самите корсажи бяха свалени или, бих казала, вдигнати от мода, нали?

Нора Джейн се обърна, за да види как Беси Гиър се носи из стаята като видение на красотата. Беше облечена в сутрешната си рокля от муселин на клончета в зелено и бяло, а дългите ѝ руси букли бяха просто прибрани с дебела кадифена панделка. Роклята с дълги ръкави беше с дълбоко деколте, която открояваше пищния ѝ бюст, но не чак толкова, че да бъде нескромно. Леко събраните ѝ поли падаха право към глезените, като дискретно откриваха изящните смарагденозелени, почти детски чехълчета, така подходящи на елегантния крак.

— Не са на мода ли, Беси? — попита Нора Джейн и се намръщи. Та роклята ѝ бе ушита преди по-малко от месец. Мисис Лийвън я бе приготвила специално за чеиза ѝ.

Беси се разположи удобно на стола, от който Нора Джейн току-що бе станала.

— Боже мой, така е, скъпа! Тази потънала в невежество провинция е изостанала с години от лондонските ни шивачи. С години!

Тя извъртя очи нагоре и се изкикоти.

— Но, ти, разбира се, знаеш това, нали, скъпа? Баба ти се е погрижила за облеклото ти, като е предполагала, че по-новата мода не би показала в благоприятна светлина слабата ти фигура и малките ти гърди. Никой обаче не трябва да се срамува от малки гърди, нали така? О, виждам, че ми се отваря работа. Така ще се позабавляваме, Нора Джейн! Но да оставим това засега, тъй като искам да обсъдя нещо много по-важно тази сутрин. Кажи ми, напълно ли си опустошена?

Беси говореше толкова бързо и скачаше от тема на тема с такава пъргавина, че на Нора Джейн почти ѝ се зави свят от опитите да следи мисълта ѝ. Тя се раздели с желанието за освежителна разходка в градините и послушно се настани върху малка кушетка, поставена до розовия брокатен стол.

— Опустошена ли, Беси? Страхувам се, че не разбирам въпроса ти.

Тя се приведе леко напред, което би накарало баба Темпъл да закреши от ужас, а после да подпре с дъска гърба ѝ, за да може да стои изопната. Но баба Темпъл не беше тука и Нора Джейн можеше да се привежда, колкото си иска. Можеше дори да се прегърбва, ако и това ѝ хрумнеше.

Още миг-два Нора Джейн мисли върху въпроса на Беси. Беси също беше съпруга. А и сега бяха нещо като сестри. Сигурно нямаше да е лошо, ако споделяше с нея.

— То дойде като някакъв шок — призна накрая тя, не знаейки какво друго да каже. — Но сега се чувствам чудесно. Наистина.

С розовия си език Беси облиза още по-розовите си устни...

— Значи той дойде при тебе? Бях почти сигурна... Но той наистина е свършил работата си. Е, баба ти трябва да е много доволна. Знам, че баща ми беше много ухилен сутринта, след женитбата ми с

Роджър, когато ме завари да хлипам в същата тази стая. Плачех, а сърцето ми се късаше.

— Робърт каза, че това било необходимо — тихо изрече Нора Джейн. Искаше й се никога да не бе започвал този твърде интимен разговор. — Той... той каза, че ще след време ще стане по-добре.

— По-добре ли? — Беси махна с ръка. — По-добре от кое? От това да се предложиш на някоя мечка да те тъпче? От това да бъдеш предмет за задоволяване на мъжки перверзии нощ след нощ — и всичко това в името на осигуряването на наследник? Физическата болка, наречена от мъжете така поетично „дефлориране“, няма да се повтори, кълна се, но какво ще кажеш за психическия тормоз? Ще ти кажа, Нора Джейн. Едва не подскочих от радост, когато Роджър претърпя злополуката. О, сърцето ми кървеше заради нещастieto му, наистина кървеше! Но няма да бъда честна, ако не ти кажа, че паднах на колене и благодарих на Бога, като разбрах, че повече няма да бъда мачкана и тормозена. Не че той не ходеше при любовниците си и при някакви долни танцьорки от операта. Благодаря на небесата за проститутките. Но Роджър искаше наследник, затова отказваше да ме остави на мира.

Нора Джейн се притесни, че се налага да слуша такива интимни подробности от живота на друга жена. Но тя беше толкова обезпокоена за своя личен живот...

— Ти никога ли не си харесвала това? Изобщо не си го намирала приятно? Ни най-малко, така ли? Имам предвид...

— Да го харесвам! Скъпо мое дете, някоя жена, притежаваща известно благородство и разум, не прави нищо друго, освен да понася подобно насилие. — Беси погледна към вратата, като че искаше да се увери, че не ги подслушват, после махна на Нора Джейн да се приближи. — Ние не сме създадени да харесваме това, скъпа моя. Вярвам, че това е част от наказанието на Ева. О, Робърт може да ти каже, че би трябвало да се наслаждаваш на неговите напъни, но това е единственият начин един мъж да успокои собствената си съвест, когато издевателства над тебе. На тях това им харесва. Момиче, те дори страшно много обожават това! Бог е мъж, спомни си. Мъжете са създадени за удоволствия, а ние жените сме тези, които трябва да страдаме от месечните цикли и от агонията на раждането. Един мъж би ли кърмил дете, питам те? Биха ли се примирили мъжете да имат

увиснали бюстове и издути безформени тела? Едва ли. Аз лично винаги съм го смятала като наказание за това, че се обличаме с красиви неща, че не трябва да ходим на война или да работим за насъщния хляб.

Беси се облегна назад и вдигна дясната си ръка, мърдайки разперените си пръсти така, че пръстенът върху третия ѝ пръст проблясваше на слънчевата светлина.

— Освен това, Нора Джейн, ако плачеш, понякога те ти дават диаманти.

— Разбирам.

Нора Джейн не разбираше нищо. Абсолютно нищо не разбираше, но не искаше да го признае. Бяха ѝ харесали целувките на Робърт, докосването му. Едва към края се бе зачудила дали това, което той правеше, не бе някаква тъжна, клатушкаща се комедия.

— Според думите ти, Беси, излиза, че нито една благовъзпитана жена не харесва, хм, упражнението?

— Точно така! — Беси отново се разсмя, тръсвайки глава така, че златните ѝ къдри затанцуваха около врата ѝ. — О, някои жени истински го харесват — каза тя, повдигайки една от свършените си вежди. — Някои долни, разпуснати жени. Но произходът и възпитанието не са всичко. Дори дъщеря на търговец на въглища или внучка на месар могат да имат усета на дами. Аз, например, съм доволна, че не харесвам това, което светът нарича правене на любов. Ако го правех, това щеше да покаже на Роджър, че се е оженил за жена, стояща много по-ниско от него. Той беше достатъчно щастлив да си търси удоволствие другаде, доволен от това, че съпругата му е лейди. Мисля, че Робърт се чувства по същия начин. Всъщност убедена съм в това! С минимално количество късмет, Нора Джейн, щом веднъж се сдобие с дете, той изобщо няма да те безпокои повече. Тогава можеш да се съсредоточиш, както правя аз, върху най-важните аспекти, необходими, за да бъдеш лейди — да правиш партита, имащи успех, да се обличаш според положението си в обществото, да клюкарстваш, пазаруваш, да ходиш на театър, да вършиш всичките тези хубави неща.

Беси плесна с ръце.

— Което ни връща към темата, най-скъпа на сърцето ми. Нора Джейн, би ли искала да погледнеш някои модели от последната модна лондонска колекция? Донесох ги от Мидхърст. Съвсем сигурна съм, че

Робърт би желал да си поръчаш изцяло нов гардероб, такъв, който да е в крак с модата в изисканото общество.

— Това ми прилича на излишно прахосване на пари, Беси — каза Нора Джейн, все още размишляваща върху думите на тази жена относно задълженията на една лейди в брачното легло. Работата беше в това, че на нея донякъде ѝ хареса първата брачна нощ и ако още повече ѝ харесаше следващия път, това щеше да докаже на Робърт, че тя не е лейди, а само едно нещастно подобие на такава.

Нищо чудно, че я напусна така рязко миналата нощ, въпреки че тя го беше прегърнала и дори целунала. О, какво ли си е помислил за нея? Защо баба Темпъл не я бе предупредила? Защо мис Остин бе отделила толкова време да пише за гордостта и предразсъдъците, докато в същото време би могла да направи голяма услуга на младите английски дами, описвайки начина, по който се създава поколение?

— Прахосване на пари ли? О, Нора Джейн, ти си най-безценното дете, което някога съм виждала. Робърт сега притежава кралско състояние благодарение на баба ти и на собственото ти пожертвование. Убедена съм обаче, че то е десет хиляди пъти по-ценно, от какъвто и да е принос на баба ти към хазната на Гиър.

Нора Джейн прехапа устни, погледна роклята на Беси, после своята и тогава проговори:

— Робърт не е в течение, но аз имам собствени доходи.

— Наистина ли? Имаш си пари за дребни разходи? Но това е просто страхотно! А и толкова е мъдро от твоя страна да не кажеш нищо на Робърт, тъй като той веднага ще ги грабне, за да ги използва за ненужни неща като земеделски сечива и млечни крави. Ти се нуждаеш от нов гардероб. Девойче, как бих искала да мога да си позволя няколко нови неща, с които да заменя парцалите по себе си. Заслужила си няколко хубави рокли. И Бог да те пази, ще имаш едва ли не часове на разположение да ги носиш, докато в корема ти не се появи детето на Робърт. Мога само да се моля за теб това да се случи скоро.

— Баба Темпъл настоява да е момче — каза глухо Нора Джейн, чудейки се защо изобщо споменава за тази част от сделката. Но защо пък да не го направи, след като Беси сама бе споделила тайните си?

Беси се усмихна загадъчно.

— О, така ли? Не е ли проницателно от нейна страна най-вече сега, когато всички знаят, че Роджър никога няма да създаде мъжки

наследник? В такъв случай, скъпо дете — заяви твърдо тя, — ти определено заслужаваш малко нови рокли. Единствено Бог знае колко момичета ще се измъкнат на бял свят, разкъсвайки бедното ти малко тяло, преди Робърт да се сдобие със син. Някой би си помислил, че собствената ти баба би трябвало да вземе под внимание дребния ти ръст, преди да се хвърли в тази сделка. Като си помисля за всичките жени, които са умрели преждевременно при раждане...

Очите на Нора Джейн се разшириха, докато тя поставяше ръка върху плоския си корем.

— Умрели ли, Беси? Наистина ли?

Графинята отново махна с ръка.

— Да, да. Но ние няма да се занимаваме с подобни мрачни мисли, тъй като от тях няма никаква полза. Дрехи — ето за какво ще мислим сега. Ще ти трябват шест или седем за през деня и същият брой вечерни, няколко къси вълнени палтенца, редингот, костюм за езда. Ти яздиш, нали? Половин дузина шапчици, чантички, ръкавици. О, и пелерина, обшита с кожа с подходящ маншон! Самурени най-добре. Ще те облечем по последна мода от главата до петите!

Да разкъсват тялото ѝ ли? Не беше ли това тяло вече достатъчно насилено? Нора Джейн започна да се чувства така, като че май наистина си е заслужила няколко нови дрехи.

— Ако ми помогнеш, Беси, предполагам, че и двете можем да си поръчаме по няколко рокли. Твоите ще бъдат подарък от мен, като благодарност за помощта ти.

Ръцете на Беси полетяха към бузите ѝ и тя запримига ожесточено с дългите си мигли, за да възпре сълзите, които се появиха в хубавите ѝ небесносини очи.

— За мене ли? Ти си толкова добра, моя скъпа сестричке! Но не мога да приема. Просто не мога.

Нора Джейн започна да се чувства изморена. Жената беше достатъчно приятелски настроена, но компанията ѝ бе изтощителна. Тя реши да сложи край на неискрените протести на Беси.

— Е, щом не можеш...

— Но ти настоя! Ще постъпя грозно, ако ти откажа! Ще направя така, че да изглеждаш страхотно красива! Робърт ще бъде толкова горд! Освен с косата ти, разбира се. За нещастие тя е твърде много.

Ако си облечена обаче по последна мода, просто трябва да се направи нещо с косата ти.

Нора Джейн, която бе започнала да се чувства като някакво уродливо творение на природата, вдигна ръка, за да докосне внимателно подредената си фризура.

— Ти също ли не я харесваш? — попита тя, съгласявайки се с новата си сестра. Щеше да бъде глупаво да се противопостави на Беси, при положение, че самата тя ненавиждаше косата си. — Винаги е трябвало да държа главата си съвсем изправена, за да мога да издържам тежестта на тези ужасни букли. Какво предлагаш?

— Да я отрежеш цялата, разбира се. Точно сега в Лондон се е наложил един модерен стил. Наречен е „тит“ и вярвам, ще ти придаде много хубав вид.

Нора Джейн бе заинтригувана.

— Тит ли? Хм. Впрочем как точно изглежда?

— Ами — започна Беси, потупвайки собствените си меки букли, които висяха около раменете ѝ, — прическата изисква доста къса коса. — Тя се изисква. — Извънредно къса, всъщност. Но това ще бъде чудесна промяна за тебе, сигурна съм. Нещо като мек, пухкав, къдрав ореол. Девойче, ти ще изглеждаш чудесно!

— О — въздъхна Нора Джейн, облягайки се на прашната възглавница. — Пак ще трябва да си имам работа с машата за къдрене. Ама че неприятност!

Беси разтвори широко очи.

— Света Богородице, нима тези красиви букли не са естествени? Никога не би ми хрумнало! Но, Нора Джейн, аз съм сигурна, че щом веднъж косата се подстриже, тя се къдри добре от само себе си. Ето, моята например, а е значително по-дълга от стила „тит“.

Тя скочи от стола и се тръсна до Нора Джейн, притегляйки я в ухаещата си прегръдка.

— О, ще бъде толкова забавно да те уча как да бъдеш истинска дама в обществото! Щом на Робърт му омръзне да играе ролята на лорда в имението и ни заведе в Лондон, ти ще се превърнеш в най-бляскавата звезда там. Всичко, което трябва да направиш, сладка Нора Джейн, е да ми се довериш.

Нора Джейн изтърпя прегръдката ѝ, усмихвайки се едва и се учуди защо не намира нищо толкова радостно в ентусиазираните

пророчества на Беси.

— Спа ли с нея?

Погледът на Робърт обходи салона и попадна върху маркиза. Робърт все още бе облечен в дрехите си за езда. Беше прекарал деня в пътешествия из полята, подготвяйки в ума си списък с проекти, чието изпълнение можеше да се осъществи в рамките на една седмица. Беше измръзнал, изморен и в никакъв случай не бе настроен да отговаря на въпроси.

— Винаги джентълмен, нали така, татко? — коментира сухо, след което си сипа напитка.

— Сега не е времето да ме дразниш, Робърт — отговори маркизът студено, докато наместваше реверите на новия си жакет. — Това е бизнес. Сюзън Темпъл е взискателна жена. Не бих се учудил, ако поиска да види чаршафите. Накъде ли се е заправила сега? Избягвах я цял ден, криейки се в стаята си, за да узная накрая от Бабит, че е офейкала преди закуска. Сигурен бях, че ще остане да надзирава работата по подреждането на кралските покои. Тя ще спи там, ти знаеш. Мога само да се надявам влагата да я убие.

— Ще пия за това пожелание — промърмори Робърт, отпивайки глътка вино. След това отговори на въпроса на баща си. — Мисис Темпъл потегли, без да закуси, като изрази разочарованието си, че няма да може да се сбогува с тебе, преди да яхне своята метла и да полети към дома си. Доколкото разбрах, някаква неотложна работа я зове обратно в „Темпъл Манър“.

Маркизът се ухили, сядайки обратно на стола и кръстоса добре оформените си крака един върху друг. Той надхвърляше шестдесет и седем, но все още бе красив мъж. Ако някой се съмняваше в това, можеше направо да попита за Стивън Гиър и веднага щеше да получи информацията, че той е в разцвета на силите си и все още може да завърти доста женски глави, ако си постави за цел. Той самият много отдавна щеше да се е оженил по сметка, ако не намираше толкова удобно положението си на вдовец. И ако не беше така добре „съоръжен“ със синове за женене.

— За да изплати ипотеките, вероятно ще се срещне с човека, занимаващ се с деловите й въпроси — каза той накрая. — Добро

момиче е Сюзън. Тя ще спази докрай условията на сделката.

Робърт постави празната си чаша на масата и се обърна, за да се качи горе, нетърпелив преди вечеря да измие от себе си миризмата на коня.

— Същото ще направя и аз, татко — каза той, желаейки да го уязви. — Реших да отпусна на всеки от вас сумата от по двеста лири. И на четиримата. Това би трябвало да е повече от достатъчно за нуждите ви.

— Двеста лири! — Маркизът подскочи от стола си с пъргавината на доста по-млад мъж. — Дано да се продъниш в ада! Та това са подаяния. Как да се върна в Лондон? Наистина ли вярваш, че искам да стоя в тази влажна, прогнила къща?

— Поправките на тази сграда започват утре сутринта — отвърна сухо Робърт и се упъти към вратата, като обърна гръб на баща си.

— Още по-лошо! Ще чукат и трополят, и... Не! Отказвам! Абсолютно и изцяло отказвам!

Робърт повдигна рамене.

— Много добре, татко. Потегляй за Лондон. Убеден съм, че търговците, чийто длъжник си, ще оповестят пристигането ти и ще те очакват с отворени обятия. Ще искаш ли да те посетя за Коледа? Ще бъдеш във „Флийт^[1]“, предполагам, но все пак ще проверя къде точно се намиращ.

— Почакай малко! — Маркизът профуча през стаята и сграбчи ръката на Робърт. — И Роджър ли ще получи същата сума?

Робърт погледна към ръката на баща си, спомняйки си, че точно по същия начин го държеше предната вечер и мисис Темпъл. Беше започнало да му дотяга да го дърпат на разни страни.

— Защо питаш?

Маркизът извърна главата си, за да избегне напрегнатия, изпитващ поглед на сина си.

— Просто така — каза той, свивайки рамене. — Беси да вземе четиристотин лири, тъй като Роджър не харчи нито пени, нали? На мен се падат двеста, на Уилям също толкова. Значи това би трябвало да ни е достатъчно, за да преживеем... Не очакваш от нас да плащаме от собствените си джобове за поддържането на градската къща, надявам се. Да, да. Това би трябвало да ни стигне.

Робърт тръсна ръка, за да я освободи от хватката на маркиза.

— Имаш предвид да стигне на теб и Беси — каза той с отвращение, — тъй като се съмнявам, че имаш намерение да вземеш Роджър и Уилям в „Мидхърст“. Извини ме, татко. Мислех да измия праха от себе си в легена, но реших, че се нуждая от цялостна баня.

— Не се опитвай да се държиш грубо с мене! — развилия се маркизът с почервенияло лице. — Ако не бях аз, нямаше да имаш крилца, с които да хвърчиш. Аз бях този, който се съгласи да се срещне със Сюзън Темпъл, помни това!

Робърт се затресе от смях.

— Да, татко, ще го запомня. Ти беше този, който накара това нещастно малко момиче да плаче, нали така? Ще ѝ предам поздравите ти, в случай, че не се е заключила в спалнята си, страхувайки се да не повторя снощното си нападение. Греховете ми са още по-големи, защото съм убеден, че тя е влюбена в мене. До предишната нощ, разбира се.

— Оплеска ли я, братко? А аз си мислех, че си най-зрелият от нас. Купих на Беси диамантена огърлица с парите на баща ѝ. Това имаше много успокоителен ефект. Можеш и ти да опиташ.

Робърт се обърна, изненадан, че не е чул приближаването на инвалидната количка на Роджър.

— Да не би Филип да е смазал колелетата на твоята каляска? — пошегува се той, като се чудеше как толкова голяма къща понякога можеше да се окаже тясна за всички от семейство Гиър, които бродеха из стаите.

— Би трябвало да оповестя влизането си с фанфари и тромпети, предполагам — каза Роджър, давайки знак на Филип да премести количката по-близо до огъня. — И така, малката мишка ще ни смае ли с радостна новина през лятото? Може би тепането на малки крачета ще те зарадва повече от тепането на моите колела?

Робърт въздъхна с носталгия по относителното спокойствие и тишина на бойното поле.

— Продължавай, Роджър. Сигурно имаш още какво да кажеш по въпроса? Някоя неприлична шегичка? Няколко противни намеци? Моля, да чуем... Просто кажи всичко, преди съпругата ми да се появи на масата за вечеря.

— Ако изобщо се появи — добави меко той, хранейки слаба надежда тя да остане в стаите си, далече от любопитното му почти до

жестокост семейство.

— Не, Робърт. Приключих — обяви Роджър, като хвана колелетата от двете страни на количката и се придвижи към масата с напитки. — Всъщност приключил съм с това вече повече от две години. Защо ми е да измъчвам мозъка си със спомени за малките радости на брачното легло? Вероятно ще се пропия като скъпия ни Уил. Той изглежда е открил щастието в бутилките. И ти няма да има защо да се страхуваш от скрибуцането ми наоколо или от тътрузенето ми по стълбите. Всичко, което трябва да направиш, е да накараш Филип да ме върже за този стол и аз ще мога в пълна безопасност да пия, докато изгубя съзнание.

— Бутилката няма да ти даде смелост, Родж — хладно отбеляза Робърт, облягайки се на рамката на вратата.

Роджър запрати чашата си през стаята и тя се разби с трясък в камината. От виното огънят запраща и засъска.

— Какво искаше да кажеш с това, Робърт? — просъска той вбесен. — Или това се е превърнало в някакъв нов източник на удоволствия за тебе тези дни? Да се бориш със сакат е по-лесно, отколкото с мечка, а?

— Стига, момчета — прекъсна ги маркизът. — Няма нужда от борба. Роджър, брат ти само се опитва да ги помогне. Знаеш колко е упорит. Докторът каза, че можеш отново да започнеш да ходиш и Робърт е убеден, че ще го направиш. Само не допускате онази Темпъл да дочуе какво е казал докторът. Поне докато не плати ипотеките. А ти, Робърт, защо не се качиш горе да се къпеш, както спомена? Колебая се да го кажа, но доста понамирисваш на конюшня.

Робърт погледна Роджър, който се взираше в огъня със стиснати челюсти, а после баща си, който се усмихва по най-благоприятен начин, като че ли единствената голяма радост в живота му беше да бъде арбитър в този спор между синовете му.

— Много добре — каза Робърт с досада, прокарайки ръка през тъмната си коса. — Денят беше дълъг. А и ще ми трябват по четиридесет часа на ден през следващите няколко месеца, за да приведа в ред земите, преди изобщо да си помисля да включа хората ни в реставрирането на къщата. Освен ако Нора Джейн не е наистина способна да поеме върху плещите си това предизвикателство. Със сигурност се чувствам претоварен в този момент. Съжалявам, Роджър.

— И аз съжалявам за това, че не мога да ти бъда полезен — отговори тихо Роджър. — Просто ми направи услугата да концентрираш енергията си върху сътворяването на чудеса в „Грийн Касъл“ и да ме оставиш на мира.

Робърт стисна юмруци, тъй като отново се почувства безпомощен пред нежеланието на брат си сам да си помогне.

— Ще поговорим ли повече след вечеря?

— Разбира се! — Маркизът разцъфтя от радост, махайки с ръка на Робърт да излезе от стаята. На тръгване той чу баща си да казва: — А сега, Роджър, по въпроса с отпуснатите средства. Мислех си от колко малко се нуждаеш тук, в „Грийн Касъл“ и колко благодарна ще е скъпата Беси, ако...

Робърт изкачваше стъпалата по две наведнъж и се чудеше дали е възможно да се удави във ваната си. В този момент вярваше, че може би така ще е най-добре за всички и най-вече за жена му.

[1] The Fleet — ист. затвор в Лондон. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

*„Ужасните неща ме карат да се смея.
Държах се неприлично веднъж на погребение.“*

Чарлз Ламб

Нора Джейн затвори тежката врата след себе си, повдигна полите си и запристъпва към стълбите, тържествувайки тихичко, че е успяла да напусне спалнята, преди Робърт да се появи от стаята си. Той не я бе потърсил цял ден. Защо ли тогава ще го е грижа, ако сега тя го избягваше?

Докато се мотаеше, тя се обърна назад, за да погледне дали Робърт е дошъл в коридора и буквално се сблъска с някого, който се беше изтъпанчил на пътя ѝ.

— Лорд Уилям, добре ли сте? — попита тя, като се опитваше да закрепи опасно клатушкация се мъж, който пък, от своя страна, правеше всичко възможно да предпази съдържанието на чашата си да се излее върху килима. — Моля, простете ми!

— О, здрасти, Нора Джейн — каза Уилям, широко усмихнат, като в същото време се взираше в нея като бухал и мигаше с очи. — За момент си помислих, че съм налетял на някоя врата. Закъде си се втурнала така? Да не би Робърт да те преследва за целувка? Няма значение. Ето и гонгът за вечеря. Трябва да намеря стълбите. Татко държи да сме навреме на масата, въпреки че нямам дори най-смътна представа защо, като се има предвид, че ястията ни са още по-лоши, когато са горещи. Най-вече виното.

Нора Джейн плъзна ръка в неговата. Разбра, че Уилям е едновременно пиян и някак си тъжен, една могъща комбинация от проблеми. Това незабавно предизвика съчувствието ѝ. Той беше твърде млад, за да бъде обезверен от света. Дори не беше женен.

— Вероятно ще ме придружите до гостната, лорд Уилям — предложи тя, като го хвана под лакътя и го обърна внимателно, за да го

насочи в правилната посока. — „Грийн Касъл“ е огромен и понякога се обърквам.

Той потупа ръката ѝ приятелски, като ѝ позволи да го води, и тръгна с прекомерно изправено тяло, като се надяваше така да прикрие клатушкането си.

— Колко прекрасно! Робърт се е оженил за дипломат. Но ти трябва да ми казваш Уил, скъпа сестро. Вече знаеш, че тук, в „Грийн Касъл“, се държим непринудено. Роби, Родж, Беси, Уил и... папа? Не. Не папа. Татко Гиър, става ли? Ей, богу! Това пък е притесняващо! Но няма защо да се безпокоим. Ще измислим нещо. Кажи ми, как ти харесва животът в „Грийн Касъл“ досега? Това ли е всичко, на което си се надявала?

— Всичко, на което съм се надявала ли? Предполагам, че да.

Лорд Уилям спря в началото на стълбите и адресира изказването си към малкия мраморен бюст на Атина, който си кротуваше в стенната ниша.

— Чу ли това, красавице? Лейди Робърт предполага — възкликна той, после се обърна към Нора Джейн. — Аз самият правя същото, скъпа. Предполагам. Предполагам, че животът е истински, защото е непоносимо глупаво да е фантастика. Предполагам, че брендите е дар от боговете — дали от тези на небето, или от другите в ада — отказвам да науча. Предполагам, че добрият Господ притежава прекрасно чувство за хумор. Иначе защо ще прави така, че джентълмените да губят косата си точно на върха на главите си, място, където с нищо не може да се прикрие скръбната загуба. Това би могло да става на темето, където може да бъде покрито съвсем добре, като се остави косата отгоре да стане по-дълга. Бог трябва да е обмислил това, нали разбираш, и е решил плешивината да е отгоре на главата, просто за да ни дразни. Много забавен приятел е този Господ.

Присвивайки очи, той се наведе над Нора Джейн, с изражение наполовина критикуващо, наполовина клоунско.

— А сега, сестро моя, кажи ми какво мислиш за всичко това?

— Изобщо не мога да проумея повечето неща, Уил — отговори Нора Джейн, смеейки се от все сърце. Колко хубаво бе да се разговаря с лорд Уилям! Нямахше нужда да обмисля думите си или да се преструва на лейди, за да не си спомни някой, че бе само внучка на месар. Освен това до утре сутринта лорд Уилям едва ли щеше да си

спомня и думичка от това, което му бе казала. — Аз все още се опитвам да разбера каква е била причината Бог да сътвори мъжете и жените. И слоновете — каза му честно тя. — И буболечките! И паяците!

Уилям извъртя очи.

— Слоновете ли? Ти изчерпа темата, скъпа сестро. Не очакваш отговор сега, нали? Целият живот е съставен от глупави малки тайни. Всичките му причини, нередности, заблуди — грешки ли са те? Или лош късмет? Ужасяваща режисура? Или пък са част от някакъв грандиозен план? Със сигурност трябва да пия за тях — имам предвид да мисля за тях известно време.

Той огледа наоколо въпросително, после вдигна глава и попита:

— Защо стоим тук? Мястото изглежда доста странно за пребиваване, точно в най-горната част на стълбището. Някой може да се подхлъзне и да падне, нали знаеш? А и тук няма маса с напитки. Оттук нататък моята чаша — той я вдигна към устата си, поглъщайки съдържанието ѝ на една дълга глътка — е празна.

— Бихме могли да слезем в гостната — предложи тя, след като внезапно си помисли, че Робърт може всеки момент да се появи в коридора. — Сигурно там има маса с напитки.

— Прекрасно! Ще си пийнем малко, преди гонгът отново да удари. По едно съвсем малко питие, нищо повече. Робърт, както знаеш, е заключил избите — шепнеше той в ухото на Нора Джейн, докато заедно се препъваха надолу по стълбите. — Мисля, че очаква от мен да порасна или нещо такова. Проклет моралист е нашият Роби! Сега той е женен, както знаеш.

— Май наистина е така, Уил. Чух да се носи някаква мълга по този въпрос.

— Разбира се, че си чула. Аз съм пиян, така ми се струва. Но много те харесвам, Нора Джейн Гиър. Наистина.

— Благодаря, Уил — отговори тя поласкана. Въпреки че беше потънал дълбоко в чашите си, лорд Уилям беше изключително приятен, хубав джентълмен и първият, който някога ѝ бе признал, че я харесва. А всичко, което Робърт ѝ бе казал, бе, че не я обича.

Все още крепейки Уилям за ръката, Нора Джейн влезе с него в гостната. Огромната стая бе празна, с изключение на графа на

Ийстърли, който седеше в инвалидния си стол пред огнището, с гръб към тях.

Намигайки бандитски, лорд Уилям постави пръст на устните си, увещавайки Нора Джейн да пази тишина. После ѝ подаде чашата си. Тя наблюдаваше объркана как той пресича стаята на пръсти, без да спира, докато не застана точно зад брат си.

Уилям кимна с глава към Нора Джейн и ѝ се усмихна конспиративно, преди да се обърне още веднъж с лице към графа на Ийстърли и да събере ръце като фуния пред устата си.

— Пожар! — изкрещя той с всичка сила. — Пожар в кухните! Бягай! Спасявай живота си!

Когато гласът на лорд Уилям завибрира из въздуха, Нора Джейн едва не изпусна чашата, но Роджър Гиър дори не трепна. Той само задвижи с ръце колелата, за да насочи стола към средата на стаята и каза тихо:

— Ако не оповестяваше пристигането си с миризмата на силен алкохол, който се усеща от тридесет стъпки, Уил, можех и да се стресна. Нямах да скоча на крака, както ти предполагаш, и да се втурна с пълна скорост извън къщата, но можеше леко да се стресна.

Той придвижи количката покрай Уилям, който остана зад гърба му, като клатеше глава определено разочарован.

— Е, здравей, Нора Джейн. Надявам се Уилям да не те е притеснил с изтърканите си салонни трикове. Изглежда вярва, че това е върхът на веселието, но той винаги е умеел лесно да се забавлява.

Нора Джейн пристъпи по-навътре в стаята, търсейки място, където да остави празната чаша на лорд Уилям. Тя притежаваше единствено опита от компанията на баба си, който можеше да използва като ръководство, но вече бе започнала да вярва, че се е омъжила в много странно семейство.

— Добър вечер, граф Ийстърли.

Лорд Уилям показателно прочисти гърлото си.

— Хм, Роджър — поправи се тя сконфузено.

После побърза да седне с изправен гръб и с ръце, прилежно положени в скута, както беше научена. Почувства се доста неудобно, че гледа надолу, докато разговаря с графа, който беше наистина красив във вечерното си облекло, въпреки че дългите му крака бяха покрити с тънко одеяло.

Струваше й се, че е изключително нечестно този мъж да бъде прикован за инвалидната количка.

Тя напрегна мозъка си, за да може да каже нещо, да каже каквото и да било:

— Доста студено е тази вечер, нали? За ноември, имам предвид — каза тя, като се успокояваше, че това звучи учтиво, макар и малко глупаво. — Мислите ли, че може да завали сняг?

— Сняг ли? Не мисля, но не се насилвай заради мене, Нора Джейн. Нито един от нашия дом не е изключително учтив. Сигурно се чудиш какво стана тук току-що.

Той й се усмихна, предразполагайки я да се отпусне.

— Позволи ми да ти обясня. Уилям вярва, че ако съм достатъчно изплашен, тоест ако ми изкара акъла от страх мога да се вдигна като Лазар от този стол и да прохода отново. Той се захвана с това, откакто Робърт доведе някакъв напредничав доктор от Лондон миналия месец, за да ми направи петминутен преглед и да се произнесе, че ще мога да ходя, само ако повярвам в това. Или пък, както смята Уил, ако някакъв шок ме накара да забравя, че знам, че не мога да ходя. Вече съм забравил най-малко половината от случаите, в които обичният ми брат правеше опити да бутне количката ми в камината, втурваше се в стаята, за да ми каже, че принцът регент е на прага, крещеше „Пожар“ в ухото ми и криеше стола ми, докато бях в леглото, нощем се разпищяваше, че от небето пада метеор и се насочва право към къщата. Това е всичко, нали, Уил?

Лорд Уилям си беше сипал друго питие и в момента седеше отпуснат в един стол срещу Нора Джейн.

— Забрави прасето, Родж — напомни му той, намигайки закачливо на Нора Джейн. — Домъкнах едно изгубено прасе тук миналата седмица, просто за да видя какво ще се случи. Нищо не стана, освен че ядохме сравнително добре през следващите няколко дни. Дори за една готвачка е трудно да развали вкуса на прасе. Всичко, което трябва да направи, е да пъхне ябълка в устата му и да го изпече.

Той се усмихна. Изглеждаше толкова млад, почти момче, толкова невинен, че на Нора Джейн този мъж й допадна повече от всеки друг, който бе срещнала след пристигането си в „Грийн Касъл“. Харесваше го и му желаше по-добър живот.

— Но надеждите ми, свързани с тебе, скъпи братко остават големи — завърши лорд Уилям и се намръщи. — Някои от близките дни ще се препъна о нещо, което ще свърши работа. Някой съвсем близък ден.

— Ако първо не те застрелям — каза графът вежливо. — Това е, Уил. Ах, нима това, което виждам, е съпругата ми, която се навърта около прага и отказва да влезе, докато не спрем да бръщолевим и с благодарност не аплодираме влизането ѝ?

Нора Джейн се извъртя на стола си и погледна наляво, за да види, че наистина Беси стоеше на прага. Русите ѝ къдри бяха вдигнати високо на тила и украсени с перли, млечнобелите ѝ рамене се показваха грациозно от просто скроена, елегантна рокля от тъмнорозово кадифе.

Нора Джейн огледа собствената си рокля — още едно от недодяланите творения на мисис Лийвън ушита от снежнобял сатен, с твърда дантела отпред и стегната в талията с широк жълт пояс. Фасонът на днешната ѝ рокля беше почти същият като този на роклите, които носеше като малка. О, небеса! Почувства се толкова старомодна!

— Боже мой, Роджър — изчурулика Беси, докато се носеше из стаята с толкова грациозни движения, че по-скоро плуваше над килима, отколкото ходеше по него. — Ще бъдеш звяр тази вечер, предполагам? В агония ли си сега, бедният ми? — попита тя, като лепна една бърза целувка на косата му, после взе малката брокатена табуретка за крака и седна до него с ръка върху рамото му.

Тя бе vyplъщение на предана съпруга. И двамата представляваха картина на предаността. И двамата бяха красиви създания — и двамата руси, и двамата добре облечени, и двамата вече наясно със себе си. Единствено инвалидната количка изглеждаше не на мястото си.

Беси се усмихна на Нора Джейн.

— Роджър не е виновен, че е подъл. Краката понякога го болят — каза тя, обяснявайки грубиянското държание на съпруга си. — Бедното ми скъпо същество! Мъжете имат толкова малко опит в понасянето на болката, за разлика от жените, родени за нея. Мъжете могат само да причиняват болка. С изключение на скъпия Уил — завърши тя, посочвайки девера си с едно махване на елегантната си ръка. — Той не би наранил никой. Нали, Уил?

— Беси, защо не пийнеш чашка шери, преди да ни повикат за вечеря? — попита графът с твърд тон и Нора Джейн усети, че става нещо, което тя не можеше да разбере.

За миг Беси допря бузата си до крака на графа.

— Не сега, Родж, благодаря ти — отговори тя със сладък глас, все още загледана в лорд Уилям с мила, почти майчинска усмивка. — Ти си толкова добър, Уил. И ти като Родж, дори отказа да отидеш на война, да поемеш кървавата пътека, която съпругът на Нора Джейн следваше с такава жар. Не, не, Уил. Ти не притежаваш сърцето и ума на убиец.

— Аз щях да отида — каза Уилям, а тъжните му, внезапно изтрезнели очи, като че молеха Нора Джейн за разбиране.

Тя само слушаше, опитвайки се да си представи Робърт Гиър със сабя в ръка и с кървясали очи. Да сътвори този образ бе лесно и смущаващо.

— Ти бе женен, Роджър — продължи Уилям, — и носеше отговорността за наследника. Робърт си купи офицерски чин с парите, които имаше от майка ни. Но ако татко се беше съгласил да заплати за моя офицерски чин...

— На баща ни не му трябваша двама синове на война, които можеха и да умрат — завърши графът, след като гласът на Уилям заглъхна и той намери спасение в чашата си. — Стигаше му, че една от останалите му разменни монети замина с Уелингтън. Да проиграе на комар с бойното поле и последния си син за женене, щеше да бъде прекалено много дори за баща ни. Приключи с въпроса, Уил. Войната е спечелена. Никой не го е грижа вече.

Стаята внезапно се изпълни с напрежение. Ясно бе, че глупавото дърдорене на Беси бе отворило стара рана. На Нора Джейн й се искаше да разбере какво е станало.

Лорд Уилям направи второ пътешествие до масата с питиетата.

— Можех да се включа и аз. Трябваше да направя нещо. Джими замина, Фред замина...

— Джими умря, Уилям, а Фред се върна у дома без зрение и с една ръка — напомни му Роджър.

— А ти свърши в този проклет стол. — Уилям задържа чашата с двете си ръце. — Но, както каза, всичко това е стара история. Божичко, колко съм жаден! Нора Джейн, би ли искала малко шери?

Нора Джейн бе объркана. Какво общо имаше неучастието на лорд Уилям във войната с осакатяването на графа?

— Шери ли? Аз не съм... имам предвид, че никога не съм...
Защо не? Благодаря ти, бих пийнала малко. Съвсем малко, моля.

Лорд Уилям си сипа за пореден път, снабди и Нора Джейн с пълна чаша от кафеникавата течност. Тя се взря в нея с ококорени очи, докато той се отпусна тежко на кушетката, и се почуди дали би могла да изпие такова огромно количество, без да се напие.

Съмняваше се в това, тъй като, откакто влязоха в стаята, лорд Уилям бе изпил повече от три пъти по толкова. Така че вдигна чашата до устните си и отпи съвсем малко от течността.

Но Нора Джейн внезапно изгуби способността си да преглъща. Вкусът на шерито бе противен почти толкова, колкото и на лекарството, което Мариан наливаше в гърлото ѝ миналата година, когато кашляше и подсмърчаше.

Докато се бореше с желанието да изплюе шерито обратно в чашата, Нора Джейн усети, че всички погледи са приковани в нея. После преглътна с мъка и чу Робърт да поздравява всички приветливо, влизайки в стаята.

Очите ѝ веднага се насълзиха, а гърлото ѝ пламна, сякаш току-що бе погълнала течен огън. Набързо направи няколко кратки вдишвания, с поглед, решително отправен към пода, докато не видя чифт добре обути мъжки крака да крачат насам и да спират пред нея.

— Добър вечер, Нора Джейн — каза Робърт с нисък и невероятно безличен глас, като че не бяха се обрекли един на друг едва вчера, като че не бе дошъл при нея предната нощ и... — Надявах се да поговоря с теб горе и да те придружа за вечеря, но изглежда съм закъснял. Имах работа, свързана с имението, разбираш ме, нали? Би ли искала аз да взема чашата ти? Ти не би трябвало да пиеш шери.

Смъденето бе попреминало и стомахът ѝ се затопли. Стана ѝ доста приятно и тя се отпусна. Прие факта, че отново вижда съпруга си. Това се оказа по-лесно, отколкото си представяше. Чувстваше се чудесно, просто чудесно. Трябваше ли да се държи с нея като с непослушно дете, хванато да яде бонбони преди времето за чай? Сега тя беше жена — нали така ѝ каза Мариан.

Вдигна очи, за да погледне красивото му лице, и каза:

— Но аз едва го опитах, Робърт. Наистина е доста добро.

Тя пое друга, доста голяма глътка и се усмихна напрегнато, докато си налагаше да я преглътне. Държеше чашата срещу гърдите си, за да не може той да я вземе.

— Защо не си вземеш собствена чаша?

Лорд Уилям се изсмя рязко, удряйки се по коляното.

— Да, Роби. Вземи си чаша! Не е наша вината, че си закъснял. Нора Джейн и аз сме се заели да обсъждаме слоновете и не бихме искали да ни безпокоят. Правилно ли го казах, скъпа сестро?

— И буболечките. Паяците също — каза Нора Джейн, преди да преглътне още от шерито. Тя се изкиска. — И прасетата.

Вкусът на шерито вече не я дразнеше, а и самото питие я успокояваше. Тя можеше да гледа Робърт, да гледа ръцете му, устата му, огромния му ръст и да не мисли за предишната нощ. Нито пък да си мисли за по-късно тази вечер... Скъпият, сладък, мил Уил беше до нея. И Беси, и графът бяха с нея. Нямахше причина да се страхува. Нямахше защо да се плаши, че Робърт може да се нахвърли отгоре ѝ и да повтори атаката си от брачната им нощ.

Не, не атака. Повече подхождаше нежно принуждаване. Нежно принуждаване с гадна изненада накрая. Само ако можеше да спре да мисли за това, да спре да разсъждава върху това! Но ако можеше и да забрави, че част от нея, малка част от нея, тайно очакваше и се надяваше да изпита тази нежна принуда отново...

Една от къдриците ѝ се плъзна над очите и тя я духна, за да я отстрани.

— Беси смята, че бих могла да подстрижа косата си — избълва бързо тя, след което веднага се запита защо го е казала. Пое друга голяма глътка шери, преди да позволи на Уилям да напълни чашата ѝ до горе още веднъж.

— Нима? — каза Робърт и седна на стола срещу нея, скривайки от погледа ѝ всички други в стаята. Защо трябваше да е толкова красив? Беше ѝ толкова близък, а в същото време — непознат. — Беси, разкажи ми за това, ако обичаш.

Графинята плесна с ръце от удоволствие.

— О, Роби, знаех си, че ще бъдеш доволен! Днес с Нора Джейн си поговорихме и аз ѝ казах за „тит“. Спомняш ли си, Робърт? Това е красива прическа. Вярвам, че лейди Ема, нейна светлост, предпочита точно този стил. Или го е харесала преди женитбата си? Негова

светлост държи своята херцогиня доста време вкъщи, нали? Но откъде да знаеш това, Роби, като отдавна не си бил в Лондон при откриването на сезона и приемите. Колко време мина — пет години? Скъпата Ема, някога ти много я харесваше, нали, Роби?

— Не си спомням, Беси. Както знаеш, повечето от тези пет години прекарах в щаба на Уелингтън отвъд океана. Но независимо от това знам какво е „тит“. Не мисля, че стилът е подходящ за съпругата ми — изкоментира лорд Робърт доста остро или поне така й се стори на Нора Джейн. Може би просто прояви магарешки инат, защото така му се щеше.

Но нали Беси каза, че Робърт имал зъл характер, а тя сигурно имаше защо да го каже. Нора Джейн обаче едва познаваше този човек. Каква подигравка! Всъщност пълен абсурд! Направо смешно! Нима вярваше, че е влюбена в този мъж? Как изобщо си бе помислила такова нещо! Как можеше някой да обича някого, когото в действителност не познава?

Каква гатанка! Трябваше, както каза лорд Уилям, „да предполага“ по този въпрос.

Но сега трябваше да се концентрира единствено върху въпроса какво не беше наред. Може би Робърт си мисли, че тя не може да изглежда така добре, както тази персона лейди Ема? Вероятно с „тит“ нямаше да бъде толкова красива, но би могла поне малко да изглежда представителна?

Или не беше позволено на една месарска внучка да се домогва до прическата на една херцогиня?

Всичко това не изглеждаше много честно, особено като се сети за големите си планове за „Грийн Касъл“. Спомни си бъдещето, което си представяше — тя, щедра, обичаща, обичана, героиня. Как смееше той да я съди? Той дори не я познаваше! И точно сега ли трябваше да научи, че Робърт „харесвал“ лейди Ема! Нора Джейн отпи от шерито, но се намръщи, като видя, че чашата й пак е празна.

Бе започнала да усеща главоболие, което караше слепоочията й да пулсират. Къде се беше дянал маркизът? Не каза ли лорд Уилям, че вечерята се сервира в точно определен час? Тя не яде много по време на самотния си обяд и след като един от лакеите преждевременно й откъсна чинията, наистина бе останала гладна.

Сигурно още малко шери щеше да успокои стомаха ѝ. Тя подаде чашата си.

— Извинете, но чашата ми е празна. Бих ли могла да помоля за още?

— Разбира се!

— Не.

Нора Джейн погледна първо Уилям, който каза „да“, после Робърт, който отказа на молбата ѝ. Можеше и да бе красив нейният съпруг, но не бе много добър. Не бе планирала да изпълзи от гробницата на баба Темпъл само за да може лорд Робърт Гиър да стъпи на врата ѝ!

— Защо не, за бога? — попита го тя, смаяна от твърдо стиснатите му устни, същите устни, които бяха галили и притискали нейните миналата нощ. Света Богородице, та в тази стая беше толкова топло! — Моля те, Робърт! Жадна съм.

Омагьосана, Нора Джейн наблюдаваше как лицето на Робърт почервява над снежнобялата яка на ризата. Тя захапа устни, защото разбра, че съпругът ѝ може да я удари. Но той заговори отново и тонът му беше любезен.

— Шерито е мека напитка, Нора Джейн — обясни той, — но за човек, несвикнал с вино и алкохол, може да бъде доста силна. Най-добре е, когато се изправяме пред нови изживявания, да действаме благоразумно. Не си ли съгласна?

Нора Джейн затвори очите си за миг, после се изкиска. Не знаеше защо го направи — това, което нахлу в главата ѝ, не бе никак смешно.

— Вероятно това ще представлява проблем само първия път? — каза тя нахално, осмелила се да прехвърли границата. Но веднага ѝ се прииска да вземе думите си назад.

— Да му се не види, Робърт — каза граф Ийстърли. — Трябва да бъдеш умен и да държиш малката си мишка далече от шерито. В него има много повече алкохол, отколкото съм смятал до този момент.

— Млъкни, Родж! — каза Робърт кратко, докато Нора Джейн примига отново, чудейки се дали е изпаднала в това, което баба Темпъл наричаше „нервно разстройство“. Но беше съвсем сигурно, че се чувстваше доста странно.

— Да млъкна, така ли? Боже, боже! Подхвърляш на някого няколко хиляди лири и изведнъж той става Негово Благородие — господарят на имението. Той раздава подаяния, а всички ние трябва да страдаме и да сме му благодарни. Това ли искаш да кажеш, Робърт.

— Проклет да си, Родж, много добре ти е ясно, че си знам мястото. И ако сам бе поел част от отговорността, вместо да се вайкаш над нещастията си, може би нямаше да се наложи аз да...

Сливайки думите, Уилям заговори с високо вдигната чаша и изрецитира песенно стих от Айзък Уатс:

*„Но, деца, никога не позволявайте такава ярост да
ви заслепи;
малките ръце не трябва да дерат вашите очи.“*

— Затваряй си устата, Уилям! — в един глас наредиха Робърт и графът.

Нора Джейн беше сигурна, че знае края на изречението на Робърт: „Може би нямаше да се наложи да се ожения за месарска внучка.“ Обърна се към Беси за съдействие.

Не остана разочарована. Беси скочи на крака и се изправи като стожер пред Нора Джейн.

— Престанете! Света Дево, някой би си помислил, че сте отгледани от диви зверове! Трябва да се срамувате от себе си. Вижте какво направихте! Малката Нора Джейн плаче!

Нора Джейн вдигна ръка към бузата си и изненадано установи, че бе суха. Тя не плачеше. Изобщо не ѝ се плачеше. По-скоро искаше да се смее. Това беше истински фарс.

И най-лошото от този фарс беше, че на Нора Джейн почти ѝ се прииска баба Темпъл да не си бе заминала, понеже бе уверена, че сега тя щеше да се възправи в гостната с пурпурния си аксесоар, натиквайки в миша дупка с острите си думи и тримата мъже от семейство Гиър. Тази картина предизвика нова вълна кикот.

— Беси не мисля, че... — започна тя, но не продължи, защото бе останала без дъх след изригването от смях. Правеше опити да погледне към мястото, където седеше Робърт.

След миг обаче я заля нова вълна от смях. Имаше нужда да се смее, защото цял ден се беше ужасявала от срещата с Робърт и сега, когато го видя, разбра, че няма защо да се страхува от него. И как би могла. Той се интересува от нея чак когато тя се окаже заобиколена от семейството му.

Беси се опита да помогне на Нора Джейн да се съвземе, като заяви:

— Не знам кой от вас е най-лошият, наистина не знам. Първо Уилям я кара да пие, а после вие двамата вдигате скандал. Това е нейната първа вечер в „Грийн Касъл“ като член на семейството и вие я провалихте. Тотално я провалихте! Точно както и казах: вие, Гиър, едва ли сте нещо повече от добре облечени варвари! Толкова се срамувам заради всички вас! Ела, Нора Джейн, нека ти помогна да се качиш по стълбите. Камериерката ще ти донесе поднос с хубава вечеря.

Нора Джейн не се противопостави, понеже някъде дълбоко в мозъка ѝ проблясваше мисълта, че в момента оттеглянето бе най-добрият изход. Освен това изобщо не се чувстваше добре.

Двете жени бяха стигнали вече почти до вратата, когато влезе маркизът, облечен по последна мода, с лице, огряно от широка усмивка.

— Толкова съжалявам, че закъснях — каза той, въпреки че гласът му не звучеше ни най-малко извинително. — Бях зает с нещо неотложно. Трябваше да напиша отговор на писмото на скъпия лорд Стаунтън, който ме кани да се присъединя към него за настъпващия ваканционен сезон — в Шотландия, не по-далече. Там има хубава ловна хижа, с около двадесет стаи. Така че ще потегляме на село — мястото е чудесно. И няма да има никакви дърводелци! Заминавам сутринта. О, добър вечер, дами! Бих казал, Нора Джейн, че не изглеждаш добре.

— Придружавам новата ти снаха до горе, Стивън — остро заяви Беси. — И ако искаш да разбереш защо, помоли синовете си за обяснение. Трябвало е да ги озаптяваш повече, Стивън, наистина е трябвало. Аз също няма да сляза, тъй като не изгарям от желание да вечерям с такива безчувствени чудовища. Така че вие, зверове, можете да лочите яденето от коритата си.

Нора Джейн сметна, че това е реч за пример и се усмихна на Беси — нейната нова сестра, защитничката ѝ, жената, която мислеше,

че ще изглежда много хубава с прическа „тит“. После се обърна към маркиза.

— Сюзън няма да бъде много доволна, нали разбираш? Лека нощ, Стивън — изтананика тя щастлива, че се е осмелила да изрече подобно нещо. После през целия път по стълбите се кискаше в шепа, спомняйки си изненадата на маркиза, която повдигна веждите му почти до оредяващата линия на косата му. Това я развесели още повече.

ГЛАВА ПЕТА

*„Съдбата избира роднините ни, ние
избираме приятелите си.“*

Жак Делил

Спалнята беше тъмна и тиха. Мариан бе спряла да кудкудяка като квачка за това как младите дами трябвало да си знаят мястото, за злото, което носи виното и за разни други неща, за които Нора Джейн нито искаше да се сеща в момента, нито да ги помни.

Това, което искаше, беше просто да умре. Никой нямаше да съжалява, ако изчезнеше от белия свят: нито баба й Темпъл, нито маркизът, ни Беси, по всяка вероятност дори и лорд Робърт Гиър, насила станал неин съпруг.

Как само щяха да се вайкат и да хапят устни заради изгубените пари, заради неосъществените си мечти за наследници и пълни джобове, за хубави рокли и поправени мелници...

Да, смъртта изглеждаше приемлива възможност. Разумно средство за избавление. Предпочитан избор. И най-вероятно щяха да й устроят хубаво погребение, но тя, да се свети името Божие, нямаше да бъде там, за да го види.

О, колко й беше мъчно!

Беше се направила за посмешище тази вечер и никой не бе обърнал внимание на това, освен самата тя и Мариан, може би, която й разясни лошите последици от пиенето на прекалено много вино. То обтягало нервите на нищо неподозиращите млади дами, за които било по-добре да си стоят в спалните, да си пийват лимонада или, казано по друг начин, да си държат езика зад зъбите.

Да благодари на небесата за Беси! Защото ако тази състрадателна лейди не я бе спасила, изтиквайки я от сцената на нейното падение, не се знаеше какво щеше да се случи.

Наистина ли каза онези неща на Робърт? Наистина ли се обърна към маркиза със „Стивън“? Какво, за бога, стана с нея? Тя не беше

мъжкарана. Беше тиха, послушна, срамежлива и ужасно притеснителна млада жена: баба Темпъл ѝ бе казвала това много, много пъти. О, никога през живота си не се бе държала така нахално!

И никога повече нямаше да го направи! Тази закъсняла изява на смелостта ѝ и чудесните неща, които мислеше да каже вече часове след събитието, си имаха и добра страна — сега бе сама в леглото си и не бе длъжна да се унижава публично.

— Главата ми! — простена тя, когато часовникът над камината отмери дванадесет през нощта. Звуците му, подобни на биещи камбанки, завибрираха в главата ѝ като развихрила се буря и накараха зъбите ѝ да затракат.

Тя зарови лице във възглавницата и си пожела по-лека смърт от тази след агонията вследствие на шерито. Сигурно трябваше да хапне нещо от подноса, който Мариан донесе след обезпокоителната интерлюдия в легена. Но тогава последното нещо, което искаше да види, беше чиния, препълнена с пилешко, което плуваше в мазнина.

Тя лежеше, без да мърда, а видения, свързани със срама ѝ, танцуваха под затворените ѝ очи. Внезапно усети, че има някой в стаята, до леглото.

— Мариан? Ти ли си, Мариан? — попита тя.

„О, моля те, Господи, ако изпитваш поне малко състрадание към мене, бедната грешница, направи така, че да е Мариан!“

— Не, Нора Джейн — тихо отговори Робърт от тъмното и тя знаеше, просто знаеше, че той седи на ръба на дюшека и наблюдава как тя, злочест, окаян къс човешка плът, лежи там. — Искаш ли да позвъня за нея?

„Да! Боже Господи, да! Звънни ѝ да дойде, тичай до стаите на слугите да я доведеш, кажи ѝ да се въоръжи с широкоцевна пушка, за да те прогони оттук. Отиди, за да мога да се скрия в скрина, докато се върнеш!“

— Не, не, всичко е наред — отвърна едва-едва Нора Джейн. После се обърна по гръб, примигвайки при опитите си да проникне в тъмнината и да види повече от очертанията на лорд Робърт, но успяваше да види само очертанията на един силует на лунната светлина, струяща от прозорците. — В немилост ли съм?

Той поклати глава отрицателно.

— Напротив, скъпа моя. Аз съм този, на когото семейството гледа с лошо око. Те имат едно и също мнение по въпроса. И двамата ме обвиниха, че съм брутален, грубиян и студенокръвно влечуго, че съм успял само в разстояние на един-единствен ден да доведа съпругата си до такова отчаяние, че да търси спасение в силни напитки. Убеден съм, че ще бъде разпнат призори. Кажи ми, много ли те боли главата?

— Само когато дишам — призна Нора Джейн и се повдигна, за да се облегне на възглавниците. Сатенената завивка се плъзна към коленете ѝ така, че скромната ѝ памучна нощница се превърна в бяло петно на лунната светлина.

Плитката, сплетена от Мариан, падаше отпред на гърдите ѝ и тежестта на гъстата коса предизвика нов рунд от боксовия мач вътре в черепа ѝ.

— Толкова съжалявам! Трябваше да те послушам. Баба Темпъл ми казваше, че всички силни напитки са оръжия на дявола. Не мога да си обясня защо настоях да изпия цялата чаша.

— Цели две чаши. А аз мога да обясня — каза лорд Робърт, въздишайки. Той протегна ръка и докосна нейната.

Нора Джейн трепна, след което веднага се намрази за тази реакция. Бе настръхнала като дива кобилка, на която слагат юзда за първи път.

Но той не отмести ръката си. Просто я остави да лежи върху нейната, меко, нежно, успокояващо. Тя почувства, че болката в главата започва да я отпуска.

Дали докосването му не е вълшебно? И не беше ли тя най-глупавата, най-наивната, чувствителна гъска, сътворена някога?

— Нора Джейн... Нора, убеден съм, че бихме могли да поговорим, не мислиш ли?

— Да говорим ли?

Тя огледа стаята и чак сега успя да различи двата стола пред загасващия огън, ръбовете на масите и другите мебели, подредени покрай стените. Стаята обаче беше смалена единствено до големината на леглото, което тя и Робърт сега делиха. Близостта между двамата беше изнервяща. Беше любопитно възбуждаща.

— Сега ли? — изкряха тя накрая.

— Миналата нощ щеше да бъде по-добре, съгласен съм — каза той, като се наведе напред, за да вземе кутийката с огниво и да запали свещите, поставени на масичката до леглото. Светлината сякаш погали мъжествените му черти и тя си спомни как изглеждаше той предната нощ, точно преди да я целуне, преди да я докосне... О, господи, нима имаше намерение да го направи пак тази вечер?

Тя искаше ли той да го направи? Не бе възможно да го иска! Нима?...

— Имам значителен опит с жените, но нито една не е притежавала твоята невинност. Факт, който, предполагам, едновременно ме осъжда и ми прави чест. Снощи... Е, добре, виж, ние вече сме женени, Нора. Стореното е сторено. Трябваше да подхожда към някои неща по друг начин. По по-добър начин. Но не го направих. Оплесках я здравата.

— Ти не можеш да се смяташ за отговорен, Робърт. Беси ми обясни защо — каза му бързо Нора Джейн, опитвайки се да го успокои. После веднага се запита какво значение имаше за нея как се чувства той.

— Наистина ли? Значи има обяснение, което трябва да чуя. Какво ти каза скъпата ми слабоумна снаха?

Нора Джейн реши, че със сигурност няма да умре от препиване. Причината за предстоящата ѝ смърт бе определена сега: щеше да издъхне просто от притеснение.

— Тя ми каза, че на тебе, ъ-ъ, че на тебе това ти харесва. Че на всички мъже им харесва.

— Така ли? Е, това е било голяма помощ от страна на скъпата Беси. Тя обаче почти е права. Снощното преживяване беше много приятно, само че единственото, за което съжалявам, е, че ти не можа да му се насладиш така, както аз.

„Истина е. От мен се очаква да не се наслаждавам“ — помисли си тъжно Нора Джейн, разбрала, че становището на Робърт само потвърждаваше казаното от Беси. Той не очакваше да ѝ хареса. Ако кажеше, че ѝ харесва, само щеше да потвърди недостойното си потекло. Селянка месарка.

— Беси ме информира за всичко, свързано с това — каза му тя. Искаше ѝ се свещите да не светят толкова силно, за да не можеше да вижда лицето му, нито пък той нейното.

— Направила ли го е? Е, това е хубаво. След като е жена, тя вероятно ти е обяснила всичко два пъти по-добре, отколкото аз бих могъл. Но това, което искам да ти кажа сега, Нора Джейн, е, че не искам да се страхуваш от мен. А ти се боиш от мене, нали?

Тя измъкна ръката си изпод неговата и веднага почувства дланта му върху бедрото си. Топлината му я опари през плата на нощницата. Тя облиза устни и преглътна мъчително, решавайки, че сега бе настъпило времето за смелостта. А може би и за добре насочен удар с юмрук.

— Да ме е страх ли? Пълна глупост. Аз не се страхувам ни най-малко.

— Никога не трябва да лъжеш, Нора Джейн — каза ѝ той, премествайки се така, че да се облегне на таблата в горния край на леглото, с кръстосани върху завивките дълги крака. Позата му беше твърде предразполагаща и тя щеше да се отпусне, ако беше ден и те бяха облеgnати на дърво, близо до някой поток, наблюдавайки носещите се облаци. Но не бяха и тя не се отпусна.

— Да лъжа ли? О, да твърдиш това наистина е много лошо от твоя страна. Нима казваш, че лъжа?

— Да, скъпо създание, точно това казвам. И, както ти е известно, го правиш изключително зле. Не те обвинявам обаче, че се чувстваш така. Баба ти ме предупреди, че знаеш много малко за това какво означава да си съпруга. Трябваше да позабавя нещата и да отнема невинността ти с твое съгласие, но има определени правила, засягащи женитби като нашата. Едно от тях е, че съюзът ни трябва да бъде консумиран в брачната нощ. Въпреки големия ни напредък в литературата и изкуството и колкото и горещо да протестираме срещу това, ние, англичаните, все още сме варварска раса.

— Беси ми обясни и това — каза Нора Джейн, чудейки се защо внезапно я обхвана оптимизъм. Та той имаше намерение да я целуне пак тази нощ. Щеше да я държи в прегръдките си. Много ѝ харесаха целувките и прегръдките му.

Мислите, които я измъчваха през целия ден, изчезнаха поради близостта на Робърт и тя разбра, че сега, когато бе омъжена, никога повече нямаше да бъде сама. Чувството беше успокояващо и в противоречие с това, което Беси бе определила като „наказанието на Ева“.

— Изглежда Беси се е спряла на всички подробности. Май съм подценил скъпата си снаха. Винаги съм бил на мнение, че главата ѝ е съвсем празна. Ще се наложи да ѝ благодаря, нали?

Робърт се обърна, за да погледне Нора Джейн.

— Но нали можем да забравим Беси за момент? Признавайки, че не е във възможностите ми да върна назад случилото се през последните седмици и по-конкретно — снощи, бих искал да започнем отначало. Какво ще кажеш за това?

— Да започнем отначало? — Нора Джейн прехапа устни, ядосана на себе си, че повтаря всяка дума, казана от Робърт. — Не разбирам.

И в този момент, погаждайки ѝ страхотен номер, стомахът ѝ закъркори. Шумно. Гладно.

— Ти не си вечеряла, нали, Нора Джейн?

Твърде много за цивилизован англичанин! Не знаеше ли съпругът ѝ, че би трябвало да не обръща внимание на стържещия ѝ стомах? Това беше нещо твърде лично.

Нора Джейн усети, че устните ѝ взеха да се кривят и моментално си помисли дали няма да се върне предишният ѝ кикот. Но какво пък значение имаше намекът му, когато той всъщност бе достатъчно интимен с нея предната нощ, в същото това легло?

— Шерито — започна тя като глупава овца, избягвайки очите му, — а после пилето беше толкова...

— Отвратително, безвкусно, потискащо само с вида си и изобщо не можеше да се дъвче. Да, Нора, съгласен съм. Просто бъди благодарна, че не видя рибата! — накратко обобщи Робърт, като я хвана за ръка и просто я издърпа от леглото, а пръстите на краката ѝ се свиха при докосването до студения под. — Ето какво се случва, когато се отпуснат юздите на прислугата. Не знам дали да им изплатя надниците, или да ги изхвърля всичките. Хайде.

Почувствала нощния хлад върху внезапно оголените си крака, със свободната си ръка тя побърза да издърпа края на нощницата си изпод завивките.

— Какво правиш? — попита тя, когато той взе халата ѝ от долния край на леглото и просто я напъха в него. Двата приличаха на някой изкуфял родител и на нищо неразбиращо дете.

— Ти не вярваш, че дойдох тук, тази вечер, за да повторим станалото предната нощ, нали? Слава богу, останал ми е малко разум. Ти си гладна, Нора. Изненадващо е, но открих, че и аз съм гладен. Затова слизаме долу в кухните. Там трябва да има някой и друг кокал за гложгане. Къде са пантофите ти?

Той я водеше в кухните? В този час? Божичко! Кухните бяха владение на готвачката и другите прислужници, които не одобряваха присъствието на господарите си там. Никога ли нямаше да разбере тези Гиър?

— Някъде под леглото, предполагам — отговори накрая Нора Джейн, установила, че съпругът ѝ чака отговор. После втрещено загледа лорд Робърт, който коленичи и затърси по тъмния под. — Защо просто не позвъним за Мариан?

Той я бутна обратно на ръба на леглото, нахлузи един след друг пантофите ѝ, след което отново я изправи.

Ухилен по момчешки — имаше доста хлапашки вид за съпруг — той каза:

— Какъв смях ще падне, а, лейди Робърт? Готова ли сте? Трябва да бъдем тихи. Бог знае дали Уилям още не се мотае наоколо. Заклучих избите, намалих количеството алкохол за сервиране през деня и той няма нищо, с което да придума Бабит да му даде ключа. Не че Бабит би се смилил над него. Цяла вечер Уилям обикаляше наоколо, претърсвайки шкафове за някоя бутилка, която може да съм пропуснал. Като някоя изгубена душа ще броди из коридорите, ревящ с такава сила, която може да събори къщата.

— Бедният Уил — промълви Нора Джейн. Състрадателното ѝ сърце бе трогнато от състоянието на лорд Уилям, изпаднал в такова отчаяние.

— Не съвсем. Можех да го заключа в стаите му, без нито капка. Но целта ми е да го откажа от пиенето бавно, за доброто на всички. Сега ела с мен.

Лорд Робърт я хвана за ръка и я поведе към вратата. За да я предупреди да пази тишина, той ѝ намигна и постави пръст пред устата си.

— Нямах намерение да крещиш „Пожар!“ с всички сили, нали? — осмели се да прошепне тя. Помисли си, че в момента той е копие на обичайния смешките негов по-малък брат.

— О, значи Уилям пак се е занимавал с това — отговори ѝ той с крива усмивка, което ѝ се стори толкова привлекателно. — Имаме доста неща, за които да говорим, Нора Джейн. Ще слезем по стълбите за прислугата в края на коридора, нямаш нищо против, нали? Те водят право към кухните на фамилното крило. Хубаво, че вече рядко използваме главните кухненски помещения, защото и двамата щяхме да измръзнем до смърт, ако се наложеше да пътуваме толкова надалече. Сега тихо, Нора Джейн. Тръгваме!

Чувствайки се като непослушно дете, избягало от детската стая и притеснена от предстоящата авантюра, Нора Джейн се остави да бъде изведена в сумрачния коридор, а ръката ѝ здраво стискаше тази на съпруга ѝ.

Стълбището на слугите беше доста тясно, с неприятни извивки, така че тя постави свободната си ръка върху гърба на лорд Робърт, докато си проправяха път през зле осветения проход. Най-накрая той я изведе право в кухните, където слаб огън гореше в единия край на камина, дълга колкото цялата стена.

„Тази площ изглежда по-обширна на дневна светлина. А и не е много чисто. Ще трябва да си поговоря със слугите, тъй като, за да се приготви добра храна, кухнята трябва да е абсолютно чиста“ — помисли си нервно тя и пристъпи към грубата дървена маса в средата на стаята. Робърт взе свещник с три свещи и се зае да обследва студения килер с дебели стени, който представляваше стая, отделена от главната кухня. Нора Джейн остана в почти непрогледен мрак.

— Намери ли нещо? — попита тя миг по-късно, просто, за да чуе гласа си.

Той се появи почти веднага със свещника в едната ръка и с голяма дървена паница в другата. Паницата беше увита в някакъв плат, но тя със сигурност съдържаше останките на прасето от представлението на лорд Уилям. Робърт сложи паницата на масата и я отви.

— Едно нещо с рядка хубост, нали? Ах, с каква радост ще я погълнем! Трябва да има сирене в онзи шкаф, ей там, Нора — каза той, а после с една от свещите запали още няколко из стаята.

И пак потегли. Този път по посока на кухненското килерче, където държаха хляба, брашното и други неща от тоя род. Тя знаеше

това от светкавичния си тур за запознаване с кухните, още преди женитбата си.

Нора Джейн откри малко колелце сирене и после се упъти към откритите лавици, за да вземе оттам две нащърбени глинени чинии, очевидно използвани от прислугата, както и един нож от внушителната редица подобни кухненски съоръжения, забодени в дървен блок до сухата мивка.

— Няма мляко, нали? — попита тя, щом лорд Робърт се върна със самун спечен хляб.

Той постави стола до масата и с елегантен жест на ръката си я покани да заеме своето място.

— Мислех си, че може да има кана при сиренето — обясни тя, — но нямаше. Сутринта ще се наложи да направя списък на необходимите продукти. Мога да върша това. Баба Темпъл ме научи.

Наведе глава, защото изведнъж ужасно се притесни. Как можа да се изложи така? Та дали наистина той се интересува от мнението ѝ, от мислите ѝ, дори от незначителните ѝ домакински умения?

— Значи от Съюзън е имало някаква полза, в края на краищата. Добре. И да ти кажа ли, Нора Джейн, много ми харесва тази нотка на вещина в гласа ти. Моята съпруга, както изглежда, е на път да се превърне в ужаса на кухните.

Робърт измъкна друг, малък тръстиков стол за себе си и седна съвсем близо до нея в края на масата, махвайки с ръка към каната и двете глинени чаши, разположени до шунката.

— Водата е специалитетът тази вечер, милейди — заяви тъжно той, после се усмихна. — Въпреки това съм сигурен, че мога да набавя малко шери.

— Благодаря, не — отговори бързо Нора Джейн, смеейки се нервно, докато отрязваше две дебели филии хляб. След това постави по една върху всяка чиния, забравила, че седи до съпруга си, забравила, че бе облечена само с нощница и халат, забравила, че минаваше полунощ и беше сама с този мъж... Забравила всичко друго, освен насладата, която изпитваше. — Водата е съвсем достатъчна — осмели се да добави тя, гледайки право в него. — Мисля, че е доста невъзпитано от твоя страна да ми напомняш за несполучливия ми избор на освежаваща напитка рано тази вечер.

— Наистина ли? — Лявата вежда на лорд Робърт се повдигна нагоре. — Е, много добре от твоя страна. Аз не бях допуснат до интимния кръг и нямах представа, нали така? Би трябвало да казваш по-често това, което мислиш, Нора. Честността ти подхожда.

Нора Джейн усети, че страните ѝ порозовяват и бе благодарна на сумрака в кухнята.

— Вероятно си прав. Но смятам, че това ще стане бавно, тъй като нервите ми със сигурност няма да ми съдействат за това.

— А сега направо ме накара да се разтрепера като вейка, малката ми.

Изумителната му, омагьосваща усмивка този път почти я накара да се свлече от стола върху студения каменен под. Тя отмести очи от така дълбоко проникващия му поглед.

— Да, добре... — каза тихо тя, жадувайки да сменят темата. — Може би трябва да намеря вилици? — предложи накрая, търсейки спасение в домакинските подробности.

— Няма нужда. — Лорд Робърт взе ножа и бързо се зае с разрязването на розовата шунка, поставяйки еднакви парчета във всяка от чиниите, а после направи същото и със сиренето. Тогава дръпна чинията на Нора Джейн пред себе си и постави върху филията парче шунка и парче сирене, след което я сгъна на две и ѝ я подаде. — Можеш да започваш, Нора. Това е малък трик, който ние, англичаните, сме научили от Уилям Монтагю, граф на Сандуич. Той открил, че така е по-лесно да се храни на масата за комар, оставяйки свободна едната си ръка за картите.

— Твърде изобретателно, предполагам. — Нора Джейн взе сгънатия хляб и се втренчи като бухал в него. — Какво трябва да правя сега?

— Наблюдавай ме — предложи лорд Робърт, който вече бе повторил ритуала с шунката, сиренето и хляба в собствената си чиния. Отворил широко уста, той наведе глава и отхапа голям залък, усмихвайки ѝ се с пълна уста. — Амброзията на боговете! — заяви той окуражаващо, след като преглътна. — Давай, Нора! Обещавам, че Съюзът никога няма да узнае.

— Така ще е най-добре, като имам предвид всичките ѝ лекции относно правилните маниери на масата — промърмори Нора Джейн. После хвана сандвича с двете си ръце, подпря здраво лакти на масата и

само с една-единствена силна атака отхапа голям къс от дебелия сгънат хляб. — Вкусно е! — възкликна тя с уста, пълна със забранения деликатес. Остави хляба и почисти трохите от устните си с опакото на ръката. — Абсолютна вкуснотия! Как не ги е срам слугите ти, Робърт! Как смеят да ни поднасят плувнало в мас пиле и да пазят за себе си тази хубава шунка?

Робърт отпи от студената вода, после удари силно чашата върху масата.

— Това е престъпление, ето какво е! Но си спомни, Нора, че сега те са и твои слуги. Какво ще правим с тях? Предлагам да ги изтърбушим и разчекнем, като се съмне!

— Така, както ще направят с тебе ли? Или можем първо да разпнем тях, а после да се занимаем с тебе? — каза придобилата смелост Нора. После се закиска, знаейки, че вече не е пийна от шерито. Беше се напила от думите на лорд Робърт, от прекрасната му компания. И бе дръзнала, само през тези няколко мига, да бъде жената, която желаше да бъде.

Но лорд Робърт я наблюдаваше така любопитно, като че ли никога преди не я бе виждал. Дали не отиде твърде далече? Не си ли позволи прекалено много? Новата ѝ радост се изпари, за да бъде заменена от тягостното напомняне, че трябва да си отваря устата само за да се прави на глупачка.

Робърт постави лакти на масата и отпусна брадичка върху ръцете си. Тъмните му очи сега проблясваха закачливо.

— Ти не си ми простила, Нора. Надявах се, че след като се навечеря, ще ми върнеш благоразположението си. Не храня надежди относно семейството си, което ме вижда отчасти като спасител, отчасти като преследвач.

Нора Джейн се намръщи, после стана дори още по-сериозна. Хрумна ѝ, че лорд Робърт също като нея е играл ролята на жертвено агне в тази аранжирана женитба. Разбира се, че бе така. Ако тя бе предложена в замяна на обществено положение, то съпругът и бе продаден за семейна изгода.

Тя постави импулсивно ръка върху неговата.

— Много ли беше лошо това за тебе?

Робърт вдигна ръката ѝ към устните си, нежно я целуна и притисна дланта до бузата си. Нора Джейн усети стомаха си да се

преобръща пак, но този път чувството беше приятно и пръстите на краката ѝ се свиха от удоволствие в копринените пантофи.

— Не по-лошо, отколкото за тебе, обзалагам се — каза той, освобождавайки ръката ѝ. — Ето защо, Нора Джейн, смятам, че трябва да поговорим.

— Повече ми харесва, когато ме наричаш Нора — изтърси тя и веднага усети, че е стигнала още веднъж твърде далече. — Тоест — продължи бързо, като смотаваше думите, — ако искаш, ме наричай Нора. Но можеш да ми казваш и Нора Джейн, както впрочем винаги са се обръщали към мене, дори и да е най-смешното име на дете, измисляно някога.

Стомахът ѝ пак закъркори и езикът ѝ веднага се схвана.

— Нора — каза меко той с успокояващ тон, с онази усмивка, от която тя буквално се разтапяше, — съгласен съм, че това обръщение е значително по-добре. А сега защо не продължиш с настъплението си върху храната, докато аз се опитам да уредя някои неща между нас?

Нора Джейн кимна безмълвно, сигурна, че би се изкачила на върха на най-високата планина и би скочила оттам, само Робърт да я помолеше. Тя бе започнала да го боготвори, без да се интересува дали това е неправилно или глупаво. Той беше напълно различен от хората, които беше срещала в досегашния си живот. Намираше го толкова великолепен, че не намираше думи, с които да го опише!

Робърт отпи глътка вода, после задържа чашата в ръце, като че искаше да подреди мислите си.

— Откъде да започна?

— Знам много малко за теб и за семейството ти.

— Добре тогава, Нора, ще започна оттам.

Той ѝ се усмихна и тя отхапа голямо парче от импровизираната си вечеря, чувствайки се така, като че ли е извършила нещо прекрасно, а шунката, сиренето и ронливият хляб са наградата ѝ.

— Много обичам семейството си, Нора. Казвам ти го, понеже това, което ще последва, може да те накара да повярваш в обратното, което не е истина. Странна компания сме ние, семейство Гиър, и доста буйна. Откакто майка ми умря преди двадесет години, винаги ни е липсвала женска нежност, цивилизовано влияние. Забелязваш ли, че изобщо не броя прекрасната, изключително безмозъчна Беси? Но ние се обичаме един друг по наш, собствен начин.

— Когато бях на седем, родителите ми загинаха при нещастен случай с една карета — довери му Нора Джейн, чувствайки, че иска да го направи. — Но си ги спомням много добре. Баба Темпъл затъмни с огромния си ръст всичко останало в живота ми, като ме държеше изключително до себе си, подготвяйки ме за „правилния живот“, както обичаше да казва. Мисля, че всички, включително и дядо Темпъл, изпитваха страхопочитание към нея.

— Не мога да си обясня защо — отвърна лорд Робърт със закачлив блясък в тъмните очи, което накара Нора Джейн да потисне нов изблик на смях.

— Тя е доста внушителна, нали?

— Виждам, че скъпата ми женичка притежава дарбата да разбира. Така е, Нора. Ако Уелингтън разполагаше на бойното поле с хиляда човека като Сюзън Темпъл, Бонапарт щеше да се облее в сълзи за една седмица, молейки само за едно — да се върне на Елба. Но да се върнем към семейството ми...

Той отпи пак от водата, после остави чашата на масата.

— Състоянието на семейството значително намаляло, след като баща ми наследил титлата на двадесет и една годишна възраст. Той обаче наследил и склонността на семейство Гиър към комара, което го откъсвало с всеки изминал ден от управлението на „Грийн Касъл“. По-късно Роджър и аз правехме всичко възможно, за да свържем двата края. Същото направи и Уилям, след като приключи с обучението си. Парите на Беси помогнаха за известно време, но тогава Роджър се остави жена му да го замъкне в Лондон, за да живее от Сезон на Сезон, от парти на парти. Боя се, че Роджър никога не е бил от тези, които изпитват носталгия по изсъхналите поля и селското стопанство, но пък наистина харесваше танците и посещенията при шивача си. Непрекъснатите партита му помагаша да забрави жената, която... Но, това е друга история.

Нора Джейн веднага си представи графа на Ийстърли: мъж, принуден да се откаже от истинската си любов, за да се ожени за пари. Романтичен образ на необичан, прикован към инвалидния стол и изпълнен с горчилка човек. Граф Роджър — едно тъжно видение...

Но Робърт продължаваше да говори.

— Накрая си купих офицерски чин. Вярвах, че дългът повелява на втория син или да отиде на война, или да приеме свещенически сан,

идея, която бе и продължава да ми е напълно чужда. Надявах се, че Родж и Уил, които се бяха присъединили към останалата част от семейството в Лондон, ще се вразумят и ще се върнат в „Грийн Касъл“, преди напълно да ни разорят.

Той подпря с ръка брадичката си.

— За да бъда напълно искрен, Нора, трябва да ти кажа, че се чувствах безсилен и с вързани ръце, след като се опитах сам да управлявам „Грийн Касъл“ с малкото пари, които имах.

— Къщата се нуждае от някои поправки — кимна разбиращо Нора Джейн. Но беше ли позволено на героите да се чувстват с вързани ръце? Беше ли позволено на съпрузите да бъдат човешки същества?

— Отново владетелка на разума. Не си обиколила земите и градините, нали? Превърнали са се на сметища, а чифликът е опустошен. Няколко от фермерите ни си отидоха, а тези, които останаха, знаят, че е невъзможно да се направи нещо, без да има нужда от много средства. Ето защо беше невъзможно да отхвърля предложението на баба ти. Има толкова много неща за вършене в мелницата, в горите и полята, в селото. Но аз май се отплеснах...

— Ти наистина си загрижен за земята и хората — заяви Нора Джейн. Лорд Робърт Гиър беше добър човек и тя бе горда, че е негова съпруга, макар че все още изпитваше мъничко страхопочитание към него. Но това не бе нищо повече от момичешка боязън и склонност към мелодраматични изводи. — Радвам се, че можах да помогна, макар и малко.

Лорд Робърт се засмя с гърления си приятен тембър.

— Петдесет хиляди лири и уреждането на всички ипотeki едва ли може да се нарече малка помощ, Нора. Ти спаси „Грийн Касъл“. Сега от мене зависи отново да превърна имението в процъфтяващо. Това обаче, боя се, ни връща обратно към въпроса за моето семейство.

— Баща ти заминава утре, нали — попита Нора Джейн и се изчерви, като си спомни как бе нарекла маркиза с малкото му име. Лорд Робърт говореше като герой, а съпругата му просто се бе държала като невъзпитана грубиянка пред цялото семейство. Заминаването на маркиза вероятно щеше да й даде малко простор, щеше да й позволи да диша свободно, да възвърне самообладанието си и да се захване със

задълженията си на героиня, в унисон със съпруга си герой. — Дали той ще потегли рано през деня, или пък по-късно? Как мислиш?

Лорд Робърт се усмихна. Той започна да мацка бузата си, което му придаде изражението на малко момче, готово да извърши беля.

— Ако закусиш в покоите ни, ще можеш да го избегнеш, малката ми — подкачи я той, после стана сериозен. — Не трябваше да се самозалъгвам, че баща ми ще остане тук да ми помогне. Той не се върна в „Грийн Касъл“ дори когато заминах да служа при Уелингтън. Тогава нито един от тях не си дойде у дома. Много жалко, като се има предвид какво се случи...

Предусещайки някаква интрига, Нора Джейн забрави да отхапе от хляба.

— Какво се случи, Робърт?

— След като вече почти от две години бях заминал, Уилям реши да ме последва на война. Татко обаче изцяло отхвърли плана му, като отказа да му плати за офицерски чин. С Роджър, който също бе решил да стане доброволец, понеже се нуждаехме от всички мъже, годни да носят оръжие, направи същото. И така Уилям и Роджър, които нямаха възможност да си закупят сами офицерски звания, останаха в Лондон. И двамата имаха още една година да безделничат. Предполагам, че така им е хрумнала идеята за конните надбягвания — просто като някакво занимание.

Той се облегна назад и пресуши чашата си, забравил, че в нея имаше само вода, а не вино.

— И Роджър бе наранен — довърши вместо него Нора Джейн, стигнала бързо до този извод. — Тази вечер се досетих, че Уилям се смята отговорен за положението на графа. Но — добави тя с надежда — Уилям е сигурен, че Роджър може отново да проходи, стига само да се опита.

— Имаш предвид крясъците „Пожар!“? — каза лорд Робърт и отново се усмихна.

Нора Джейн окончателно се убеди, че щом се усмихне, съпругът ѝ става изключително красив и още по-достъпен.

— Всички вярваме, за наше и негово добро. Само Роджър отказва да повярва. Костите му заздравяха, но благодарение на неговата инертност мускулите и волята му просто изчезнаха. Бедният Роджър! Щеше ми се да го познаваш отпреди. Преди Беси, преди

нещастния случаи. Беше толкова жизнен, толкова безгрижен — Робърт въздъхна. — Рано тази сутрин той дойде при мене и ме помоли да напиша писмо до адвоката ни, с което да се поинтересувам как да се разведе с Беси и да ѝ осигури издръжка, така че тя да има възможността да започне нов живот с някой здрав мъж.

— О, милият! — възкликна Нора Джейн. Нежното ѝ сърце бе докоснато от благородството на графа. — Сигурно много я обича.

Робърт стана от стола и се подпря с ръце върху него гледайки Нора Джейн.

— Не мисля така. Всъщност, убеден съм, че двамата се ненавиждат. Самосъжалението подтиква Роджър да направи това, дори и да не го признава. Присъствието на Беси в „Грийн Касъл“ му напомня за предишния живот в Лондон, а отсъствието ѝ — горчивия факт, че тя продължава да води съществуване, изпълнено със забавления и свобода в „Мидхърст“, докато той е залепнал тук, в „Грийн Касъл“. Освен това — добави той — го тормози и липсата на дете.

Нора Джейн възнамеряваше да каже на съпруга си, че Беси мрази да изпълнява задълженията си в леглото. Но все още не беше в достатъчно близки отношения с Робърт, за да подхване толкова деликатна тема, без да се изчерви или да заеква. Така че отговори бързо и не съвсем откровено.

— Да, баба Темпъл ми обясни това. Смятам, че тя се уповава на надеждата един ден внукът ѝ да стане маркиз на Чевли. О! Май не трябваше да казвам това, а?

— Защо не, малката ми? Това е съвсем вярно. Сюзън не си хвърля парите напразно. Това е още една причина, която ме накара да проведем този разговор.

Нора Джейн си отдъхна.

— Ти я мразиш, нали?

— Не съвсем. Тя е разумна, прагматична жена. Не харесвам склонността ѝ да използва другите, за да постигне своето. Нора — той се приближи до нея и хвана ръката ѝ, — стореното е сторено, но това не означава, че трябва да играем изцяло по свирката на баба ти.

Нора Джейн отдръпна ръката си. Да не би да смяташе да я отпрати? Задъхано и забързано, тя се втурна да му обяснява:

— Но аз искам да ти помогна. Подготвена съм за съпруга. Мога да ръководя домакинство, да посещавам болни, дори да преглеждам сметките. Може и да не вярваш, като ме гледаш такава малка, но аз знам как да се оправям с прислугата и не се страхувам да давам нареждания. Дори изучих много повече от основното — за изпълнението на ежедневните проблеми, които възникват в един чифлик. Може и да не мога да чета на гръцки или да разпознавам изящното изкуство, но съм един вид учена домакиня. Умът ми е претъпкан от полезна информация.

Тя се намръщи, когато той се усмихна снизходително и поклати глава.

— Но ако ти не...

— Не това имам предвид, малката ми.

— Така ли? — Тя се поотпусна. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид, Нора, че ни трябва известно време да се опознаем, преди да повторим предната нощ. Оженихме се като непознати, но дойде времето да се научим да бъдем приятели. Само тогава би трябвало да мислиш за вероятни наследници.

— О, разбирам.

Нора Джейн произнесе това толкова тихо, че сама едва се чу. Защо бе толкова разочарована? Какво, по дяволите, й ставаше?

— В своята стая ли ще спиш в такъв случай?

Усмивката му беше унила.

— Не мисля, че е необходимо нещо чак толкова драматично. Освен това не искаме слугите да говорят, нали? Сюзън плаща поне на двама от тях да й докладват всяко наше действие. Не се тревожи, Нора. Вярвам, че мога да споделям едно и също легло с тебе, без да се хвърлям отгоре ти като див звяр. По-късно, след няколко седмици или месеци, когато станем по-близки, като свикнем с тази женитба, можем да помислим за преодоляването на бариерата. Просто не желая да повторя и тази нощ фиаското, което кара жена ми да се чувства дотолкова нервна с настъпването на вечерта, че да търси утеха в шерито. Прав ли съм?

Той седна отново.

— А сега защо не си довършиш храната, за да те заведе обратно в леглото? Сигурно си изтощена.

— Добре.

Нора Джейн послушно отхапа един залък, после още един, довършвайки яденето не защото беше още гладна, а защото съпругът ѝ бе настоял. Беше сигурна, че предложението му нямаше нищо общо с нервността или с чувствителността ѝ, нито дори с набезите ѝ върху алкохола. Явно тя просто не го привличаше, щом можеше да спи в едно и също легло с нея, без да изпитва и най-слабото желание да я люби. Омъжена едва от два дни, тя се провали като съпруга!

И двамата мълчаха. За да прекъсне конфузното положение, Нора Джейн каза първото нещо, което ѝ хрумна:

— Аз... аз доста харесвам Беси — каза тя. — Може и да е много глупава, но ми беше от голяма полза. Ти напълно ли си убеден, че не трябва да си подстригвам косата? Ако искаш да знаеш, наистина мразя косата си. Баба Темпъл избра прическата, като каза, че щяла да ми придава по-голяма тежест. Аз обаче съм сигурна, че видът ми е такъв, като че ли очаквам всеки момент да бъда премазана от тази огромна купчина коса. А колко ненавиждам машата за къдрене!

Робърт се разсмя високо и отново протегна ръка към нея.

— Е, това решава въпроса, Нора. Щом Сюзън Темпъл е избрала прическата, просто трябва да я сменим! Аз нареждам! Трябва да потърсим някой, който умело да работи с ножиците. Мисля, че не ни е необходима прическата „тит“, трябва ни по-малко драстична промяна. Хайде сега, отдавна мина времето ти за лягане. Ще оставим тази бъркотия на слугите. Те си заслужават допълнителната работа.

Нора Джейн улови ръката му, гледайки го притеснено. В очите му видя онзи блясък, който бе видяла предната нощ, точно преди да пхне ръка под нощницата ѝ. Но имаше малка вероятност да е променил решението си. След като я бе нахранил, може би смяташе пак да я люби? Щеше ли да се поддаде на първичния инстинкт на мъжа, както би го определила Беси? Това щеше да бъде голямо нещастие, след като се разбираха толкова добре през изтеклия час...

— Да — каза нежно тя, — бих искала сега да си легна. Страшно съм преуморена. Не мога да държа очите си отворени дори минута повече. Наистина!

В същия момент се препъна дали в нощницата, или от лъжата, не разбра, но Робърт веднага я грабна и я вдигна високо до гърдите си, като дете.

— Обзалагам се, че тежиш по-малко от Граулър — каза той развеселен, — въпреки че очите ти са по-големи.

Приклекна, посочвайки ѝ с глава да вземе свещника.

— Ето, тръгваме, малка моя — изрече той веднага, след като тя вдигна високо свещите. — Дръж се здраво. Не бих искал да те изпусна.

Нора Джейн направи каквото ѝ каза, обгръщайки здраво раменете му и с глава върху гърдите му. Чувстваше се толкова приятно! Под бузата си усещаше финия лен на неговата риза и стегнатите мускули на тялото му.

Той не направи опит да балансира по тясното стълбище на прислугата, а тръгна право към главния портал и коридора зад него, който водеше към главните стълби.

Нора Джейн мярна отразените им силуети в едно от огледалата, покрай които минаваха. Видя своята свободно люшкаща се плитка, подаващите се изпод края на халата пантофки, ръката си, стиснала свещника, и другата — здраво прегърнала рамото на Робърт.

Тя приличаше на героинята на някой булеварден роман, прекрасна мадмоазел, носена от своя любовник. Беше потресаваща, прекрасна! Нора бързо затвори очи, като отново зарови лице в гърдите на мъжа си. Чувстваше се закриляна, обнадеедена, изпълнена с чувства...

Сигурно той я усещаше как трепери.

Робърт тъкмо бе изкачил първото стъпало, когато малко нечленоразделната реч на Уилям го накара да спре.

— Залови я, като се опитваше да избяга от съдбата си, а, Робърт? Колко благородно от твоя страна!

— Върви да спиш, Уил — нареди Робърт. Гласът му завибрира дълбоко в гръдния кош и погъделичка ухото на Нора Джейн. — Всички бутилки са заключени за през нощта.

— А ти върви в ада, Робърт — любезно отвърна лорд Уилям. — Макар че там няма да се чувстваш у дома си. Ти си един такъв светец-кръвник, нали?

— Лека нощ, Уил — тихо каза лорд Робърт и продължи нагоре по стълбите.

Нора Джейн държеше очите си плътно затворени, докато съпругът ѝ се справяше с бравата на вратата на спалнята. Ръката ѝ бе

започнала да я боли от тежестта на свещника, така че почувства облекчение, когато той го взе от нея, а после я положи на леглото.

Тя се премести бързо в другия му край, изхлузвайки пантофите и заравяйки крака в завивките, но си спомни, че все още бе облечена с халата си.

„Той ще ми го съблече“ — помисли си тя, после потръпна. Не. Нямаше да го направи. Той каза, че няма да го прави. Много добре тогава. Просто щеше да спи с това нещо, тъй като нямаше намерение пак да се измъква изпод одеялата.

Със завивка, придърпана до брадичката ѝ и с очи, широко разтворени от любопитство, тя наблюдаваше как Робърт засенчва с ръка всяка от свещите, преди да ги духне и да потопи спалнята в тъмна бездна.

После Нора Джейн зажумя, като се опита да съзре изпод миглите си очертания му от луната силует, да проследи как разкопчава копчетата на ризата си, дългата му шия, широкия гръден кош и накрая силните му мускулести ръце.

Щом той посегна към панталона си, тя се обърна настрани и се завзира в нищото.

Миг по-късно усети тежестта му върху дюшека и бързото повдигане на завивките.

— Нора?

Можеше да се престори на заспала, но не го направи. Обърна се бавно и се взря право в тъмните му очи. Мигна веднъж, втори път и внимателно се прозя.

— Да, Робърт?

Той пак се усмихваше с онази влудяваща я усмивка.

— Наистина ли си преуморена?

Пулсът ѝ забуча чак в ушите ѝ, а устата ѝ пресъхна. Напълно пресъхна, като че ли току-що бе преминала през жежка пустиня, влачейки се по корем. Дишането ѝ се учести, като че бе тичала нагоре-надолу по стълбите като луда...

— Не. Не съвсем. Аз... всъщност съм съвсем бодра в момента.

— Това е хубаво, Нора. Изглежда в момента между ума и тялото ми се води спор. Как да го кажа? За това, което говорихме преди малко долу. За необходимото и на двама ни време... да се опознаем по-

добре... и да се харесаме един друг. Е, добре, Нора, въпреки че преди минута моята идея бе добра...

Тя изобщо не можеше да диша в този момент, затова думите ѝ излязоха като въздишка, надежда, молитва.

— Да, Робърт?

— „Да“ ли, Нора? Тогава наистина разбираш моите тъпи опити и си мисля дали би се съгласила... така да се каже...

Тя прехапа устни за миг, после, убедена, че следва традициите на героините, които биха дръзнали да направят всичко за мъжа, когото обичаха, прошепна:

— Да, Робърт.

С щастлива усмивка той протегна ръце към нея.

— Любимото ми мъниче, толкова се надявах да кажеш това.

ГЛАВА ШЕСТА

*„Жените са като трикове,
направени
от изкусна ръка. За да им се
възхищаваме,
не би трябвало да ги
разбираме.“*

Уилям
Конгрийв

— Беси? Мога ли да поговоря с тебе?

Лорд Робърт чакаше снаха си в гостната, както му се струваше, от часове. Щом тя влезе, очевидно посветила по-голямата част от утрото на тоалета си, той се изправи нетърпеливо.

Беси изглеждаше както обикновено — красива, разглезена и безполезна. Изобщо не приличаше на Нора, която бе нетърпелива да му достави удоволствие, да му помогне да въведе в порядък „Грийн Касъл“.

— Да поговорим ли, Робърт? За какво? Да не би да искаш да ми разкажеш за милостинята, която отпусках на Роджър и на мене? О, да, чух за разточителността ти през свити юмруци. Двеста лири ли бяха? Та дори най-долните просяци по улиците се нуждаят от двойно по-големи суми, за да преживяват!

— Едва ли, Беси — отговори Робърт, посочвайки й стол. После сам се настани, след като изчака тя божествено да разпростре розовите си тафтени поли и да седне с издадена напред долна устна, като намусено дете.

— А и баща ти не може да помогне абсолютно с нищо — продължи тя, като че ли той въобще не бе продумвал. — Никога не съм виждала този човек да изчезва толкова бързо, както сега, измъквайки се от това място за инквизиции. На него ще му е добре да живее от

щедростта на богатите си приятели, както беше свикнал, но що се отнася до мене, аз просто не зная как ще я карам. Да беше жив скъпият ми татко! Той не би понесъл такова лошо отношение към единственото си дете...

— Можеш да се обърнеш за съдействие и към скъпата си майка — вмъкна лорд Робърт, знаейки добре, че преди две години майката на Беси се беше омъжила за много по-млад от нея мъж и изобщо не я бе грижа за красивата ѝ дъщеря, в която навярно виждаше заплаха за женитбата си.

— О, дрън, дрън! — отегчено махна с ръка Беси. — Мама и аз никога не сме се разбирали добре. Няма да говорим за нея, нито за съпруга ѝ, който все още се мъчи с всички сили да дърпа конците. Не си го представям, просто не мога да го проумея как ще оцелея до Сезона. Ще заминем за Лондон за откриването на Сезона, нали? Убедена съм, че би искал да покажеш скъпата си жена в обществото.

Лорд Робърт знаеше, че такова пътешествие бе невъзможно. Не беше склонен да харчи така необходимите му средства за Сезона по това време, защото присъствието му в „Грийн Касъл“ ще бъде нужно за пролетните посеви. Освен това ремонтите едва ще са започнали, а и много други неотложни работи, които щяха да се сторят на Беси непоносимо скучни, ако ѝ ги изброеше.

— Ще видим — отвърна той уклончиво, като че ли разговаряше с капризно дете, поискало парче от луната. — Но не за това исках да говоря с теб, Беси.

— Наистина ли? — попита тя, повдигайки въпросително едната си вежда. — Тогава не мога да си представя защо съм тук. Ти никога не си искал да говориш с мене, освен за да ме нахокаш, че съм похарчила няколко пенита за най-неотложни нужди. Само преди месец, когато онзи звяр мадмоазел Стампър, беше дотам нетактична, та да ти изпрати сметките за няколкото рокли, които си купих това лято за празника на мира, ти ме скастри така жестоко, че едва не ме наби. Като че ли беше лорд и господар на всички ни, а не просто по-малък син, изчакващ бедния си сакат брат да умре. Разказах на скъпата Нора Джейн за злия ти нрав, Робърт, въпреки че сладкото дете не ми повярва. Само изчаквам да поиска да си подбере необходимите тоалети за пролетта! О, тя ще разбере истината тогава!

— Какво каза? Няколко рокли ли? Бих могъл да купя цяло малко село за парите, които ти...

Беси намери спасение зад бяла дантелена кърпичка, която притисна към очите си.

— Не, не, Робърт! Не крещи така! Нищо такова не исках да кажа, наистина, а и Нора Джейн те защитаваше много ожесточено. Моля те, плашиш ме. Ти знаеш как изтървавам по някоя глупост! Ти беше много мил и знам колко силна е обичта ти към Роджър. Просто така ми се иска да отида в Лондон за Сезона... А още повече, след като сега разбрах, че онази ужасна жена Елизабет Франклин се връща в селото. И то със сина си! О, тя е родила син, а аз не съм!

Тя захлипа в носната си кърпичка.

— Проклятие! — възкликна лорд Робърт, после пое дълбоко въздух, налагайки си да се успокои. Беше прав в преценката си за жената на своя брат: главата ѝ бе пълна с перушина. Но това не значеше, че не можеше да навреди с острия си език и на Нора, и на Роджър. — Беси — започна той отново, като се мъчеше да говори тихо и спокойно, — съжалявам. Нямах намерение да избухвам. Всъщност исках да разговарям с тебе за съвсем други неща и по-точно — да ти благодаря за разговора ти с Нора за... за семейния живот.

— Да ми благодариш? Наистина ли? — Тя веднага засия, попивайки за последен път очите си, преди да пхне кърпичката в джоба на роклята. — О, Робърт, не е необходимо. Само казах това, която всяка любеща сестра би казала.

— И какво точно би казала една любеща сестра? — окуражи я лорд Робърт.

— Наистина ли искаш да знаеш? Колко забавно!

Беси се наклони към него с леко приведени рамене, със здраво стиснати в скута ръце и с очи, които се въртяха наляво-надясно, сякаш се страхуваше някой да не я подслушва.

— Разказах ѝ за красотата, за абсолютното чудо на любовта на женените — прошепна тя, после се изкиска. — О, не трябваше да бъда толкова пряма, Робърт, наистина не трябваше. Но като си спомних хармонията и абсолютния екстаз, които делях с моя Роджър, преди нещастния случай, разбира се, знаех, че просто съм длъжна да отстраня страховете на Нора Джейн.

— Разбирам — каза мрачно лорд Робърт. Роджър бе намеквал неведнъж за по-интимната страна от женитбата им с Беси, но Робърт не си спомняше да е произнасял думата „екстаз“. По-скоро бе чувал „отвращаващо“, дори „отегчително до смърт с нейните крясъци, с разрошената коса и други подобни“.

— О, да — продължи Беси, без да си поеме дъх. — Вчера сутринта намерих Нора Джейн бледа като призрак и уплашена. Веднага разбрах, че не е прекарала добре брачната си нощ. Вие, мъжете сте такива нетърпеливи зверове! Аз естествено побързах да я уверя, че всичко ще бъде чудесно сега, след като бракът е консумиран. Знаех, че трябва да бъда лоялна спрямо тебе, въпреки че жени като бедната Нора Джейн... Робърт, не би искал да ме караш да се червя, нали?

— Да, Беси, ще го направя. Моля те, продължавай. Какво щеше да кажеш за Нора?

Беси наклони глава настрани, така че идващата от прозорците слънчева светлина запали малки златни пламъчета в косата ѝ. „Приличат на ореол“, помисли си лорд Робърт, после прогони това сравнение, намирайки го за абсурдно. Графинята на Ийстърли не беше ангел, тя бе безмозъчна лъжкиня, чието безсмислено дърдорене и крещящо невежество можеше да се окаже дори опасно.

— О, скъпи! Как да започна? Вие, мъжете, изключително си приличате, Робърт. Обичате лудориите в леглото с всички — от съпругите до най-долните проститутки. Не съм ли права?

— Предполагам — отвърна Робърт, чудейки се не е ли той този, който би трябвало да се черви.

Тя пак се наведе напред.

— Жените обаче не са като мъжете, Робърт — прошепна важно тя. — Някои от нас, за съжаление, не са създадени за... О, Робърт, как мога да произнеса това? Не могат да се наслаждават на този вид удоволствие. След това, което Нора Джейн сподели вчера и от собственото ми досещане, боя се, че тя е точно от тези жени.

Беси въздъхна дълбоко и съчувствено хвана ръката му, като че ли го утешаваше за нечия смърт.

— Бедничкият ми! Милото, нещастно момче!

Лорд Робърт избута ръцете ѝ, изправи се и гневно закричи.

— Това са пълни глупости, Беси! — заяви той, като му се искаше да повярва в собствените си думи. Но той беше мъж, а Беси — жена. Сигурно имаше неща, които той не знаеше.

Спря да крачи наоколо и се завъртя към нея, след като му хрумна друга мисъл.

— Мили боже, не си казала нищо на Нора, нали?

Бялата дантелена кърпичка се появи отново.

— Да съм ѝ казала нещо ли? Как ме нарани, Робърт! Разбира се, че нищо не съм ѝ казала. Но това е известен факт, макар и само на жените, а не на вас мъжете, които се смятате достатъчно силни да разтопите с докосването си всяка жена. Нора Джейн е толкова мъничка, Робърт, с такова деликатно телосложение, че правенето на любов за нея е невъзможно да мине без болка. Предполагам, че по този начин природата предпазва такива жени от смърт при раждане. Ти много приличаш на Роджър, нали, въпреки че бих искала да греша. Но без значение каква е причината, Нора Джейн се ужасява от докосването ти, почти толкова, колкото я е страх да не те разочарова, понеже скъпото дете вярва, че те обича. Тя по-скоро би умряла, отколкото да признае каква болка ѝ причиняват твоите полови изстъпления. В това съм напълно убедена!

Лорд Робърт не каза нищо, тъй като нямаше какво да каже. Нищо не би могъл да каже.

— Ти си бил при нея снощи, нали, Робърт? И отново си се нахвърлил върху нея. Вярно е, разбирам го по лицето ти. И пак си ѝ причинил болка. О, вие мъжете сте зверове! Момче, мога само да се моля да си ѝ направил дете, за да не се налага отново да ходиш при нея. Но тогава пък всички ще заживеем със страха да я видим в родилното легло.

Беси заподсмърча, после избърса сълзите си.

— И въпреки болката, въпреки страха Нора Джейн винаги ще си въобразява, че е влюбена в тебе. Такова сладко, любещо дете, така патетично изгарящо от желание да доставя удоволствие... Робърт, не е нейна вината, че никога не ще може да се наслади на брачното легло. Ти ще се опиташ да не я нараняваш пак, нали?

„Така изгаряща от желание да доставя удоволствие“. Точно както лорд Робърт бе описал пред самия себе си Нора Джейн. Той дълго гледа Беси. Пред очите му бяха фактите от брачната нощ и от

предишната нощ, които за проклетия потвърждаваха думите на снаха му.

А Нора беше толкова мъничка, толкова стегната. Защо не бе помислил за опасността, на която щеше да бъде изложена при раждане?

— Не, Беси — каза тихо той, преди да излезе от стаята. — Няма да ѝ причиня болка отново.

Веднага, след като обядва, Нора Джейн метна пелерина върху раменете си и изчезна в градините, където можеше да мисли, без Беси да ѝ дърдори постоянно в ушите за панделки, платове и дантели.

Слава богу, нито един от тримата останали джентълмени от семейство Гиър не се присъедини към тях на масата, тъй като Нора Джейн не искаше да види отново лорд Робърт, преди да възвърне самоконтрола си.

Тя наистина не се владееше. Защо не бе разбрала, че превръщането от плаха мишка в храбра лъвица беше доста значителна промяна, за да се извърши само за няколко дни?

Тя откри малка каменна пейка и седна, сигурна, че високият жив плет щеше да я скрие от любопитни погледи. После затвори очи и си спомни пълното поражение, което представляваше втората ѝ нощ в леглото с лорд Робърт Гиър.

Как си бе позволила да се отдаде толкова безсрамно на мъж, когото едва познаваше? Но тази уста върху нейната бе толкова топла, толкова настояща... А ръцете му бяха накарали тялото ѝ да оживее от удоволствие, с непознат копнеж за нещо, което не можеше да види, но бленуваше да докосне.

Дори сега, на студената дневна светлина, тя ясно си спомняше как кръвта се бе оттеглила от вените ѝ, когато той нежно я освободи от халата и нощницата; как желаше да притисне тъмната му глава до гърдите си, когато той пое с устни зърното ѝ и го всмука нежно и настойчиво; как жадуваше да го обсипе с целувки, докато той галеше нежната кожа между краката ѝ... Тя се държа като развратница!

Нора Джейн зарови глава в ръцете си, усетила топлината на зачервените си бузи дори и в този влажен, сив, ноемврийски следобед. Тя си спомни твърдо очертаните устни на съпруга си, когато напусна

леглото им рано тази сутрин, след нощта, която и двамата прекараха лежейки, без да помръднат, преструвайки се, че спят.

Беси със сигурност грешеше. Всичко, което се случи, реши Нора Джейн, бе породено от най-съкровените ѝ желання. Лорд Робърт обаче бе разочарован от факта, че тя не отговаря на ласките му изцяло. От своя страна тя бе убедена, че да страни от правенето на любов е неправилно, неприлично, дори неблагодарно от нейна страна.

Но отново най-накрая той ѝ причини болка. Тя не очакваше това, въпреки че през целия ден не ѝ беше много добре. Беси беше категорична, че няма да боли след първия път. Това отново доказваше, че етърва ѝ греша.

Все пак Нора Джейн „предполагаше“, спомняйки си термина на Уилям, какво щеше да стане, ако не беше толкова скована, ако правеше всичко възможно да не се срамува.

Сигурно нямаше да я заболи толкова много, когато лорд Робърт беше разтворил схванатите ѝ, разтреперани крака с коляно и се беше притиснал между бедрата ѝ... намирайки я, влизайки в нея, изпълвайки я. После беше започнал да се движи, вмъквайки се навътре в нея отново и отново, преди да се отпусне, дишайки тежко, притискайки я до себе си, докато тя усещаше семето му горещо в утробата си.

— О, господи! О, господи! О, господи! — шепнеше ожесточено Нора Джейн, докато си спомняше усещането за лорд Робърт вътре в нея, усещането за странното стягане, за пулсирането и жегващата болка между бедрата, също както предишната нощ.

Той беше открил това нещо, което тя вече долавяше, но не можеше пълноценно да го усети. Той се беше насладил на момента. После, когато се повдигна на лакти и я погледна, видя сълзи в очите ѝ. След което се прокле тихо и се изтърколи от нея, връщайки се в собствената си половина от леглото. Малко по-късно се бе направил на заспал. Беше предпочел да спи, оставяйки я там, изпълнена с напрежение и бленуваща за нещо, което никога не бе изживявала.

Какво търсеше в очите ѝ и не го видя? Искаше ли той тя да го прегърне, да отвърне на целувките му, дори да се вкопчи в него безумно, докато той изживяваше удоволствието си?

Идеята отново ѝ се стори разумна. Със сигурност бе за предпочитане, вместо да хапе бузата си до кръв, за да не покаже

удоволствието, което започваше да изпитва, тъй като Беси ѝ беше казала, че истинските дами просто „го изтърпяват“.

Нора Джейн се изправи и разтърси рамене, разбрала, че отговорите на всички въпроси щеше да намери единствено в себе си. Баба Темпъл беше далече. Беси беше глупава гъска, чиито съвети никога не трябваше да следва. А пък лейди Ема, която и да беше и каквито и чувства да бе имал към нея Робърт в миналото, беше далече и омъжена.

Всичко зависеше от нея самата.

Нора Джейн тръгна към къщата, изпитала внезапно нетърпение да се мръкне по-скоро. Времето беше настъпило. Времето за действие. Нейното време, в което тя щеше да има смелостта да приеме новите предизвикателства!

Тази нощ, когато съпругът ѝ дойде при нея, тя щеше да се остави да я ръководят сърцето ѝ и собственото ѝ тяло. И по дяволите на истинските благородни дами, които понасят правенето на любов, но никога не изпитват удоволствие от „упражнението“!

Тя щеше да прави това, което трябваше да прави. В леглото щеше да си позволява някои неща, дори всичко, понеже сърцето ѝ знаеше, че това беше единственият начин да намери някога някакво щастие, истински покой за душата и тялото си.

И лорд Робърт щеше просто да я приеме такава, каквато беше — месарската внучка, която вярваше, че правенето на любов за нея е най-красивото, най-чудното, най-въълнуващото преживяване на земята. Вече беше пренебрегнала едно от правилата на обществото чрез женитбата си с човек над нейното социално положение. Време беше да разчупи друго правило и да го прати по дяволите!

Толкова доволна беше Нора Джейн от това смело решение. На средата на пътеката, водеща към вътрешния двор пред гостната, забеляза друг път, отделящ се към кухните в семейното крило. Тя веднага го разпозна като възможност да стигне до друго едно място, където да прояви новите си чувства и спокойната си сила.

Спомняйки си мизерната обстановка в тези кухни, воднистата супа и жилавото овче месо, което бе сервирано за агнешко на обяд, Нора Джейн присви огромните си кафяви очи, стегна малката си, добре изваяна челюст, изправи елегантните си рамене, повдигна

натруфените си с волани поли над глезените и се отправи на бой с персонала.

Тя беше лейди Робърт Гиър, за бога! Тя беше новата господарка на „Грийн Касъл“, за бога! И от тук нататък никой, най-малкото самата Нора Джейн, нямаше да забрави това!

А после, след като се оправеше със слугите, щеше да се качи горе и да си подстриже косата!

— Здравсти, Робърт. Да не е умрял някой? Защото над главата ти виси буреносен облак.

Робърт вдигна поглед от главната счетоводна книга, с която се занимаваше, опитвайки се да разбере нещо от сметките за домакинството, които не го интересуваха толкова, колкото тези за чифлика. Бавно изпъна свитите си вежди, докато гледаше брат си Уилям.

— Имаш ли някаква представа от колко време не са изплащани заплатите на слугите, Уилям? — попита той, като всъщност си мислеше, че трябва да бе много глупав да иска отговор от по-малкия си брат на въпрос, който никога не бе му хрумвал. Нито пък това имаше някакво значение за него, което бе още по-жалко.

Лорд Уилям отпусна високата си елегантна фигура в един стол и кръстоса крака, а лъснатите му с тъмен гланц хесенски ботуши^[1] проблясваха на слънчевата светлина, която проникваше в кабинета през френските прозорци.

— Неправилен въпрос, Робърт — каза той, отпивайки от чашата, която изглежда бе прикрепена завинаги към дясната му ръка. — Дали ме интересува откога не са изплащани заплатите? Ето, това е правилният въпрос. Отговорът, разбира се, е не, ни най-малко не ме интересува. Особено сега, когато нито един от тези нещастници не ще да ми пусне ключ за избите. Ако имах поне две пенита, които да подрънкват в джоба ми, досега да съм си стегнал багажа и да съм заминал, имайки за пример не много елегантното бягство на благородния ни баща. Вероятно бих могъл да си напрегна мозъка и да се сетя за някоя незалостена врата, където хората имат пълни с вино изби. Кого познаваме наоколо? Мислиш ли, че семейство Крифлинг могат да ме вземат? Пеги Крифлинг е от добър сой, ако добре си

спомням. Твърде е височка и не е много красива. Малко е луда по конете, но не е такава, че да вади душата на някой мъж. Винаги души наоколо за комплименти, дори по едно време да си мислех, че си пада персонално по мене. Да, сър Хари Крифлинг би могъл да намери място до огнището си за мен и за кучето ми.

Робърт затвори с трясък счетоводната книга.

— Нима съм такъв стиснат людоед, Уилям? — попита той, спомняйки си за разговора с Беси отпреди няколко часа. Както я караше, скоро семейството му щеше да го обеси за назидание на най-високото дърво в имението и после сигурно щяха да изтанцуват импровизирана джига около него.

Уилям вкара малкия пръст в ухото си и го разтърси.

— Добре ли чух, Робърт? Да не би да искаш мнението ми за действията си? Дявол да го вземе, има напредък!... Човекът си вярва, че има нужда от съвет. Някой би си помислил, че току-що е изкачил на четири крака планината и носи обратно други две глинени плочки. Защото знае: от устата на Господ — в ушите на Робърт. Ти винаги си прав, нали, братко мой? Говориш точно, вършиш всичко правилно, предложи да пожертваш живота и крака си за страната си, а сега даваш останалото от тялото си и от свободата си, за да спасиш семейството от разорение. Кажи ми, Робърт, много ли е болезнено да бъдеш така угнетяващо чудесен?

Той пийна пак, после се усмихна на брат си.

— Съжалявам. Малко ми се е завъртяла главата от чашите, това е всичко. Обичам те, Робърт. Наистина. Дори ако впоследствие се превърнеш в кървав, жесток светец.

Лорд Робърт се облакът на бюрото и отпусна глава в ръце, като заби пръсти в косата си. Никой ли в „Грийн Касъл“ не беше щастлив? Баща му вече избяга от него, Роджър се сърдеше в стаите си, Беси се мусеше, а сега и Уилям се присъедини към хора на неодобрението.

Какво толкова ужасно бе сторил? Ожени се за Нора Джейн Темпъл. Спаси „Грийн Касъл“. Не можеха ли братята му добронамерено да оценят жертвата, която бе направил и жертвата, която Нора бе направила?

Той вдигна глава и се втренчи в Уилям.

— Какво мислиш за Нора? — попита той, без да може да си обясни защо иска информация от пияния Уилям за нещо, което го

засягаше толкова, колкото ѝ цвета на чашата, от която пиеше.

— Малката Нора Джейн ли? Достатъчно интелигентно същество, за да си задава въпроси, засягащи слоновете. Тя е прекалено добра за тебе, Робърт. И наполовина не я заслужаваш — произнесе лорд Уилям с необичайно сериозно изражение на лицето. — Ако в онзи проклет ден не се бях хвърлил от страх към бутилката, вместо да отида на срещата, сам можех да се ожения за нея. Тя е твърде свенлива за тебе, Робърт. Толкова е млада, толкова невинна, а са я натруфили по-зле и от жената на викария в утрото на Коледа. Бих я облякъл добре, бих я завел в Лондон, бих я накарал да се усмихва. Но ти няма да го направиш. Ти ще използваш всеки цент за „Грийн Касъл“ и ще оставиш нещастното момиче да се задушава в тези проклетни волани, да не може да си поеме въздух в това блато. Да, аз трябваше да се ожения за нея. Нямах да я карам да плаче.

Робърт започна да добива още по-ясна представа за новото си положение на людоед в семейството.

— Това е съвсем вярно, Уилям. Ти нямаше да я караш да плаче. Ти щеше да я поиш с шери, докато се разболееш или докато привикне към него. В същото време възможно най-бързо ще прахосаш парите, които ни донесе тя. Щеше да направиш така, че Сюзън Темпъл да те разкъса на парченца.

Уилям си взе друго питие, после потръпна.

— Не ми напомняй за тази жена! Най-доброто, което видях у нея, беше широкият ѝ гръб, когато се омете оттук онзи ден сутринта. Ако скоро пак се върне, ще те застрелям, преди да успееш да заключиш избите. Предупреждавам те, Робърт. Единственият начин да застана лице в лице с тази бойна брадва, е с чаша във всяка ръка и балансирайки върху носа си с още една, готова да се плъзне и да се излее право в гърлото ми!

Той стана, клатейки се леко, и се обърна да поеме към вратата.

— Това ми напомня, че имам уговорена среща след час в селото. Може да се каже, че е много важна среща. Няма нищо общо с посевите и изсъхналите поля. А сега ще ме извиниш, Робърт.

— Върви, Уилям — махна с ръка Робърт и пак отвори счетоводната книга. — Ще те видя на вечеря.

— Ах, да — каза Уилям, спирайки на прага. — Още една прекрасна вечер в „Грийн Касъл“. Дали ще разпознаем месото?

Робърт едва-едва се усмихна на шегата на брат си, после реши да успокои пулсиращата болка в главата си с малко бренди, но си спомни, че бе наредил да заключат всички бутилки, докато стане време за вечеря.

Заразгръща отново страниците, чудейки се лениво как Уилям успява да остане така добре зареден вече два дни, след като бяха заключени избите. И реши, че брат му претърсва всяко кътче в семейното крило за остатъци от алкохол.

Но запасите на Уилям щяха скоро да свършат. Тогава може би Робърт щеше да успее да го убеди, че не само не желае да носи цялата отговорност по управлението на имението, но и че му е невъзможно да го направи без помощта на двамата си братя.

И без помощта на жена си, помисли си той, затваряйки още веднъж счетоводната книга. Сюзън Темпъл каза, че е обучила Нора да ръководи домакинство и съпругата му изглеждаше нетърпелива да предложи помощта си. Сигурно знаеше колко трябва да плащат за свещите и за граха.

Само да не бе толкова млада. Струваше му се невъзможно слугите да изпълняват нарежданията ѝ, ако решише да им се наложи като съпруга на втория син.

„Вторият син“. Изобщо не му влизаше в задълженията да се блъска с тези неща. Това място беше на баща му и на Роджър. Ръководенето на домакинството беше отговорност, която Беси трябваше да поеме. Но тя се бе оттеглила, по-точно — никога не я бе поемала. Нищо друго не му оставаше — успехът или провалът на „Грийн Касъл“ зависеше от Нора Джейн и от самия него.

Трябваше да изхвърли от ума си онези глупости и смехории, които Беси му наприказва. За бога, дано да се окажеха само смехории. Дори нежното ухажване на жена му трябваше да се отложи в момента. Всичко, което имаше значение точно сега, беше „Грийн Касъл“.

Освен това намираше за по-лесно и далеч по-успокояващо да мисли за посевите, пресушаването на полетата и за всичко останало, вместо да си блъска главата над нещастieto на Нора Джейн и над своето нарастващо желание към нея.

Засега трябваше да бъдат просто приятели, каквито бяха онази нощ в кухните. Той се усмихна на спомена за озадаченото ѝ изражение, когато за първи път отхапа от импровизирания му сандвич.

Да, това беше правилният път — бавно и ненатрапчиво да печели доверието ѝ, да се опознават един друг. А успехът щеше да дойде впоследствие, постепенно и естествено.

А това означаваше, че в крайна сметка би трябвало да прекарва нощите в тоалетната си стая.

— Как ти се е издължило от скръб лицето, братко. Брадичката ти стига почти до коленете. Умрял ли е някой?

Лорд Робърт вдигна поглед, усмихвайки се печално, като чу същата мисъл, изказана и от другия му брат. Загледа как Филип бута стола на графа в стаята. Днес Роджър изглеждаше във форма, по-жизнен от предния ден и Робърт се запита да не би присъствието на Беси в „Грийн Касъл“ да е причина за доброто му настроение. Но това беше пълен абсурд.

Той забави отговора си, докато прислужникът се оттегли в коридора, въпреки че Филип проявяваше много малко интерес към всичко, което не бе свързано с бутането на инвалидния стол. Ако не внимаваше, щеше да бъде върнат на предишната си служба — да почиства конюшните.

— Никой не е умрял, Родж — каза приветливо Робърт, изправи се пред бюрото и се облегна на него. — Просто умувах върху женитбата си.

— А-а, това обяснява мрачната ти физиономия — засмя се графът. — Такава весела тема — женитба. Нямахте да имаме подобни проблеми, ако и двамата не бяхме женени мъже, нали? Другари в нещастieto. Май тази характеристика е най-подходяща — за теб — с твоето срамежливо захарче за съпруга, и за мен — с отегчената си и досадна жена. И въобще за всеки от нас двамата — без привилегии в леглото. Или греша, като допускам, че си прекарал предната нощ в собствената си стая?

На лорд Робърт му беше писнало да говори за успеха или провала си в тази област и отказа да коментира. Това обаче не го възпря отново да потърси някакъв съвет.

— Родж, беше ли ти много трудно да започнеш семейния си живот с Беси?

— Имаш предвид дали Беси е стопляла някога леглото ми с нещо повече от безразличното „Пак ли, Роджър“? — Графът поклати глава. — Търси удоволствие другаде, Робърт. Такъв е съветът ми и аз правех

точно това. До нещастieto. Сега, разбира се, това вече няма значение, което обяснява защо Беси е толкова любезна с мене. Тя знае, че не мога да предявявам никакви сексуални претенции към нея. Има ли нещо чудно тогава, че искам да уредя развода си?

Този път лорд Робърт изцяло се обърка. Беси бе намекнала, повече от намекнала, че тя и Роджър са се наслаждавали на любовното, но брат му твърдеше обратното. При това с категоричност.

И тази особа даваше съвети на жена му! Каква ли бе дефиницията на Беси за „екстаз“? Може би по-кратък израз на „ужасяващо“?

— Какво има, Робърт? — попита графът, изтиквайки стола си поблизо до писалищната маса. — Да не би да искаш да кажеш, че се влюбваш в малката мишка? Мили боже, разбира се, че е така! Това е точно в твой стил. Ако не беше така, изобщо нямаше да те е грижа дали ѝ харесва или не. Просто щеше да изпълниш задължението си, тоест да напълниш утробата ѝ, точно както иска онази кучка Темпъл, и после да си намериш подвижна женска в селото. За бога, Робърт, не ти ли стига, че имаш „Грийн Касъл“, всичките тези пари, цялата власт? И любов ли искаш? Защо? Защо трябва ти да я имаш, след като ние, останалите, нямаме нищо? Става ми лошо от тебе! Филип! Измъкни ме оттук! Мога да свърша по-полезни неща, отколкото да гледам как на брат ми му потъват гемите.

— Родж, почакай! — Робърт се вкопчи в инвалидния стол. — Аз не се оплаквах. Това е просто защото съм разтревожен за Нора. Беси каза...

— Беси ли? Махай се, Филип! — тихо каза графът, взрял се в брат си. — Всичко е наред, Робърт. Съжалявам, че хвърчах в облаците. Нещо започва да намирисва много лошо тук. Какво ти каза Беси?

Робърт погледна към празната маса за напитки. Би пийнал малко вино.

— Жена ти намекна, че Нора Джейн, след като е толкова дребна, толкова деликатна, може да се окаже неподходяща за правене на любов и за раждане — тихо каза той. — Разбира се, тя спомена, че много ѝ харесвало да се люби с тебе.

— Така ли? — изстреля вбесен графът. — На тази жена винаги ѝ е било необходимо много по-малко, за да се задоволи, отколкото си мислех. Виждал съм я пет пъти по-развълнувана при вида на нова

шапчица, отколкото, когато отивах в леглото ѝ. Опитвал ли си някога да правиш любов със закована дъска, братко? Беси е странно същество, Робърт, и е по-умна, отколкото съм я смятал. Мнението ми беше, че главата ѝ е празна. Но за тази работа, свързана с Нора... Е, да ти кажа честно, нямам представа дали Беси е права или не. Нора е дребничка, нали?

— Да, Родж, така е. Вярваш ли, че ще може да роди, без животът ѝ да е застрашен?

Графът удари длани в облегалките на инвалидния стол.

— Мътните да те вземат, Робърт, сега разбирам! Ако тя умре при раждане, ти никога няма да получиш втората половина от парите. А това ще развали плановете ти за „Грийн Касъл“. Не те прецених правилно. Ти не си влюбен в Нора. Не можеш да го направиш. Вече си затънал до гуша в страстта към парите ѝ.

— Филип! — Беше ред на Робърт да извика прислужника, който се втурна в стаята бял като платно и се вкопчи в издадените дървени дръжки отзад на инвалидния стол. — Изкарай оттук господаря си и го прати по дяволите! — заповяда той студено, обръщайки гръб на брат си.

— Ще се видим на вечеря, Робърт — извика през рамо графът, докато го откарваха. — Знаеш колко се радвам семейството ми да присъства тук, в „Грийн Касъл“. Каква весела група. Толкова сме близки, така се обичаме. Колко жалко, че татко не може да остане! Той щеше да поговори с Господ и да ти каже дали момичето ще оживее и дали бебето ще оцелее.

Робърт си помисли, че щеше да удари Роджър, ако не беше прикован към проклетия стол. Ако брат му прехвърлеше само известно количество от енергията, с която се правеше на злобен и нещастен, към раздвижването на краката си, щеше да възвърне живота си, предишния си добронамерен хумор, човещината си.

Но мъжете от семейство Гиър изглежда бяха неспособни да вършат нещо повече, от това перфектно да изпълняват ролята, която сами са си избрали. Те се самосъжалеваха, угаждаха на себе си и просто бяха егоисти. Това бе образът на Гиър.

Нищо чудно, че Нора Джейн бе за него като глътка чист въздух. И нищо чудно, че по-скоро би си отрязал дясната ръка, отколкото да я

нарани или да я изложи на риск, без значение колко пари щеше да загуби и какво щеше да стане с „Грийн Касъл“, ако нямаха наследник.

Робърт беше наясно с това колко много щеше да му струва отдръпването от Нора Джейн. Но трябваше да го направи.

Той изчака, докато скърцането на колелата на инвалидния стол замря надолу по коридора, и затвори вратата на кабинета. Поглеждайки с ненавист счетоводната книга той я грабна и със замах я запрати към френските прозорци. Стъклото се разби на хиляди парчета.

[1] От Хесен (разг. англ.) — високи ботуши до над колената. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

*„О, колко мъка се крие в малкото кръгче на
брачната халка!“*

Коли Сибър

Гонгът за вечеря прозвуча веднъж, след няколко минути още веднъж, изисквайки появата ѝ долу в семейната гостна. Нора Джейн обаче не възнамеряваше да откликва на бездушния призив.

След дезертирането на Мариан тя имаше намерение да остане точно там, където беше, сама, и да си стои така, докато умре.

Как можа да бъде толкова глупава? Чумата да тръшне лейди Ема и хубавата ѝ прическа „тит“! Чумата да тръшне и Беси също!

Струваше ѝ се толкова просто, когато върза здраво косата си на тила с тънка панделка, после събра всичкия си кураж и отрязва дебелия туф точно над възела.

Но не се оказа толкова просто, защото след атаката на ножицата косата ѝ остана твърде дълга отстрани и твърде къса отзад. Цял час прекара в дърпане, скубане, хапане на устни, затваряне на очи и тихи молитви, докато Мариан, не хвана на свой ред ножицата. Това, което остана от прическата ѝ, беше просто катастрофа и камериерката напусна стаята, обляна в сълзи.

Нора Джейн си даде сметка, че прилича на току-що подстригана овца, или, ако щете — на малко момче, овъргаляло се в купа сено. Изобщо не приличаше на модерна светска матрона, каквато е, без съмнение, красивата и женствена лейди Ема.

Беше забележително, наистина, колко бързо един човек можеше да се сгромоляса от висините на самоувереността в дълбините на отчаянието.

След полудневната визита в кухните Нора Джейн се бе почувствала безкрайно уверена в себе си. Тя не бе подгънала крак, нито се бе оплакала. Не последва инструкциите на баба си. Не блъскаше, не тропаше, не заплашваше. Не се опита насила да наложи

волята си, което щеше да бъде смешно, тъй като готвачката стърчеше с цял фут над нея и бе два пъти по-дебела. Вместо това влезе в стаята с усмивка, поздрави, после зацъка над тъжната съдба на хората, които изобщо нямаха представа от правилните методи за ръководене кухнята на един маркиз.

„Такова нещастно стечение на обстоятелствата...“, коментираше тя, като в същото време даде да се разбере, че ѝ е ясно защо прислужниците са нещастни. Вероятно готвачката, миячката на съдове, прислугата за обща работа и всички останали щяха да бъдат доволни, ако работеха другаде? В мандрата, например. Или пък да обслужват рибарника. А можеха и да бият масло в краварника?

Трудни задачи, това бе сигурно, но очевидно бяха за предпочитане пред работата и спането в къщата, където хората трябва да белят зеленчуци, вместо да се наслаждават на животворното движение по полето в горещите летни дни.

Не било? Но защо? Сигурно щастливите работници бяха способни на много повече неща, отколкото разочарования персонал, обслужващ семейство Гиър на вечеря? Биха ли били така любезни да ѝ кажат какво не беше наред, за да може да им помогне. Тя само искаше да помогне.

Тогава я настаниха на стол близо до огъня, поднесоха ѝ чаша димящ чай и три пресни кифли, щедро намазани с ягодово сладко. Тя слушаше, докато прислужниците изплакваха мъката си, като през цялото време ръкомахаха и обещаваха, че могат да се справят по-добре, ще се справят по-добре, само ако веднъж ги подхване твърдата ръка на господарка, която знае какво иска. А не може ли да им бъде платено, м'дам?

Нора Джейн желаше да бъде на масата тази вечер, когато в столовата щеше да бъде внесена печената говежда плешка. Копнееше да види невярващите погледи на всички Гиър, след всяко блюдо, което беше включила в менюто и при вида на цялата подредба на масата за вечеря.

А беше толкова лесно! Всичко, което някой трябваше да направи, бе да се погрижи за тези хора, да изслуша оплакванията им и после разумно да приведе в ред нещата. Един комплимент за таланта на готвачката да сътворява сосове. Мила дума на миячката за вещината, с която почиства ножовете. Оценяващо възклицание за прислужника,

който предложи новата господарка да си поговори с Бабит за реда в столовата на прислугата. Обещание от сърце на бузестото момиче, което се осмели да предложи на лейди Робърт да прошепне в ухото на съпруга си за неизплатените от половин година заплати...

Нора Джейн вече не се чувстваше толкова излишна в „Грийн Касъл“. Но и не беше приета от семейство Гиър.

Беси можеше да заявява колкото си ще, че е нейна сестра, но Нора Джейн не беше толкова глупава, че да повярва на тази жена, която не би любезничела, ако не се надяваше да получи няколко рокли като награда.

Маркизът бе избягал, вместо да остане и да опознае новата си дъщеря.

Графът я приемаше като необходимо зло. Мислеше си, че я съжалява, но в действителност не я харесваше, понеже не харесваше никой, най-малко себе си.

Лорд Уилям беше мил, но тъй като винаги, когато се срещаха, бе пиян, тя не можеше да прецени степента на приятелството му. Може би то беше само незлоблив хумор на пияница.

А колкото до съпруга ѝ... Лорд Робърт беше мил, забележително мил, но за това той си имаше своите причини, а и своята вина. Ако беше възможно да спаси „Грийн Касъл“ по друг начин, той щеше да хукне да го гони и да я остави в „Темпъл Манър“, все още под надзора на баба ѝ. Можеше и да му бе благодарна, можеше и да бе влюбена в него, ако изобщо можеше да разпознае любовта, но тя знаеше, че той не бе я търсил. Той не бе я искал.

Но сега поне слугите бяха нейни. Тя ги бе изслушала и те ѝ отговориха, като изразиха своите чувства не с думи, а с парче топъл пай, което донесоха в стаята ѝ час по-късно, поставено върху сребърен поднос и придружено с чаша прясно мляко. Това говореше много повече от едно „благодаря“. Казваше ѝ, че бе приета.

Тя беше господарката на „Грийн Касъл“. Само да можеше да ѝ порасне малко косата, за да продължи започнатото и заедно с ятото слуги да се заеме с въвеждането на порядък в огромната къща.

Тя не знаеше как да ѝ порасне косата, но знаеше как да се справи с почистването на „Грийн Касъл“. Щеше да ги поведе със собствения си пример, като започне от семейното крило с кофа вода и парцал в

ръце и нямаше да спре, докато всеки инч от тази къща не заблестеше. Щом тя водеше, слугите щяха да я следват.

И тогава, след като бъдат премахнати всички паяци, буболечки и хлебарки, щеше да претърси таваните и външните постройки, за да намери мебелите и статуите, за които готвачката ѝ каза, че са складирани там. Щеше да направи „Грийн Касъл“ не само годен за живеене, но и красив.

Само да можеше да си върне малко от дължината на косата. Боже — въздъхна тя. Беше влудяващо! Всичките ѝ мечти, всичките ѝ планове, собственият ѝ малък успех бяха засенчени от последната ѝ голяма глупост. Лорд Робърт щеше да изпадне в ужас от това, което бе сторила с косата си.

Докато преди приличаше на пудинг с тази навита на букли коса, която я смазваше с тежестта си, а отрупаните ѝ с волани поли се издуваха като балон около нея, сега наподобяваше разплетена дамаджана. Не — пирамида. О, глупости — главата и тялото ѝ всъщност приличаха на ябълка, яхнала тиква. Но какво значение имаше? Бе забъркала такава каша!

Докато се смъкваше от леглото, за да хвърли още един поглед на физиономията си във високото огледало, един от воланите на роклята ѝ с цвят на слонова кост се закачи за пирон от таблата на леглото и се разпра около фут или повече.

Тя се обърна разярена, злобно дръпна полата си и отпра целия волан.

— Да те вземат мътните! — възкликна тя, готова пак да се облее в сълзи. В същия момент, получила внезапно вдъхновение, наклони подстриганата си глава на една страна.

След като установи, че роклята така или иначе е развалена, Нора Джейн протегна ръце зад гърба си и започна да разкопчава забързано копчетата. Нямаше търпение да съблече дрехата и да се отправи към шкафа, пълен с влудяващо количество от еднакво грозни труфила.

Копчетата пукаха и се късаха, докато най-накрая роклята остана да лежи на пода — смачкана, омразна, отвратителна.

Нора Джейн се втурна към шкафа и го отвори широко, после прегледа съдържанието му с присвити очи. Накрая избра най-малко натруфената рокля. Тя бе от бледожълта импрегнирана коприна, със скромно квадратно деколте, за щастие без всякакви къдрички и с леко

бухнали ръкави. Полата беше широка и покрита с три реда дълги по цял фут поръбени с дантели волани, два, от които тя вече отстрани мислено.

Макар и нова, роклята беше печално старомодна според преценката на Беси, чийто гардероб, изпълнен изцяло по лондонската мода, засилваше протестите на Нора Джейн срещу собствените ѝ дрехи. Бяха на мода по-дълги ръкави, по-високи талии и елегантни, без всякакви финтифлюшки поли, само с една-единствена дантела на подгъва. Тези дрехи щяха да се носят дори и през пролетта.

Но Нора Джейн не можеше да се занимава сега с повдигане линията на талията или с удължаването на ръкавите. Тя просто щеше да направи това, което можеше в момента.

Метна роклята върху ръката си, грабна кошничката си с шивашки принадлежности и се тръсна обратно на леглото, оставяйки роклята да се плъзне върху кръстосаните ѝ крака.

Съсредоточила се, с език между зъбите, тя действаше, докато накрая разши всичките малки, внимателно направени бодове, придържащи двата горни волана. Остави само волана върху подгъва на роклята.

Следващата стъпка бе да отстрани широкия бял сатенен шал, който бе прикрепен на талията, с цел да се връзва на гърба ѝ в огромна джуфка. Изправяйки се отново, тя съблече две от широките си фусты и после се пхна в роклята. Извъртя я откъм гърба, за да може да закопчае повечето от копчетата, преди да си поеме дълбоко въздух и да я спусне върху тънката си талия. После мушна ръце в късите ръкави, изви ги назад по начин, най-малко подходящ за една лейди, и закопча останалите кончета.

Можеше да позвъни на Мариан, но вече беше причинила такова душевно разстройство на камериерката, че не искаше да я довежда до нова хистерия с изобретението си.

Ново пътешествие из стаята — до шкафа с обувките ѝ. То завърши с откриването на чифт бледожълти малки пантофки с токчета. Тя ги обу и си пое въздух, за да набере смелост за нов поглед в огледалото.

— О, света Богородице! — възкликна тя, премигвайки от изненадата.

Първото нещо, което забеляза, беше, че усилията ѝ бяха сътворили някакво чудо с нейната коса. Тя изглеждаше далеч по-различна сега, отколкото когато Мариан я решише ожесточено назад, показвайки на господарката си, че е заприличала на момче.

Косата ѝ беше само леко разрошена. Част от нея падаше върху челото, като се разделяше естествено на път над дъгата на лявото ѝ око. Друга част лежеше близо до бузата ѝ, а косата, която беше зад ухото ѝ, падаше на тила ѝ в доста привлекателен стил.

В крайна сметка косата ѝ вече не беше ужасна. Просто изглеждаше къса. Много къса. Абсолютно права. И представителна... Донякъде.

А очите ѝ! Дали някога преди са били толкова огромни? Толкова кафяви? А миглите ѝ! О, небеса, нима са пораснали толкова много!

Нора Джейн пристъпи напред, вдигайки ръка към скулите си. Изглеждаха по-високи, отколкото си спомняше, с вълнуващи вдлъбнатини под тях, а прекрасният ѝ тен с леката руменина от усилията ѝ, ѝ придаваше задоволително свеж вид.

А брадичката ѝ нима винаги е била толкова деликатна и разположена така грациозно над дългата ѝ шия с ясно очертаните линии на челюстта ѝ, видими чак до мястото, откъдето започваха ушите? Изобщо не приличаше на челюстта на баба Темпъл, която служеше за отправна точка към тройна брадичка, нито пък беше като на Беси — мека и пълна, каквито бяха и бузите ѝ.

И носът ѝ беше доста привлекателен, къс и прав, леко издаден напред. Устата, която винаги ѝ се струваше твърде голяма, изглеждаше красиво разположена под правите ѝ вежди и огромните очи.

Това наистина ли беше тя? Беше ли тази персона, отразена в огледалото, приличащата на мишка малка Нора Джейн Темпъл? Нора Джейн Гиър? Лейди Робърт?

— Света Дево! — Нора Джейн дишаше съвсем лекичко, изпитваща страхопочитание към образа, който я гледаше от огледалото. — Започвам да вярвам, че съм почти красива. Просто бях скрита, това е всичко.

Откъсвайки смаян поглед от неузнаваемото си лице, тя погледна творението на мисис Лийвън, за да види какво поражение му е нанесла.

И тогава се усмихна, нещо, което не беше направила, докато изучаваше промените върху външния си вид. Роклята беше чудесна! Прилепнала в горната част на тялото и в талията. После тя се разширяваше грациозно и се плъзваше над белъто ѝ във форма, наподобяваща обърнато лале, завършвайки с един-единствен волан. Жълтите ѝ мънички пантофки едва се виждаха изпод удължения подгъв.

Ако Нора се вгледаше по-внимателно в роклята, щеше да забележи малките дупчици в плата на мястото на махнатите конци. Но сега нямаше време за дреболии.

Прекалено щастлива беше, за да обръща внимание на подробности. Само събра полите си, щом гонгът за вечеря отново удари, и се втурна извън спалнята, преди здравият ѝ разум да я принуди да направи нещо друго.

За трети път лорд Робърт хвърли поглед на стенния часовник, чудейки се дали да не се качи горе и да провери какво задържа жена му, или да си остане на мястото, подпрян на инкрустираната с различни орнаменти камина, преструвайки се, че е очаквал закъснението ѝ.

Беси например винаги закъсняваше за храна. Точно преди Бабит да обяви, че вечерята е сервирана, тя нахлуваше в стаята с царствена походка, натруфена по последна мода. Бузите ѝ винаги бяха зачервени, тя се извиняваше, останала без дъх, а очите ѝ живо търсеха по лицата на всички възхищение от тоалета ѝ. Глупаво, празноглаво същество, притежаващо всички онези женски недостатъци, които Робърт ненавиждаше.

Дявол да го вземе, дали жена му щеше да се превърне в двойник на Беси? Той отпи нова глътка от виното. Наистина неприятна мисъл! И доста смешна, след като я обмисли, тъй като Нора нямаше нищо общо с Беси.

Тя беше твърде дребна и твърде срамежлива. А и Робърт знаеше, че не притежава гардероба, нито самоувереността и арогантността да играе ролята на светска дама.

Той повдигна едното ъгълче на устните си в лека усмивка, като си спомни как я видя тази сутрин да става от леглото. Нощницата ѝ беше олицетворение на девича скромност, а смешната ѝ плитка се спускаше почти до кръста ѝ.

Освен интригуващите, очевидно интелигентни очи, най-много, което можеше да каже в полза на външността на жена си, беше, че има безупречна кожа и че винаги е абсолютно чиста. Накратко — нямаше блестяща перспектива да стане звездата на „Мидхърст“.

Лорд Уилям се промъкна боязливо към него и промърмори само с ъгълчето на устата си.

— Не мога да повярвам, че изричам това, Робърт, имайки предвид бедствието, очакващо ни в столовата, но съм гладен. Мислиш ли, че трябва да кажем на Бабит да сервира, или Нора Джейн скоро ще се появи?

Беси, която седеше наблизко и се мъчеше върху малък гергеф, вдигна поглед усмихнато.

— Джентълмените трябва да научат какво представлява добродетелта, наречена търпение, Уилям — каза тя. — Убедена съм, че Нора Джейн ще бъде при нас след малко. Очевидно има големи проблеми с тоалета си тази вечер. Моля те, бъди кавалер и й направи комплимент, щом се появи, бедничката. Тя е толкова млада. Печално млада.

— Тя е навършила осемнайсет, Беси — дръпна се Робърт, непонасящ мисълта да го смятат за учител в забавачница. — Ти се омъжи за Родж на същата възраст.

— Беси никога не е била на тази възраст, Робърт — уточни графът от мястото си в инвалидния стол. — Била ли си, скъпа?

— И какво точно имаш предвид с това, скъпи?

— Разясни й, Робърт — бързо се намеси Уилям, — че ще се разхвърчи перушина.

Беси едва не ослепи двамата си девери с блестящата си усмивка.

— Не ставай смешен, Уилям. Никога не бих спорила с Роджър, като имам предвид окаяното му положение.

— Колко благородно от твоя страна, скъпа — процеди графът през зъби. — Просто недей да харчиш от зестрата на Робърт за траурно облекло. Такова прахосничество ще се окаже прибързано, тъй като възнамерявам да остана над земята още, да живея дълго, макар и недобре.

— Велики боже, Роджър, погледни! — възкликна лорд Уилям, сочейки към вратата. — Това е пор! Бързо всички да бягаме, преди да ни е опръскал!

Черно-бяла котка, шляеща се извън кухните, спря на прага, измяука един път и продължи нататък, като провали поредното театрално представление на Уилям, имащо за цел да стресне брат му и да го раздвижи.

Робърт, който стоеше до Уилям, награди брат си с ласкаво почукване по главата, благодарен за навременната му намеса, тъй като Роджър бе започнал да се дразни.

— Никога няма да се промениш, а, Уилям? — рече той усмихнато. — Как би могъл някой скункс да се унижи до такава степен, че да се отбие тук?

Уилям сви рамене и разтърка главата си.

— Е, нещо тук вътре започна да мирише забележително силно, Робърт — каза той като обяснение и се ухили. — Може и да е основното ястие, въпреки че уханните изпарения от кухните никога не са си проправяли път по-далече от столовата. Велики боже, виж!

— Откажи се, Уилям. Този номер вече не минава — каза Робърт. Но очите на брат му сякаш щяха да изхвърчат от орбитите и той се обърна, за да хвърли поглед към вратата.

— Мили боже — промълви и той несъзнателно, като видя Нора Джейн, застанала в гостната.

Робърт не можеше да помръдне, не бе в състояние да направи и крачка дори, нито пък да каже нещо. Всичко, което можеше да направи, беше да стои там като безмозъчен инвалид и да зяпа.

Какво бе направила тя? Наистина ли това бе съпругата му — това фино, елегантно създание с царствено държание и омайваща фигура, и с най-красивото, екзотично лице? Възможно ли беше това да е Нора Джейн? Неговата Нора!

— Девойче, Нора, какво си направила със себе си? — изпищя Беси, преди някой друг да успее да проговори. Тя скочи на крака, втурна се напред и спря точно пред Нора Джейн, клатейки глава, като че ли се взираше в самата смърт. — Косата ти, Нора Джейн! О, скъпа моя, косата ти! Знам, че споменах да я подстрижеш, но... но... детето ми, прислужницата ти трябва да бъде нашибана с камшик!

— Спри я, Робърт. Ако Беси убеди Нора, че е развалила външния си вид, аз лично ще я удуша — прошепна лорд Уилям в ухото на лорд Робърт. — Знаеш, че това е в стила на Беси. Тя иска да бъде кралица навсякъде и да си пъха носа, където не ѝ е работа. А Нора Джейн е

доста по-млада от нея, за да може да ѝ се противопостави. Обзалагам се на тазвечерната си дажба бренди, че в сметките на Беси, когато е казала на Нора Джейн да се подстриже, не е било включено превръщането на грозното патенце в лебед. Роклята ѝ също не е толкова лоша, ако се позамислим. Ти си с дяволски късмет! Сега върви да спасиш красивата си младоженка, Робърт, преди Беси да ѝ е внушила, че е преминала границите на приличието.

— Красива е, нали, Уилям? — попита лорд Робърт, правейки крачка напред, без да разбира, че усмивката му бе изпълнена с одобрение, с чувство за собственост, с гордост. — Не мога да повярвам!

— Повярвай, Робърт — каза графът, положил усилия да обърне стола си, за да застане с лице към вратата. — Исусе Христе, ти наистина имаш късмет! Но Уилям е прав. Беси е там и кудкудяка като квачка над пилето си, което току-що е паднало в кална локва. Ако не направиш нещо, тя ще разплаче детето само след миг.

Предупреждението на графа бе достатъчно да извади лорд Робърт от зашеметяващото смайване и да го накара да действа. Той пресече гостната бавно, но целенасочено, заставайки пред Беси, за да поеме студената леко разтреперана ръка на Нора Джейн.

Покланяйки се, той целуна връхчетата на пръстите ѝ после се изправи, здраво хвана ръката ѝ и изрече:

— Ти си истинско видение на красотата тази вечер, скъпа моя, и цялото чакане си струваше.

— Наистина ли, Робърт? — попита Нора Джейн, а огромните ѝ кафяви очи се изпълниха с разбиране, защото тя смяташе, че това бе благородна лъжа от негова страна.

— Да, малката ми, наистина. Ти си красива. Но Уилям ми каза, че стомахът му се оплаква, гърлото му пресъхва и Бабит е готов да ни призове на масата. Мога ли да поема ръката ти?

— Не, съвсем определено не можеш — прекъсна го Уилям, изниквайки до Нора Джейн, като че ли беше самият Мерлин, сътворил се от ефира. — Много ти е вързан езикът, братко мой, а аз съм абсолютен експерт по комплиментите. — Той пое другата ръка на Нора Джейн и ѝ се усмихна. — Ти си най-великолепното творение, което аз, пиян или трезвен, някога съм виждал. Видение, което заслепява очите. Божествено създание! Ела, моя малка нимфо! Амброзията ни чака!

Извини ни, Беси — каза той, като гласът му стана доста остър. — И си затвори устата. Отблъскващо е да зееш така.

— Роджър! — възкликна Беси, вдигнала поли, за да изтича до съпруга си с напирани сълзи в хубавите си сини очи. — Как можеш просто да си седиш там? Нима ще позволиш на този пиян простак да ме обижда?

— Точно така, Родж — доразви тази идея Уилям, като водеше Нора Джейн към столовата, — нима просто ще си седиш там? Защо не се вдигнеш да счупиш главата на този пиян простак заради ужасната обида? Хайде, хайде де, Родж. Две чудеса за един ден дали ще са възможни?

Беси подсмърчаше и въртеше възмутено очи, после пристъпи зад инвалидния стол, готова да изиграе ролята на мъченица, като закара съпруга си, където трябва.

— Не се заяждай, Уилям — изрече Нора Джейн като се усмихваше, а в очите ѝ танцуваше закачка. — Друго чудо ни очаква в столовата, ако имаме късмет.

Лорд Робърт се чувстваше повече от пренебрегнат и завиждаше на по-малкия си брат. Изоставен, той вървеше тъжно по петите на жена си, но се наведе малко напред, за да попита:

— Какъв вид чудо, Нора?

Тя се обърна. Усмивката ѝ го ослепи, почти го накара да спре и внезапно го изпълни с непреодолимото желание да я вземе в прегръдките си, да се втурне с нея по стълбите и после да я люби, докато проплаче за милост. Но тогава си спомни, че тя бе плакала през брачната им нощ и снощи отново, и неговият плам, роден така внезапно, бързо угасна.

— Не искам да развалям изненадата, Робърт — каза тя с плътния си, леко дрезгав и винаги привлекателен глас, в който сега звучаха страстни нотки.

Не само сладка, не просто невинна, а сладко, невинно съблазнителна. Дори влудяваща. Дявол да го вземе. Какво ставаше с нея? А с него?

Бабит, който чакаше на входа на столовата със загадъчна усмивка на лицето си, мина напред и отвори двойните врати със замах, после отстъпи и се поклони, подканяйки семейство Гиър да влязат.

— Сега знам кой държи ключа на избите, Робърт — каза лорд Уилям, гледайки подозрително ухиления иконом. — Човекът е попрекалил с опитването на вината и е толкова трезвен, колкото аз съм китаец. Дявол го взел, Робърт, хвърли един поглед!

Лорд Робърт надникна зад гърба на брат си и усети как собствената му челюст увисва, тъй като блясъкът на столовата го шокира. Стори му се, че никога преди не бе виждал тази стая.

Свещи горяха във всички сребърни свещници по стените и върху страничните маси. А полилеят, обикновено толкова пращен и приличащ на беззъба стара вещица, отново се бе превърнал в най-бляскавия предмет на красотата. Навремето именно този полилей бе запленил Робърт, когато стана достатъчно голям, за да напусне детската стая и да вечеря с Родж и родителите си.

По стените все още нямаше картини и килимът все още бе изтънял и малко пращен, но останалата част от стаята бе преобразена. Дългата полирана маса сега бе обсипана с блестящи прибори и китайски порцелан. Огромната сребърна фруктиера, която бе видял за последен път захвърлена в един шкаф, сега заемаше почетно място в средата на масата. Ако баща му сега беше тук, още на другия ден щеше да продаде този предмет.

— Помести се, Робърт — подтикна го графът. — Трябва да видя и останалото.

Робърт отстъпи встрани, докато Беси побутваше инвалидния стол към мястото, определено за съпруга ѝ, отдясно до празния стол на маркиза, на челното място на масата. После се загледа в по-големия си брат, който с ръце, подпрени на масата възхитено оглеждаше стаята.

— Беси, ти си лентайка — произнесе той накрая, намигайки на Нора Джейн.

Лорд Уилям, който в момента преместваше стола на Нора Джейн, отметна глава назад и се разсмя.

— Не подценявай съпругата си, братко — каза той подигравателно. — Скъпата Беси може да работи само върху един-единствен проект за собствено разкрасяване, за разлика от Нора Джейн, която е способна да постигне не само неоспоримо персонално съвършенство, но и да ни осигури естетика и комфорт. А сега дано да не е жилаво овнешкото!

— Абсолютно отвратителен си, Уилям Гиър! — възкликна Беси, пресягайки се за поръбената си с дантела носна кърпичка. — Знаеш, че изобщо не разбирам от домакинство.

После засия, усмихвайки се на Нора Джейн.

— Моите комплименти, скъпа, за тази вълшебна подредба, въпреки че не мога да си обясня как си се справила. Вероятно произходът ти е по-подходящ за домакинска работа. Ти сама ли излъска фруктиерата?

— Нейният произход ли, Беси? — саркастично я сръза графът, посягайки за чашата с вино, която Бабит току-що бе напълнил. — Да не би да греша? Нима дъщерята на търговеца на въглища стои по-високо от правнучката на сър Джордж Форестър? Или намекаваш за месарската присадка? Сигурно не. Ти никога не би могла да бъдеш така декласирана!

Робърт едва потисна усмивката си, докато помагаше на стисналата здраво устни Беси да се настани срещу графа, после бързо зае мястото си в долния край на масата, където отдясно вече бе седнала жена му, а лорд Уилям се мъдреше срещу нея.

— О, Родж, не бъди груб — промърмори Беси най-накрая, вземайки чашата си с вино. — Просто засегнах миналото на Нора Джейн, понеже мисис Темпъл непрекъснато разтръбяваше домакинските способности на детето. Наистина, Нора Джейн, аплодирам успеха ти и завиждам на твоята сърцатост. Как успя да постигнеш толкова много с тези опърничави слуги? Просто ти се възхищавам!

— Аз... аз — започна Нора Джейн, а бузите ѝ пламнаха. — Благодаря ти много, но не искам вино, Бабит — отказа тя учтиво, щом икономът се приближи да напълни чашата ѝ. — Би ли ми донесъл малко лимонада? Знам, че Сюзи приготви известно количество този следобед.

— Веднага, лейди Робърт! — отговори Бабит, удряйки елегантно пети една в друга, и излезе от стаята, като остави Уилям и Робърт с празни чаши.

— Нора Джейн, това не е честно! — запротестира Уилям. — Чаках цял ден за чаша вино. Бабит никога не е скачал да изпълнява моите нареждания толкова бързо.

— Вероятно защото си скаран до смърт с думи като „моля“ и „благодаря“ — каза лорд Робърт, загледан в порозовелите бузи на жена си, като успя да улови погледа на кафявите ѝ очи, преди тя да го отклони и да смачка салфетката в скута си.

— Беси — опита той да поласкае снаха си, тъй като беше сигурен, че независимо от временния си триумф, рано или късно Нора Джейн щеше да се сблъска с отмъщението на Беси. — Още веднъж искам да ти благодаря за твоята проникателност. Ако не беше ти, Нора никога нямаше да се осмели да си подстриже косата в стил „тит“. Да, Беси, ти я вдъхнови. Сигурен съм, че вие, дамите, нашите две, красиви дами, трябва да получите награда. Какво ще кажеш, Родж? По три нови рокли на всяка, а?

— Три ли? — Беси тръсна златните си къдри. — Винаги пропускаш по нещо, Робърт. Та Нора Джейн вече обеща по половин дузина. Нали, скъпа сестро? От собствените ѝ, доста високи доходи... О, да ме вземат мътните! — ахна тя с ръка на устата си, фиксирайки Робърт, после изписка. — Господи, не трябваше да казвам това! Кога най-после ще се науча да си държа езика зад зъбите? Скъпи Робърт, дали не те притесних?

Удоволствието на Робърт от вечерта и от съпругата му се изпари за миг. Доходи ли? Не беше чул нищо за такива доходи. Нима Сюзън Темпъл си е помислила, че обрича внучката си на гладна смърт, докато „Грийн Касъл“ не бъде приведен в ред? Помислила си е, че ще намали храната на Нора, че ще я остави на хляб и вода? Никога през живота си не бе поставян в подобна унижителна и обидна ситуация. Той хвърли пронизващ поглед към Нора Джейн, принуждавайки я да вдигне очи.

— Имаш ли доходи?

— Аз... аз — започна Нора Джейн, като гледаше виновно Робърт през смешно дългите си мигли. — Е, да, всъщност... Мисля, че баба Темпъл ги определи като джобни пари.

— Джобни пари — повтори глухо Робърт, докато в същото време Бабит постави чаша охладена лимонада пред Нора Джейн. Той бе намерил лед! Помещението за лед било наводнено по време на последния дъжд и съдържанието му било унищожено, поне така казаха на лорд Робърт. Но в лимонадата на жена му имаше лед!

Господи, нима се беше оженил за чародейка, омагьосала слугите и направила от тях свои роби?

— Каква точно е сумата, която мисис Темпъл ти е определила като джобни пари, Нора Джейн?

— Сумата ли? — Тя му се усмихна едва-едва, убедена, че това, което щеше да му каже, нямаше да го изпълни с щастие. — Определя се върху лихвите от капитала, който ще бъде мой, когато, хм... по същото време, когато ти получиш втората половина от парите. Сумата варира, Робърт, но е приблизително две хиляди и петстотин лири на тримесечие, поне така мисля — добави тихо тя, толкова тихо, че той трябваше да се наведе напред, за да чуе. — Но аз нямам намерение своеволно да ги харча, Робърт — обеща тя с нарастваща смелост. — Просто този следобед изплатих със задна дата заплатите на всички домашни прислужници, както и за следващото тримесечие. Това изглеждаше разумно. Мислех си...

— Ти си си мислила? — изсъска лорд Робърт през стиснати зъби. Нищо чудно, че Бабит едва не й целуваше краката! Нищо чудно, че столовата бе приведена в ред. Неговата съпруга, невинната му съпруга купуваше прислугата му! Точно както Сюзън Темпъл купи него. — Ти си си мислела, така ли?

— Две и петстотин? Десет хиляди годишно! Като джобни пари? — намеси се Уилям, точно когато Робърт щеше да изгуби самообладание, нещо, което не беше правил от тийнейджърската си възраст. — Исусе! Робърт, та това е богатство! Прескъпа Нора Джейн, ще се омъжиш ли за мен? Не се безпокой за Робърт. Както ми се струва, ти току-що го уби. Бабит! — заповяда той с вдигната чаша. — Напълни я догоре и не се оттегляй с бутилката! Имаме повод да празнуваме. „Моля“ ли трябваше да кажа, Бабит? — завърши той и намигна на Робърт.

С пълна чаша и за да разрежи напрежението в атмосферата наоколо, Уилям се изправи и изрецитира пасаж от Ричард Шеридън:

*„Да пием за девойката свенлива на петнайсет,
да пием за вдовицата на петдесет,
за уличницата нахална нека пием,
да пием и за наш'та домакиня пестелива.
Да вдигнем тост и нека пием ний до дъно,
а аз ви уверявам — тя ще ни прости.“*

Той изпи виното на един дъх и запрати чашата към камината. Не улучи и тя се разби в стената, което накара графа да се разсмее, истински развеселен, а Беси облещи очи и измърмори, че е принудена да живее сред варвари. Нора Джейн пък отново сведе поглед към скута си с побледняло лице и с рамене, приведени под тежестта на нещастieto.

По-късно, много по-късно лорд Робърт научи, че вечерята е имала голям успех с печеното говеждо в средата на масата, освежено с вкусни зеленчуци и сосове, гордост за слугите от кухнята. И за изключително скромната лейди Робърт, която само бе помолила слугите да направят най-доброто, на което са способни.

Ясна бе причината за закъснялата информация, която той, лорд Робърт, бе получил! Веднага след поетичния изблик на Уилям той захвърли салфетката си и напусна разярен стаята. Минути по-късно напусна и „Грийн Касъл“, отправяйки се към селото за порция печен гълъб и няколко халби бира. След това отново се потопи в яда, разочарованието и объркването си.

В мислите си упрекваше жена си. Неговата красива, съблазнителна, приличаща на дете, невинна и въпреки това не съвсем наивна, и въпреки това любопитно брилянтна, непредсказуема съпруга. Той знаеше, че беше неин съпруг, за което беше платено.

Въпреки че, мислеше си той, докато се настаняваше в собствената си стая за през нощта с крака, щръкнали извън късата кушетка, някои неща просто не можеха да се купят.

И неговата мъжественост беше едно от тях!

В крайна сметка нямаше да се мисли до побъркване върху думите на Беси, че Нора Джейн винаги щяла да изпитва болка при правенето на любов и раждането щяло да застраши живота ѝ. Изпълнил си беше задължението, но това не означаваше, за бога, че щеше да продължи да ѝ прислужва сега, когато месарската внучка бе станала лейди Робърт. Проклет да бъде, ако се приближи до жена си пак, докато не измине адски дълъг период, докато не докаже, че може сам да се справи с „Грийн Касъл“, че той е господар на имението, господар на дома си, господар на собственото си сърце. А

междувременно Сюзън Темпъл да върви по дяволите с нейния правнук!

ГЛАВА ОСМА

*„Какво ли би било, ако този свят ми бе
разкрит миналата нощ?“*

Уилям Дан

Нора Джейн направи всичко възможно да не критикува Рейчъл, една от няколкото нови прислужнички, които бе наела с препоръката на Бабит. Рейчъл бе потопила парцала във ведрото с мръсна вода и се бе приготвила да избърше плочите на пода пред едно от големите огнища в салона.

Нора Джейн нае Рейчъл и още няколко души от селото, понеже Робърт бе прехвърлил задачите, свързани с „Грийн Касъл“, изцяло върху плещите ѝ. Тя трябваше да има грижата за всичко: от сметките за домакинството и планирането на менюто, до надзираването на малката армия от работници, които поправяха покрива, боядисваха или слагаха тапети по стените. Трябваше да подрежда наличните мебели и да купува нови. Накратко — трябваше да върши абсолютно всичко, свързано с ежедневно ръководене и реставриране на гигантската къща в имението.

Това беше хубаво, тъй като Нора Джейн се нуждаеше от нещо, което да ангажира съзнанието ѝ, в противен случай щеше да прекарва времето си, плачейки. С това се занимаваше нощем. Тихичко хлипаше във възглавницата си, понеже вече от два месеца съпругът и спеше в тоалетната си стая.

— Рейчъл, скъпа, мисля, че и ти, и плочите ще се чувствате по-добре, ако смениш с чиста вода това ведро — каза спокойно тя. После се усмихна с благодарност, след като прислужничката се поклони недодялано и се втурна да изпълнява нареждането ѝ. Нора Джейн се обърна да погледа огромния салон, който бе значително подобрен през изтеклата седмица.

Семейното крило вече бе завършено, тъй като най-малко бе пострадало от годините немарливост, превърнали „Грийн Касъл“ в

жалка развалина. През последния месец поради дъждовете и студеното декемврийско време, Нора Джейн прехвърли армията си от слуги и работници в официалните стаи, разположени в центъра на това, което тя все още наричаше наум „размазана буболечка“.

Червеният салон сега бе с нови, китайски тапети. Гипсовият му таван бе боядисан в млечнобяло, подобно на гипсовите орнаменти покрай прозорците и сводовете над вратите и колоните, стигащи до тавана.

Цели три дни в началото на месеца, ръководени от неуморната Нора Джейн, прислужниците се трепеха от зори до мрак да навиват огромните килими от централното крило, включително и килима в Червения салон, и ги изнасяха навън за цялостно изтупване. Някои от мебелите, които тя откри на тавана, бяха откарани в Червения салон, където семейството често се отморяваше след вечеря. С изключение на Робърт, разбира се.

Приличащата на пещера гостна, лепната до малкия Червен салон също бе подредена, въпреки че бе прекалено огромна и ставаше само за големи увеселения. Благодарение широките пръсти на маркиза, който бе продал всичко, което можеше да му осигури няколко седмици разкош в Лондон, стените ѝ изглеждаха печално оголени.

Затова пък библиотеката бе гордостта на Нора Джейн. Четирите ѝ стени бяха отрупани от пода до тавана с току-що почистени книги, датиращи още от седемнадесети век и включващи всички възможни теми под слънцето.

Въпреки че бе голяма колкото останалите стаи в официалното крило, библиотеката просто светеше с тъмния си прясно полиран фурнир. Килимите с тъмnochервени и сини орнаменти, заедно с подредените върху тях кожени столове, тежките писалища в стил „Тюдор“ и единствения диван, син като среднощно небе превръщаха библиотеката в рай в дъждовните дни. За това допринасяше и веселият огън, който пращеше в камината.

Нора Джейн прекарваше там много следобеди, след като се увереше, че слугите са схванали дневните си задължения. Сядаше като свиваше крака под себе си и поглъщаше много книги, които завладяваха въображението ѝ. А тя си представяше, че лорд Робърт седи на някой от столовете срещу нея и също чете, като от време на време двамата си разменят изпълнени с любов усмивки.

Но това, разбира се, беше само мечта, както и всички останали мисли на Нора Джейн, отнасящи се до съпруга ѝ. Човекът, държал се толкова нежно с нея и изведнъж жестоко охладнял.

„Вие направихте «Грийн Касъл» ваш, мадам“, бе казал той на сутринта след катастрофалната вечеря. Вечерята, която бе подготвила като толкова приятна изненада и която се бе превърнала в истинско мъчение за Нора, която остана да седи и да се мъчи да се усмихва до празния стол на съпруга си.

„Домът е твой, а не мой, Робърт. Само се опитвах да помогна“, бе отвърнала тя. Отново потрепери, като си припомни това. Бе изрекла страхливо тези думи, като дете, счупило скъпа ваза, докато се бе опитвало да я постави правилно на масата, знаейки, че никога не би трябвало да я докосва без разрешение.

„Глупости, Нора Джейн“, бе отговорил той почти любезно. Бе я нарекъл Нора Джейн. Вече не се обръщаше към нея с „Нора“. „Ти просто правеше това, на което си научена. Следваше пътя, който баба ти е начертала, път към утвърждаване в обществото, нищо, че това напълно подрони авторитета ми. Но аз си го просех, нали? Много добре. Заповядвай на слугите каквото си искаш. Плащай им от джобните си пари. Те са твои сега, къщата е твоя. Можеш да разполагаш с още пет хиляди лири за мебели, драперии и други подобни. Смятай го за друг сватбен подарък от баба ти. Колкото до мене, аз ще продължа да се занимавам с чифлика.“

„Ти искаше помощ, за да бъдеш свободен да управляваш чифлика. Не е ли така?“, бе се осмелила да попита тя, тъй като така и така вече почти нямаше какво да губи. Бе си отрязала косата, а и след като се втурна в борбата за независимост беше предоволна от постигнатото.

Тогава той я бе погледнал странно, почти тъжно, казвайки: „Да, май наистина исках точно това. Аз съм глупак, любимото ми мъниче. Един горделив глупак. Може би дори идиот. Моля те, дай ми време. Дай време и на двама ни.“ И тогава се бе усмихнал печално. „Само ми обещавай, че ще оставиш за най-накрая Кралската спалня, докато вършиш чудесата си в домакинството. Съюзът обеща да не се появява до март.“

И това беше последният път, спомняше си Нора Джейн, в който съпругът ѝ разговаряше интимно с нея и в който я нарече „любимото

ми мъниче“. Сега разговорите им се провеждаха само в компанията на останалите Гиър, с изключение на маркиза, който им бе писал, че бил поканен да остане в Шотландия до пролетта.

Но ако Робърт се сърдеше, той все пак не го правеше в стаите си като Роджър, нито пък с бутилка в ръка като Уилям, който все още успяваше, дори и при положение, че всичкия алкохол се заключваше до вечерта.

Не, не и Робърт. Не и изобретателният, трудолюбив, неуморен лорд Робърт Гиър.

Всеки ден той ставаше и излизаше още преди да се е съмнало. Обхождаше полята и решаваше кое да се посади по-напред, за да си спестят бедната реколта, за да се възстановят полята след толкова години занемаряване.

Прекарваше дните си в горите, в мелницата или на пасищата, където бяха новозакупените коне, крави, коне и овце.

Връщаше се вкъщи по тъмно, потънал в прахоляк. Дрехите му бяха просмукани от влага и мръсотия, ръцете му загрубели и почервенели от студа. Под ноктите му имаше кал, по лицето му драскотини. През деня нейният герой бе водил битка или с някоя ограда за поставяне, или с поправянето на някой фермерски покрив, или пък с измъкването на някоя глупава овца от блатото.

Дори за голямо нейно учудване Робърт прекара няколко дни извън „Грийн Касъл“, плавайки с рибарите по канала, без да зачита придошлите от зимата води, нито реалната опасност от бури. Искаше да провери дали е годна за плаване малката им флотилия.

Толкова много го обичаше! Толкова се гордееше с него. Сега ѝ се искаше да замине и никога да не се връща, след като той вече не я обича...

— Това добре ли е, мога ли да продължавам, милейди? — попита Рейчъл, откъсвайки Нора Джейн от тъжната ретроспекция. Тя вдигна тежкото дървено ведро, пълно сега с чиста вода, обилно примесена с оцет. — Том рече дъ ви кажъ, милейди, че му тряват да въ види в салона — кръглия, милейди.

— Том ли? — повтори объркано Нора Джейн, но после съзнанието ѝ се проясни. На Рейчъл доста ѝ харесваше странният дребничък мъж, когото Нора Джейн бе наела да почисти и реставрира статуите, складирани във външните постройки. Съвсем скоро те щяха

отново да заемат местата си в празните алкови в салона и навсякъде другаде. — О, имаш предвид мистър Хароу. Разбира се, Рейчъл, благодаря ти.

С уморени стъпки Нора Джейн премина през дългата зала към масивните врати, водещи до Кръглия салон. Тя отново се зачуди защо изобщо си бе помислила, че подреждането на „Грийн Касъл“ ще бъде толкова съблазнително предизвикателство.

Това беше работа, усилена работа, а тя се съмняваше, че някой оценява това. Понякога жадуваше да се върне обратно в „Темпъл Манър“, където да ѝ минава времето в чакане на деня, когато щеше да приложи домакинските си умения.

— Какво има, мистър Хароу? — извика тя, като пристъпи в Кръглия салон, проправяйки си път през гората от сандъци, които лежаха до статуи на гръцки и римски богове, достигнали различни стадии на реставрация.

Мистър Хароу изникна иззад голяма статуя на Афродита. Тясното му лице изглеждаше разстроено, а около оръфаните му дрехи бе вързана широка престилка. Той напомняше на Нора Джейн за страхлив недохранен заек, а дългият му тънък нос винаги се бърчеше, докато правеше опити да задържи очилата си върху него.

— Някакъв проблем ли имате? — попита с притеснение Нора Джейн.

— Наистина имам, милейди. Това... това е той!

— О, здрасти, Нора Джейн! — изви трели Уилям, появявайки се иззад една доста вулгарна статуя на Бакхус, Бога на забавленията. — Кажи на този труп да си върви по пътя, ще го направиш ли? Той плаши приятеля ми и аз няма да търпя това!

Нора Джейн завъртя очи в недоумение, като видя, че Уилям държи чаша, пълна догоре с бренди.

— Уилям, какво, за бога, смяташ да правиш?

— Негово благородие смята да се бори с тази статуя, м'дам — каза мистър Хароу, като кършеше ръце с такова трагично изражение, че Нора Джейн се зачуди какво привлекателно, по дяволите, е намерела Рейчъл в този слаб кривокрак човечец.

— Опитях се да убедя негово благородие, че Бакхус не може да се възстанови — забележете огромните пукнатини в основата му. Но той изобщо не ще да чуе за изхвърляне. — Мистър Хароу изкриви

лице и прочисти гърлото си, отбягвайки да погледне Нора Джейн в очите. — Той... той казва, че му е брат, м'дам.

— Мой брат! Точно! Братът на душата ми, сърдечен приятел, единственият мъж, който ме разбира. — Уилям продължи да стиска с една ръка статуята, като в същото време се наведе напред да огледа лицето ѝ. — Не съм ли прав, Бакхус, стари приятелю?

Вдигна чашата си до мраморните устни на статуята.

— Ето ти, братко. Сръбни си малко.

— О, Уилям — Нора Джейн гледаше нервно как статуята леко се наклони на една страна, застрашавайки девера ѝ, — твърде много си пил.

— Твърде много ли? „Дрън-дрън“, сестричке, ако трябва да цитирам скъпата Беси, която ме изхвърли от Червения салон, където унищожава един гоблен, представящ добродетелите на пролетта. Тя казва, че съм отвратителен. Не съм отвратителен, нали, Нора Джейн?

За голямо облекчение на Нора Джейн, той пусна статуята и се запрепъва през стаята, докато застана точно срещу нея. Люлееше се насам-натам и я гледаше в упор, с обхванати от треска сини очи и с изкривено шалче. Изглеждаше толкова млад, толкова тъжен...

— Няма ли да чуя нещо, Нора Джейн? Няма ли да чуя най-блестящото нещо, което някога е казвал човек? — попита той, обръщайки се отново към статуята. — Съжалявам, старче, не се отнася за тебе — каза той на каменния Бакхус, после отново погледна Нора Джейн. Движенията му бяха забавени и тя знаеше от тъжния си опит, че скоро щеше да заспи, както си стоеше. — За какво говорех? — попита той, сбърчвайки вежди. — О, да! Щях да ти кажа най-брилянтното нещо, най-брилянтното, което някой е казвал. Лесинг го е казал. По дяволите! Имало ли е изобщо подобно име? Немско, мисля. Както и да е, той е казал, Лесинг е казал: „Човек може да пие прекалено много, но никога не пие достатъчно“. Сега кажи, Нора Джейн, това не е ли брилянтно?

— Трябва да го махнете оттук, м'дам. — Хленченето на мистър Хароу се бе засилило. — Иначе не бих могъл да гарантирам за статуите.

— Разбирам — каза Нора Джейн, обви с ръка кръста на лорд Уилям и го поведе към библиотеката, където се надяваше да го убеди да легне на дивана, преди да се строполи някъде. — Сега можете да си

продължите работата, мистър Хароу. Уилям, чуй ме — молеше го тя, тъй като тежестта на тялото на „Негово благородие“ заплашваше да събори и двамата на пода. — Трябва да ми помогнеш. Прегърни ме, само за равновесие, нали разбираш.

— Р-р-азби-и-ра се, малка Нора Джейн — откликна пиански Уилям. Тя забеляза, че чашата му вече бе празна и сигурно не беше първата, нито шестата за деня, въпреки че скоро бе превалило пладне. — Ти ще спасиш Бакхус заради мене, нали? Той е най-добрият приятел на сърцето ми, мой брат. — Малка Нора — продължи той като вървяха бавно към вратите, водещи от малкия салон до библиотеката, а гласът му отекваше глухо под стъкленото кубе. — Скъпа, сладка, прекрасна, малка Нора. Нашата работна пчеличка. Искаш ли пак да декламирам, скъпа сестричке? Да поупражнявам гласа си, да демонстрирам великолепноето си ораторско изкуство, дори полупиян? Това е единственият ми талант, знаеш ли? Единственият ми талант — завърши той тъжно.

Уилям взе да се накланя много към Нора Джейн. На нея ѝ се щеше той да се концентрира върху ходенето, вместо върху говоренето, но беше готова на всичко, само да продължава да се движи.

— Разбира се. Уилям. Продължавай, рецитирай ми.

Той постави целувка върху челото ѝ, благодари ѝ и вдъхновено изрецитира:

*„Как ли малката пчеличка използва всеки светъл час
и от разтворени цветенца събира мед за нас?“*

— Това беше от Исак не знам кой си. В момента не си спомням. Но това си ти, малка Нора, собствената ни сладка работа пчеличка, използваща всеки час от деня. Обичам те, Нора Джейн Гиър — довърши той, лепвайки друга целувка някъде до дясното и ухо. — Аз истински, истински те обичам.

Някъде откъм вътрешността на библиотеката се чу слаб звук, може би смях дори.

— Така ли, Уилям? Е, а аз как да приема това, а?

— Робърт! — възкликна Нора Джейн. Веднага ѝ дойде наум, че е облечена в една от най-старите си рокли, а върху нея бе метнала не

много чиста престилка. Косата ѝ беше в безобразно състояние, разрошена и пълна с паяжини, понеже работеше заедно с чистачките. Защо не си беше облякла една от новите рокли? А по всяка вероятност, имаше и петна от сажди по лицето си.

И въобще не ѝ хрумна, че Робърт може да я ревнува от лорд Уилям. Това би било най-смешното нещо. Първо — Уилям беше пиян и второ съпругът ѝ изобщо не го бе грижа кой я обичаше. Естествено, след като сам не се интересувахе от нея...

Та тя го виждайте единствено на вечеря. „Грийн Касъл“ беше огромна къща и двама души спокойно можеха да живеят в нея с години, без изобщо да се виждат, както тя и Робърт правеха по негласно споразумение от известно време.

— Робърт! — повтори като ехо комично Уилям, надничайки в стаята към мястото, където стоеше брат му и държеше нещо, приличащо на писмо. — Какво правиш тук посред бял ден? Не трябваше ли да си зает с нещо навън, да израждаш теле, или да чистиш конюшните, например? Няма значение — каза той, махвайки за нещастие с тази ръка, с която държеше чашата. Изпусна я и тя се разби на пода. — Просто се махни, моля те. Казвам на жена ти колко много я обичам. Всъщност я обожавам. Само добри неща се случват в „Грийн Касъл“, откакто Нора Джейн е тука.

— Така ли, Уилям? — Робърт сгъна писмото и го пхна в жакета си. — Какво стори, Нора Джейн? Бръкна в дълбоката си кесия, за да снабдиш брат ми с бренди ли? Ето откъде го взима. От щедрата си, наивна, малка снаха. Никой в селските кръчми не би му продал. Погрижих се за това. Така че мога да си направя заключение, че си си купила нов обожател. Първо домашната прислуга, после Беси, чиято любов никак не е евтина съдейки по роклите, с които се ветрее тия дни, а сега и по-малкия ми брат. Дори аз бях купен, въпреки че не мога да се оплача, нали? В края на краищата си имах цена.

— Ох, ох — каза Уилям, изтъпанчвайки се пред Нора Джейн, — мисля, че нашият лорд и господар е ядосан от нещо, малка пчеличке. Внимавай сега, може да ни намушка с рогатата си глава на бик, какъвто си е. Но не се тревожи. аз ще те пазя.

— Дръпни се от нея, глупако, преди да си паднал отгоре ѝ — нареди Робърт, като бързо пресече стаята и сграбчи брат си за рамото, бутайки го не много нежно към тъмносиния кожен диван. — Дори и

пиян, трябва да знаеш, че убиването на златната гъска няма да ни донесе нищо добро.

Уилям се спъна няколко пъти, после се стегна и се обърна, за да се втрени вбесен в по-големия си брат.

— Ти си магаре, Робърт. Знаеш ли това? Аз може да съм пиян, но ти си задник! — Казал всичко, което явно искаше да каже, лорд Уилям се изпъна като свещ и тръгна сковано към гостната, където, без съмнение, щеше да се строполи върху един от малкото столове и да спи, докато сервират вечерята.

Нора Джейн трябваше да си напомни да изпрати някой да донесе одеяло за него, иначе щеше да се простуди.

Тя се пребори с желанието да последва мъжа си и остана на място. Смъкна ожесточено кърпата от главата си и прокара пръсти през късата си коса, за да я приглади поне малко, докато Робърт наблюдаваше как брат му напредва.

— Трябва да говоря с тебе — каза Робърт веднага, след като лорд Уилям изчезна. Усещане за нещо предопределено, което трябваше да се извърши, потрепваше във въздуха. — Налага се да замина от „Грийн Касъл“. Утре.

Нора Джейн се стресна така, като че ли току-що я беше ударил.

— Заминаваш? — Тя не искаше той да замине. Никога не бе го искала. О, беше си го помисляла, когато му беше много ядосана за това, че я пренебрегваше, но никога не го бе искала наистина. — Къде? Защо?

Робърт приседна на ъгъла на писалището, а десният му крак увисна над пода. Нора Джейн забеляза, че по ботушите му имаше полепнала кал, явно току-що е пристигнал от полето.

Тя знаеше, че не бе получил писмо със сутрешната поща, така че писмото в жакета му трябва да е било доставено от някой, намерил време да го открие из чифлика.

Сърцето ѝ се разтуптя, усетило опасност, грозяща съпруга ѝ.

— Касълриф се е развилнял на конференцията и Уелингтън ме вика във Виена да му помогна да прецизира нещата. Талейран и Мурат са се хванали за гушите, а после изненадващо се съюзили. Крал Луи и останалите от Бурбоните не са нищо повече от тъжна шега. Ако не сме изключително внимателни, Нора Джейн, Наполеон може да реши, че сме оплескали работата и ще направи опит да отплава за Франция, за

да я спаси, както той би се изразил. И Бог да ни е на помощ тогава. Седем фрегати и хиляда мъже са предоставени на разположение на императора, ако реши да поеме такъв курс. Как е възможно победителите да дадат на изгнаника такива опасни подаръци?

Нора Джейн направи няколко крачки, после спря, знаейки, че не бива да отива при него. Той нямаше да ѝ бъде благодарен, ако го стореше.

— Но... войната свърши. Отпразнувахме всички победи с Блюхер и с царя, всички паради на мира отминаха, дори издигнаха Храм на съглашението в „Грийн парк“. Прочетох за всичко това и... — Гласът ѝ затихна и настъпи изпълнена с тревога тишина. Тя разбра, че говори несвързано и че Робърт нямаше да напусне любимия си „Грийн Касъл“, ако дукът не беше много притеснен. — Колко... Колко време няма да те има?

Робърт стана, заобиколи писалището и започна да изпразва съдържанието на чекмедже след чекмедже. Натрупа толкова много листове, че тя се озадачи от количеството им. Нямаше представа, че той използва библиотеката.

Кога идваше тук? Сигурно късно през нощта, когато всички си бяха легнали. Той спеше ли изобщо? Нищо чудно, че винаги изглежда уморен и така напрегнат. Защо се трепеше толкова? Какво се стремеше да докаже? Тя знаеше нищожно малко за съпруга си, почти нищо.

— Не знам, Нора Джейн. Може би месеци. Тези листове съдържат подробните ми планове за „Грийн Касъл“, за посевите, добитъка, мелницата всичко. Тук са и имената на най-доверените ми арендатори, както и бележки за тези, които трябва да се наблюдават. Ще дойде Ралфбергер, управителят на чифлика, когото наех миналата седмица. За нас ще е по-добре да пристигне колкото може по-бързо, но това ще стане в разстояние на две седмици. Засега, Нора Джейн, единствената ми възможност е да поверя „Грийн Касъл“ на тебе. От Родж и Уил няма никаква полза. Сюзън, хм, баба ти каза, че си научена изцяло да се справяш с управлението на огромно имение като „Грийн Касъл“.

Нора Джейн се приближи към писалището с изписаните листове така боязливо, като че очакваше всеки момент те да пламнат и да я изгорят.

— Да, вярно е. Научена съм, но никога не ми се е налагало да прилагам на практика уроците си. — Тя взе един лист и видя, че смелият, твърд почерк на Робърт го е изпълнил от горе до долу. Той беше толкова идеално точен, толкова много знаеше и така неохотно ѝ се доверяваше... — Името на онзи мъж е Ралфбергер, нали?

— Говорих с него миналата седмица във Фолкстоун и изглежда е доста компетентен. Но за жалост той не живее там. Настанил се е временно до Уимбълдън — каза ѝ Робърт, като междувременно беше застанал до прозореца, с ръце зад гърба, отпускаяки и свивайки юмруци. — Жена му — Робърт се поколеба за момент, после продължи, — жена му всеки момент ще роди първото им дете, затова пристигането им ще се забави. Уредих една къща в селото за него и семейството му, последната в края на алеята, водеща към имението. Може би ще наредиш да я почистят и да покрият покрива ѝ? Боя се, че ще се нуждае и от обзавеждане.

— Разбира се — обеща автоматично Нора Джейн, докато се бореше с напиралите сълзи. Защо се чувстваше така, като че ли едва сега щеше да бъде изоставена? Нима не беше изоставена сама с всички задачи в „Грийн Касъл“, откакто баба ѝ си замина след венчавката? — Ще ти трябва ли нещо друго? Да ти помогна ли да подбереш и опаковаш нещата си за пътуването, ъ-ъ, за пътешествието?

— Благодаря ти, но прислужникът ми Бриг, който ме придружаваше на Полуострова, вече е приготвил всичко — отвърна ѝ Робърт и се обърна с гръб към прозореца, точно когато дъждовните капки плиснаха върху стъклото. Като че ли природата изплакваше мъката си вместо Нора Джейн и денят бе също толкова мрачен, колкото и тя самата. Лицето на Робърт беше сурово, когато каза: — Моля те да ми позволиш сам да съобщя това довечера на масата, след което ще се оттегля рано, тъй като трябва да хвана отлива във Фолкстоун сутринта. Писмото на Уелингтън е от преди три седмици, така че не мога да си позволя да губя повече време.

И тогава, без да промълви нито дума повече, без да я погледне, Робърт излезе от стаята. Остави я да си мисли какво ли щеше да стане, ако бе събрала цялата си смелост и бе осъществила, заедно с него, съня от предната нощ, дръзвайки да му покаже тази Нора Джейн Гиър, която винаги е искала и се е надявала да бъде.

И дали някога ще си прости, ако не му покаже скоро тази Нора Джейн Гиър. Колкото може по-скоро.

Той чуваше шумоленето ѝ в другата стая. Тежката врата не беше достатъчна, за да заглуши неспокойните ѝ стъпки, също както не му попречи да чува тихите ѝ стонове или хлипания по цели нощи през изтеклите седмици, откакто се бе пренесъл в своята стая. Той се мяташе и въртеше в леглото, изпълнен с омраза към себе си, към съдбата, към Сюън Темпъл, към всички и всичко, с изключение на Нора Джейн Гиър.

Неговата Нора. Неговата Нора с огромните кафяви очи. Неговата Нора със зацапаното лице и навитите ръкави, която показваше на прислужниците какво точно иска от тях. Неговата Нора, храбрата малка фея, която някога той смяташе за кръгла нула.

Колкото и да се мъчеше да си повярва, че тя е пресметливо, умалено подобие на баба си, знаеше, че не е така. И никога не е било. Тя вършеше всичко от загриженост, независимо от това, на което я бяха научили, независимо от това за кого я бяха омъжили. Тя просто и напълно естествено стана господарка на „Грийн Касъл“.

Успехът ѝ сред прислугата първо ядоса Робърт, въпреки убеждението му, че тя е сторила необходимото. По-нататъшният ѝ успех с къщата бе смайващ. Тя вършеше чудеса. Компетентността ѝ беше невероятна. Притежаваше добър вкус и безпогрешно разпознаваше красотата.

Накратко, Нора Джейн беше точно съпругата, която той искаше, жената, от която се нуждаеше.

Но тя не беше негова жена. Не и в пълния смисъл на думата. Не му беше жена от втората вечер след венчавката им, когато прекараха няколко идилични мига в кухнята и той допусна първичния си инстинкт да го завладее, люби я за втори път, причини ѝ болка за втори път.

Само да се бяха срещнали случайно, той и Нора Джейн и естествено да се бяха влюбили и оженили. Само да не беше се подчинил на амбициите на Сюън Темпъл! Само ако не бе допуснал да бъде купен, а Нора Джейн — продадена. Изминаха два месеца и той все още не можеше да си обясни това, което бе извършил в името на

„Грийн Касъл“. Все още не можеше да погледне недоверчивите, питащи, невинни очи на Нора Джейн, защото се чувстваше виновен за странното им начало, страхуваше се от думите на Беси, че Нора Джейн би могла да заплати с живота си за така желания от Съюзън Темпъл внук.

Нора Джейн не беше бременна, поне така изглеждаше. Това все пак беше нещо, някаква малка надежда. Особено сега, когато заминаваше, за да се бие в още една война, ако Уелингтън правилно бе преценил вятъра, който духаше от Наполеоновата Елба.

Робърт много-много не вярваше на приказките на Беси за крехкото тяло на Нора Джейн и за трудностите, които щяла да има при едно раждане. Беси — той бе открил това, наблюдавайки отблизо усмихнатата бърбореща жена — се оказа по-умна, отколкото всички подозираха.

Не беше много интелигентна, но пък бе изобретателна, хитра и подла като лисица. Като играеше ролята на безмозъчна светска дама, тя можеше да каже всичко, да направи всичко, да посее семената на раздора, да пожъне въпроси без отговор, да върти и обръща думите си в зависимост от аудиторията и целите си.

Видя я да прави това с брат му Роджър, размахвайки като знаме любовта си към него, докато в разговора внимателно вмъкваше с меден глас намеци за осакатяването му и за неминуемия му близък край.

Тя си играеше по този начин и с Уилям. Уж го порицаваше закачливо за пристрастяването му към алкохола, но винаги, с остър поглед или намек, му напомняше, че е прав да пие, тъй като е разсипал живота на брат си.

Сега беше ред и на Нора Джейн. Тя изглежда харесваше Беси, но беше толкова млада, толкова наивна, та не можеше да разбере, че Беси щеше да я ласкае само докато ѝ изнасяше. Беси я коткаше само заради новия гардероб и изреченото с половин уста обещание да ѝ позволи да замине за градската къща на „Гросвенър Скуеър“ през март, уж с цел да подреди там, в случай, че Нора Джейн изобщо пожелаеше да пътува до „Мидхърст“.

След като тази жена веднъж се добереше до Лондон, Робърт знаеше, че Нора Джейн щеше дълго да чака да я види отново. Но дали Нора Джейн беше толкова невинна и наивна, колкото Беси предполагаше? Може би тя беше по-умна от всички останали!

Робърт отметна завивките и стана от неудобната кушетка. Отиде до прозореца и се загледа в неподдържаните градини, пожелавайки си за хиляден път да не е толкова горд и такъв инат.

Ако беше малко по-отстъпчив, нямаше да прекарва нощите си в своята стая или в библиотеката, където работеше. А после прегъваше високата си фигура на четири върху кожения диван.

Само ако можеше да отстъпи мъничко, да признае това, което очите, умът и сърцето му говореха, тогава щеше да падне на колене пред Нора Джейн и да я моли за прошка, че е бил такъв „задник“, както Уилям го нарече. И какво значение имаха причините за женитбата му с Нора Джейн? Те бяха женени.

Не, явно той не обичаше достатъчно съпругата си, но ѝ се възхищаваше и я ценеше. А още повече я желаше. Като се оставят настрана мотивите на Беси, която не искаше Нора Джейн да роди наследник, при положение, че самата тя не можеше, се оказваше, че той — уж търпелив съпруг и обигран любовник, не можеше да накара Нора Джейн да се отпусне в прегръдките му и да вземе дейно участие в правенето на любов, вместо да изтърпява всичко това.

Той не беше чак толкова чудовище, знаеше как да достави удоволствие на една жена. Не една от любовниците му през ония младежки години в Лондон бе казала, че бил най-добрият, най-изобретателният в леглото. Трябваше ли обаче съпругът да прави с жена си това, което вършеше с любовниците си — жени със съмнителна репутация, готови да легнат по гръб и да извършат всичко, дори да стенат от страст за няколко диаманта.

Но какво значение имаше това сега, когато напускаше „Грийн Касъл“? Преди да получи писмото на Уелингтън, той се успокояваше с факта, че му трябва време да обмисли подхода си към Нора.

Но тези напразно пропилені седмици бяха вече зад гърба му. Не можеше да иде при нея сега. Още по-малко му се искаше да я види да плаче отново, след като я беше насилил, беше потънал дълбоко в нея, губейки контрол над себе си при сблъсъка с дребното ѝ тяло, със стегнатостта ѝ, с миниатюрното ѝ съвършенство, дори със слабите ѝ стонове. Тогава тези стонове от болка ли бяха или от удоволствие? Как му се искаше да знае.

Господи! Той беше чудовище. Как е могъл да си мисли, че ѝ доставя удоволствие, когато тя нямаше представа защо бе толкова

развълнуван. Тя можеше само да лежи там, задущавана от него, неизпитваща нищо от екстаза, който той желаше да я накара да изпита. Навярно единственото, което чувстваше, беше страхът, че той може никога да не престане, да не се махне от нея.

Да се махне. Да, щеше да се махне. Когато получи писмото, изпита едва ли не радост, защото дните в „Грийн Касъл“ бяха станали дълги за него, а нощите непоносими. Работеше заедно с хората си, от зори до мрак, до пълно изтощение. В началото — за да докаже, че може, а после — с надеждата, че ще може да заспи, а не да мечтае.

Но не се получи. И сега не се получавахе с Нора Джейн, движеща се в съседната стая, вършеща Бог знае какво, караща съзнанието му да се върти в дяволски, объркващи, изпълнени с вина кръгове.

— Робърт, мога ли да поговоря малко с теб?

Той се извърна, като чу гласа на жена си, благодарен, че бе метнал халат върху голото си тяло.

— Нора? — каза той, взирайки се в тъмнината, за да различи застаналия на прага силует. Линиите на изящното й тяло се виждаха, благодарение на свещите, които горяха в стаята зад гърба й. Така се беше изгубил в мислите си за нея, че не я бе чул да влиза. — Какво има? Случило ли се е нещо?

Нора поклати глава и той можа да види съвършено изваяната й брадичка и грациозната линия на шията й, плавно преливаща се в раменете.

— Не, Робърт — тихо отвърна тя. — Просто... е, добре, просто исках да ти кажа, че нямам нищо общо с брендито на Уилям. Откъде се снабдява е загадка както за тебе, така и за мене. Не бих искала да заминеш с мисълта, че съм толкова ужасна, за да печеля приятелство чрез разруха.

Той изпусна с въздишка задържания си дъх.

— Сгреших, като те обвиних, Нора Джейн. — Той се усмихна едва, повдигайки единия край на устата си в нещо, което можеше да се определи и като гримаса. — Нападнах те, нападнах и двама ви, а това беше глупаво, егоистично от моя страна. Но — той се поколеба, после продължи откровено — той те целуваше, Нора Джейн, и аз...

Това беше всичко, което успя да каже. А тя продължаваше да стои пред светлината и той виждаше очертанията на тънката й талия,

примамливо заоблените бедра, дължината на свършените ѝ крака.

— Уилям беше пиян, Робърт — каза тя с укрепнал глас, с повече увереност в себе си, както тогава в кухните. Той знаеше, че е изплашена и проявеният от нея кураж предизвика възхищението и желанието му. Такава храбра, малка, приказна принцеса — да дразни великана-човекоядец в бърлогата му! — Той просто се закачаше, сигурна съм — продължи тя. — И на сутринта вероятно няма да си спомня нищо. Мога само да се надявам, че по същия начин ще забрави и странната си привързаност към онази статуя на Бакхус, която мистър Хароу нареди да изхвърлим в градините. — Тя вдигна брадичка. — Но стига за Уилям. Ако трябва да бъде напълно искрена, той просто ми послужи като повод, за да говоря с теб. Дойдох тук по друга причина. — Гласът ѝ се снижи до шепот. — По съвсем друга причина.

Робърт леко тръсна глава, без да схваща напълно думите ѝ. Умът му трескаво работеше върху по-важни неща. Халатът ѝ му се струваше толкова прозрачен, толкова ефирен, разкриващ толкова много... Дали си беше облякла нощница отдолу? Май че не беше.

— Не можеш ли да спиш? — попита той накрая, неспособен да измисли нещо друго, което да каже. Струваше му се, че се е върнал в най-ранната си младост, когато езикът му се схващаше само при мисълта за разговор с дама.

— А ти можеш ли, Робърт? Тази нощ, през всичките тези нощи? — контрира го тя твърдо, още по-самоуверено и може би предразполагащо. Отново го смайваше. Наистина ли това беше неговата Нора Джейн, любимото му мъниче? Това ли бе срамежливата му някога, невинна съпруга? Какъв път бе изминала през изминалите седмици, имаща на разположение само две възможности: да порасне или да се остави да бъде затрупана и да умре под тежестта на товара, който бе принудена да понесе на гърба си.

Тя все още бе някак срамежлива, все още малко колеблива и това го накара да изпадне във възторг. Неговата невинна изкусителка.

Още нещо се криеше в последните ѝ думи — цяла галактика от мечти, дълго бленувани, но отхвърляни от съзнанието като невъзможни. Дали жена му също мечтаеше? Дали го желаше? Изпитваше ли нужда да прави любов? През изминалите дни той бе забелязал искри на независимост да проблясват в очите ѝ, но възможно

ли бе да се надява, че тя е дошла при него да му предложи себе си, любовта и...?

Той отхвърли тъжно тази мисъл. Не, вероятно тя никога нямаше да преодолее бариерата между тях двамата — благодарение на тъпотията, глупостта и несръчните му действия в брачното легло.

Той направи само една стъпка към нея. Неговата стая сега му се струваше като огромна и непреодолима планинска верига. Но трябваше да опита. Само този път, този последен път.

— Не, Нора Джейн, не мога да спя — каза тихо той накрая. Изминалото време му бе помогнало да стигне до истината и да прати гордостта си по дяволите. Беше го обърнал на просия, но изобщо не го беше грижа. — Мога да лежа — продължи той бавно. — Дори мога, налагайки волята си, да затворя очи. Но не мога да намеря път към съня. Нора, напълно съм убеден, че ако не успея още веднъж да те взема в прегръдките си, преди да замина, никога няма да мога да заспя.

— Вярно ли е това, Робърт?

И тогава тя заговори толкова бързо, че той трябваше да се концентрира, за да я разбере.

— Ти ми беше толкова сърдит, Робърт. Беше толкова разочарован. Аз реших да бъда смела, което беше най-глупавото нещо, тъй като изобщо не съм такава. Не и в действителност. Такава съм само в собственото си съзнание. Смелостта не ми донесе нищо добро, нали? Много ме беше страх да вляза тук, дори и сега, защото не исках да се правя на глупачка. Но в същото време, през изминалите близо два месеца, бях убедена, че нищо добро няма да постигна, ако си седя настрана и играя ролята на лейди, когато аз... Но сега ти тръгваш и като мисля за това заминаване, просто не мога да си представя как ще живея без тебе! Трябваше ми време, много време, за да предприема първата стъпка и да изгоря всички мостове зад себе си. Наистина ли искаш да ме прегърнеш? О, Робърт! Точно това се надявах да кажеш, молех се да го изречеш! И трябва да ти кажа, Робърт — завърши тя яростно, — като се вземе под внимание фактът, че бях много добра, време беше!

При тази екзалтирана реч — наполовина изповед, наполовина обвинение, лорд Робърт не можа да сдържи усмивката си. Но после стана сериозен.

— И сега, когато е време вече, малкото ми, вероятно ще ми кажеш какво да направя, тъй като не бих искал да стъпя накриво към тези горящи мостове...

Той наблюдаваше омагьосан как Нора Джейн пое дълбоко дъх, после вдигна ръка към колана, придържащ халата към кръста ѝ, и го развърза. Дрехата плавно се плъзна по раменете ѝ и се надипли леко в краката ѝ.

Тя остана там, пред смаяния му поглед, абсолютно гола, с прекрасната си кожа, блестяща като коприна на светлината на свещите и с лице, скрито в сянка.

И тогава тя бавно повдигна ръце, приканвайки го. Цялото им минало остана зад тях. Цялото им бъдеще беше пред тях.

Друг мъж на негово място щеше да се възгордее от този жест, щеше да го възприеме единствено като своя победа. Но в този миг Робърт ни най-малко нямаше усещането, че е победител. Почувства се по-скоро смирен, благословен и толкова близо до сълзите, колкото не беше бил от детството си насам.

— О, господи, Нора, когато решиш нещо, никога не го вършиш наполовина — простена той, унищожавайки пропастта между тях и вдигайки я до гърдите си.

Занесе я в спалнята и я положи на леглото. После бързо смъкна халата си и легна до нея. Взрял се дълбоко в очите ѝ, той се поколеба само миг, преди да попита:

— Сигурна ли си, Нора? Съвсем сигурна ли си?

— Сигурна съм от седмици, Робърт — промълви тя и вдигна ръка, за да погали бузата му, от което по целия му гръбнак се разнесе трепет. — Ако ме беше погледнал, можеше и да забележиш. Робърт, целуни ме... Помогни ми да разбера защо се чувствам по този начин, когато си до мене.

Не му беше нужна нова покана. Устните му откриха нейните и жадно, алчно се впиха в топлата влага на невинната ѝ прелъстителност, а зъбите и езикът му подхванаха нейните в еротичен двубой.

— Толкова си сладка, толкова сладка... — изстена той, докато покриваше лицето и шията ѝ с целувки, а езикът му проследяваше очертанията на брадичката ѝ, вълнуващите вдлъбнатини зад ушите ѝ, пулсиращите вени в основата на гърлото.

Кожата ѝ беше мека, топла и толкова жива... И той бе сигурен, че тя отново му поднася себе си, както бе направила и през брачната им нощ.

Но този път беше различно. Тя обгръщаше раменете му с малките си ръце, пръстите ѝ се забиваха в мускулите му, собствената ѝ уста целуваше врата му, гърдите, раменете му. Нора го заливаше със съгласието си, с неопитността си, смесена с нетърпението да му достави удоволствие, докато той си помисли, че ще експлодира от екстаз, причинен от самоукия ѝ плам.

Той отново откри устните ѝ, разтвори ги и плъзна език вътре, докосвайки небцето ѝ, втурнал се навън и навътре, в такт, наложен от предстоящото му навлизане в тялото ѝ. Сърцето му се разтопи, когато тя не се вкамени, а го посрещна жадно, дори ухапа езика му, когато той се опита да се отдръпне.

Беше божествено, беше повече от божествено да държи жена си в своите прегръдки и тя да е изпълнена с желание, дори с нетърпение.

Докато той почти лежеше върху нея, повдигнал се съвсем леко, ръцете му се придвижиха към малките ѝ гърди. Пръстите му напипаха твърдите ѝ зърна и ги накараха да пламнат. После той смъкна тялото си надолу и смени ръцете с устата си, обгръщайки връхчетата по ред, наслаждавайки се на малкия триумф, донесъл му слабия стон на Нора Джейн в отговор. Робърт усещаше движенията ѝ към него, предлагащи му още по-лесен достъп до нейното тяло.

Какво я бе променило така изобщо не го интересуваше в момента. Всичко, което можеше и искаше да направи, беше да приеме предложеното от нея и да ѝ даде същото в замяна.

Той спусна ръка към талията ѝ, погали бедрото ѝ с пръсти. После се осмели да плъзне тези пръсти ниско под корема ѝ, точно над къдрите, които криеха търсеното съкровище.

Коремът ѝ беше плосък, почти хлътнал и той можеше да опипа тазобедрените ѝ кости, можеше дори да запълни мястото между тях с разтворената си длан, толкова мъничка беше.

Това го накара да спре, напомни му за предупрежденията на Беси. Но той изхвърли от съзнанието си тази нелепа мисъл, когато Нора заби пети в дюшека и повдигна бедрата си към ръката му, отправяйки му покана да продължи.

Той си позволи интимното докосване и краката ѝ се разтвориха, а тя въздъхна в ухото му. После отново въздъхна, щом той плъзна пръсти в гнездото от къдри и по-нататък, към сладкия ѝ, тайнствен център.

И тя беше готова за него. Не беше за вярване, но тя беше готова за него, влажна, топла и разтворена.

Въпреки че сърцето му биеше до пръсване, а тялото му изгаряше, той си наложи да забави темпото, за да се наслади на отговора на Нора Джейн. Не искаше да я обладае, преди да чуе стоновите дълбоко в гърлото ѝ, преди да усети трепета ѝ под пръстите си, довели я почти до безумие.

— Толкова си сладка, толкова прекрасна. Няма да ти причиня болка, Нора — прошепна ѝ той, бавно насочил се между краката ѝ. — Никога няма да ти причинявам болка — закле се докато потъваше в нея, изпълвайки я, като през цялото време я успокояваше с ръце, целуваше лицето, ушите, очите, косата ѝ. — Никога няма да те боли... няма да те боли... О, Нора!

Тогава старият като света ритъм го обхвана и бедрата му се задвижиха, без да бъдат ръководени от съзнателна мисъл, а тя вдигна крака, за да ги обвие около кръста му... Той се приповдигна на лакти, за да я гледа... да се взира в мястото, където се съединяваха телата им... да наблюдава чудото, потъвайки в хубавите кафяви очи, когато тя сграбчи здраво раменете му, с отхвърлена назад глава, със стисната между зъбите долна устна, с гърди, примамливо белеещи се на светлината на свещите... И дойде мигът, когато той усети тялото си готово за финалното освобождаване, а нейното дишане се учести, накъса... И заедно те се понесоха нагоре, към далечната луна и още по-нататък, където всички звезди блестяха по-ярко от слънцето.

Тогава той я прегърна и взе да я успокоява с гальовни, нищо незначещи звуци и нежни целувки, докато чакаше тялото ѝ да престане да трепери и собственото му сърце да се върне към нормалния ритъм.

Не проговори, не искаше да развали магията на изтеклите мигове с нещо толкова незначително като обикновените думи. Само покри телата им с одеялата и продължи да я притиска в обятията си, преизпълнен с обич и проклинайки се наум за глупостта си, накарала го да прахоса изминалите седмици далеч от нея.

— Робърт? — промълви най-после тя, като повдигна глава от рамото му.

— Шшт, малкото ми — зашепна той, като зарови пръсти в косата ѝ и я притисна отново към себе си. — Имаме толкова много да си кажем, толкова много да разберем един за друг. Толкова неща трябва да ти обясня. Но нека не разваляме това съвършенство с думи. Просто си лежи и ми позволи да те прегръщам. Нека на сутринта да отнесе със себе си сладкия спомен за съпругата си. Това ще направи пътуването ми по-леко и ще ускори мисията ми. Защото не искам нищо друго, освен отново да бъда с тебе.

Той почувства, че тя кима утвърдително, после въздъхна, притискайки тялото си още по-близо до неговото и почти веднага потъна в сън, като дете, изтощено след дълъг ден, изпълнен с приключения.

Робърт се усмихна в тъмното, давайки си сметка, че и за двамата това беше истинско приключение. Приключение, изследващо великолепно правене на любов. Сега той знаеше, че беше човек с късмет и бъдещето беше пред него. Съюзът Темпъл му беше направила услуга. Гордостта вече не означаваше нищо. Той имаше „Грийн Касъл“, имаше храбра, желаеща го съпруга и един ден щеше да има син.

В един момент обаче хладна тръпка премина по гърба му и скова усмивката му. След толкова измъченото им начало сега беше фантастично. Но в живота бе невъзможно да имаш всичко, да постигнеш абсолютното съвършенство. И той го знаеше. Действителността винаги се намесваше.

Той обви още по-здраво ръка около тялото на Нора Джейн, като му се щеше да я събуди, да я люби отново и да се поддаде на молбите ѝ да не я напуска.

Тя беше стопроцентова жена и щеше да бъде напълно нормално, напълно в природата ѝ да иска да го задържи сега, когато бяха толкова близки. На него също му се струваше съвсем естествено да забрави, че Уелингтън го зове и да остане. И тъй като не беше убеден, че ще може да откаже на молбите ѝ, той ѝ позволи да спи.

Самият Робърт обаче не беше склонен да изпусне дори миг от времето, останало му да прекара с Нора Джейн. Той остана да лежи, болезнено буден, заслушан в равното ѝ дишане, докато зората започна да се прокрадва на хоризонта.

Тогава, сигурен, че Бригъл ще го чака долу с багажа, той целуна нежно спящата си любима и тихо се изниза от леглото, от стаята... За да отпътува надалеч от „Грийн Касъл“... От жената, която се беше претрашил да обича... От жената, която се бе научила да обича...

КНИГА ВТОРА ИНТЕРЛЮДИЯ ЖЕЛАНИЯ

*„Примамен от величието,
върви!*

*Но щом славата те покори,
о, все още ме помни!“*

Томас
Мур

ГЛАВА ДЕВЕТА

„Аз съм причината за нещастieto на Франция. Аз трябва да намеря лек.“

Наполеон Бонапарт
— заточеник на Елба

1815

— Не мога да разбера защо продължаваш да отказваш поканите ми за вечеря — каза Нора Джейн на Елизабет Франклин, млада вдовица, която бе срещнала по време на едно от редките си посещения в селото, докато двете вървяха през банкетната зала на път за Кръглия салон. Той беше второто любимо място на Нора Джейн сега, след като повечето от официалните стаи бяха подновени.

Тя дръпна шнура на звънеца до вратата, сигурна, че Бабит скоро ще се появи, като донесе чай и топли кифлички.

— Прекарах месеци след женитбата си, убеждавайки се, че има, както Едмунд Бьорк^[1] е написал, „граница, при която търпението престава да бъде добродетел“, запомни това, Елизабет.

Елизабет се усмихна снизходително, тъй като беше поне с десетина години по-голяма от Нора Джейн и без много да се церемони, беше поела ролята на по-голяма сестра.

— Чела си много потънали в прахоляк книги, а, Нора? Внимавай, иначе като се върне Робърт вкъщи, ще открие, че се е омъжил за учена домакиня. Представяш ли си колко озадачен ще бъде!

— Глупости! Робърт никога няма да се учуди, не би си го позволил. Но не ме прекъсвай, моля те. Идва момент, Елизабет, когато трябва да извадим на въздух мечтите си, в противен случай трябва да ги оставим да умрат. Робърт ме научи на това. Може и да не мога физически да променя външния вид на малката мишка, която баба Темпъл продаде на семейство Гиър, но се научих да си развързвам езика. Това е много забавно и изключително обнадеждаващо. Сега е време ти да уловиш мечтата си и силно да я раздрусаш!

Усмивката на Нора Джейн беше повече любопитна, отколкото закачлива.

— Сигурно още се страхуваш да видиш Роджър.

Елизабет — висока, стройна жена с лешникови очи и светлокестенява коса, сложи ръце на кръста си и наведе глава.

— Мисля си, че ми обеща да не споменаваш името на граф Ийстърли в мое присъствие, Нора Джейн — с порозовели бузи сгълча тя тихо приятелката си.

— Недей да разваляш всичко сега, като се самоизолираш, Елизабет. Това не ти подхожда.

Нора Джейн посочи на приятелката си стол и сама се настани срещу нея, като същевременно се наслаждаваше на ранното мартенско слънце, което огряваше масивния стъклен купол. Дъгите му превръщаха огромната кръгла стая в блестящо кълбо, в процъфтяваща градина, в интимен, макар и официално мебелиран кът.

Церемониалните помещения бяха почти завършени, с изключение на Кралската спалня. По тази причина баба Темпът още се намираше в „Темпъл Манър“ и несъмнено си гризеше ноктите от нетърпение. Сега Нора Джейн беше единствената жена в „Грийн Касъл“. Също както цветята в солариума най-после тя бе разцъфнала, след тежка зима, след осемнадесетгодишна летаргия.

— Нали ти споменах, че преди три дни Беси замина за Лондон? — каза тя след малко. — На първи март, ако трябва да бъда точна, за да се подготви за сезона — завърши тя закачливо, внимателно следейки реакцията на Елизабет.

— Не, не си и много добре го знаеш — отвърна кратко Елизабет, с очевидно повдигнат дух. — Глупости, Нора не мога да повярвам, че си го мислиш, че вярваш, че ще отида при Родж, понеже жена му я няма. И изобщо не се опитвай да ми споменаваш онази работа, която Робърт ти бил казал за нещастния брак на Родж. Няма да си позволя никакви надежди заради такива безсмислици. Може и да съм изтеглила лоши карти преди десет години, но не съм безсъвестна. Знам си мястото.

Нора Джейн се засмя.

— Твоето място ли, Елизабет? И ако това не е най-глупавото нещо! Ако аз си знаех мястото, мислиш ли, че щях да съм тук като лейди Робърт, господарка на „Грийн Касъл“ и надзирател на цялото

занемарено имение? Още си мисля, че е неразумно от страна на Робърт да се мотае по цяла Европа и Бог знае къде още, като че ли е млад ерген на пътешествие. Ако може да се вярва на редките му писма, скоро щял да се върне. Конгресът в края на краищата ще стигне до приемливо решение. Бедният ми, броди из цяла Европа по разпореждане на дука и се опитва да следи за изпълнението на най-различните споразумения. Във всеки случай Робърт вярва, че мистър Ралфбергер ще поеме задълженията — напомни Нора Джейн на Елизабет, въпреки че нямаше намерение да я занимава с имението.

Макар и в по-добро състояние от деня на венчавката ѝ, чифликът далеч не беше процъфтяващ. Той беше потънал в забрава, а тя самата не изпитваше особена тъга от отсъствието на съпруга си. Без неговото наблюдение и притеснение, Нора Джейн бе размахала свободно криле. Бе стигнала до извода, че е постъпила правилно онази вечер, когато отиде при Робърт. Освен това той щеше да се върне у дома някой ден. Все някой ден! Междувременно Нора Джейн имаше намерение да накара Елизабет да повярва, че женитбата ѝ е била успешна.

— О, да, „покойният“ мистър Ралфбергер.

— Не се смей, Елизабет! Той ми писа миналата седмица, за да съобщи, че ще е необходим може би още един месец, преди жена му да е готова да издържи на едноседмично пътуване по калните пролетни пътища. Просто си представи Елизабет, три бебета наведнъж, и то момчета! Не бих кроила подобен план. Но къщата за тях е готова, и то повече благодарение на теб и Роби, отколкото на мене. Не знам как щях да намеря време да я оправя и да се погрижа да добавят друга стая, ако ти не беше предложила услугите си първия път, когато дойдох на оглед.

— Нямах избор, ако си спомняш — усмихна се Елизабет. — Тъй като това място стоеше празно, откакто си отиде последният управител на чифлика, непослушният ми син се беше настанил там и вярваше, че това е неговият замък. Но Роби се държа добре, нали?

— Е вече не вкарва любимата си коза вътре, щом завали, ако това имаш предвид — съгласи се Нора.

Появи се Бабит с голям сребърен поднос в ръце и занарежда сервиза за чай върху ниската масичка между двата стола.

Двете жени останаха смълчани, докато икономът подреждаше прецизно всяка чашка и чинийка, и после се оттегли с официален

поклон към Нора Джейн, без да каже дори дума.

— Усещаш ли студенината му, Нора. Той ме мрази — заяви Елизабет, посягайки към каничката с чай.

— Кой? Бабит или Родж?

Елизабет сви рамене.

— И двамата, предполагам. Бабит, понеже се zlepоставих, като избягах в Гретна Грийн^[2] преди десет години, а миналата есен се върнах в къщата на умиращата си майка от Хейстингс като вдовица, без пукната пара и с дете. Ние сме далечни роднини с Бабит и той винаги е бил света вода ненапита, още преди да поеме ключовете на иконом.

— А Роджър? Не можеш наистина да си вярваш, че и той те мрази — продължи Нора Джейн, като си отбеляза наум да обсъди с иконом на семейство Гиър какво представлява прошката като добродетел.

— Сигурно не. Омраза не е точната дума, въпреки че го разочаровах. Но какво друго можех да сторя, Нора. Не е никаква тайна колко луд за пари е маркизът. Той забрани нашата женитба с Роджър, както и трябваше. Бях само дъщеря на учител и нямах дори коза, която да му донеса в зестра. Не можех да остана тук с разбити надежди, толкова близо до Родж, без да имам възможност да съм с него. Не ставах и сега не ставам за съпруга на граф — бъдещ маркиз. Ако Джак не се беше съгласил да ме отведе, не знам какво щях да направя. И все пак ето ме отново тук, в сянката на „Грийн Касъл“, отново близо до Роджър, без да мога да го виждам, без да мога да му кажа дума дори. Животът ми май се завъртя в доста омагьосан кръг...

— Можеш да го видиш, Елизабет — за кой ли път вече отбеляза Нора Джейн. И за нея не беше лесно да събере смелост и да отиде при Робърт в онази нощ, но го направи. Сигурно и Елизабет, много по-силна от нея, можеше да стори същото. — Той не е на луната. Той е там, където седи винаги по това време на деня в гостната, в семейното крило. Съвсем сам. Няма ги нито Уилям, нито Беси.

— Не това имах предвид, Нора, и ти го знаеш — въздъхна Елизабет, после тъжно се усмихна. — Но стига. Просто отказвам да бъда мрачна в такъв чудесен ден. И няма да ти позволя да ме подведе. Кажи ти как се чувстваш? Още ли ти е толкова лошо сутрин?

Очите на Нора Джейн заблестяха пакостливо, но след като беше направила всичко възможно, в момента трябваше да се оттегли от бойното поле. Тя обаче знаеше от Робърт, че Роджър вече е направил постъпки за развода си с Беси. Мисълта приятелката ѝ да приеме ролята на нейна етърва ѝ се струваше доста приятна.

Роджър отчаяно се нуждаеше от някой, който да го обича. Беси демонстрираше привързаност, но и на слепаца бе ясно, че не изпитваше нищо към него. Дори напротив, целенасочено и жестоко тя го нараняваше.

— Дали ми е било лошо ли? Не, не и през последните няколко дни — каза тя, подхванала новата тема. — Но не говори за това в „Грийн Касъл“, където и стените имат уши. Никой, освен тебе не знае за положението ми. Дори Мариан. Надявам се настроението ми да се подобри. Бедната Мариан. Притеснявам я почти всеки час, като от кикотене преминавам към сълзи и то по най-дребни поводи. Вчера, когато ѝ казах, че ще се поразходя до езерото, Мариан ми отговори, че няма да се изненада, ако се върна в къщата разплакана, защото пантите са принудени да обикалят наоколо боси. И знаеш ли, тя не преувеличава.

Елизабет се разсмя.

— Това също ще отmine. Евентуално. Надявам се. Толкова съм ти благодарна, че ми обясни нещата, свързани с раждането, Елизабет, след като Беси така ме изплаши. Никога няма да ѝ простя това, тъй като съм убедена, че съветите ѝ бяха злонамерени. О, Елизабет, само да бях сигурна, че Робърт ще получи писмото ми, щях да му пиша, че очакваме дете. Съдейки обаче по въпросите в собствените му писма, той рядко получава новини от „Грийн Касъл“. Но скоро ще си дойде, сигурна съм.

Елизабет повдигна вежди и поклати тъжно глава.

— Разбирам защо предпочиташ да му съобщиш радостната новина, като се върне. Но аз познавам Робърт още от детството му и не мисля, че той ще бъде доволен като разбере, че жена му не му е съобщила за проблемите с мистър Ролфбергер. Щом не можеш да разчиташ на пощата до Континента, можеш да пишеш до Лондон. Отдавна е време маркизът да се прибере в своя дом и да поеме задълженията си. А ако това не стане, можеш да помолиш Уилям за помощ.

Слушайки приятелката си, Нора Джейн се облегна на стола и установи, че сама е изяла всичките кифли. Честно казано, ако не криеше от закуската, която Мариан ѝ носеше всяка сутрин, щеше да поглъща всяко нещо, попаднало пред погледа ѝ.

Скоро нямаше да може да държи в тайна бременността си. Сигурно докато Робърт се прибереше, щеше да стане огромна!

— Уилям ли? — повтори тя и се засмя печално. — Той наистина е чудесен, Елизабет, но ако се окаже дори наполовина така изобретателен при управлението на „Грийн Касъл“, колкото е при снабдяването си с френски коняк, нищо повече няма да ми трябва. Робърт не трябваше да му отпуска средства.

— Френски коняк ли каза? Мислех си, че просто е изобретил начин да се вмъква в избите на „Грийн Касъл“. Но френски коняк! Как не се сетих по-рано! Нищо чудно, че го срещам толкова често в селото.

— Но Робърт ме увери, че е предупредил всички съдържатели на кръчми Уилям да не купува коняк от тях.

— Не от кръчмите, глупаче. — Ядосана, Елизабет тупна чашата си върху подноса. — С парите си той купува коняка от контрабандистите. Търговията между нашите рибари и Кале процъфтява от години, за съжаление дори и през войната. О, Нора, хванахме го! Всичко, което трябва да направим, е да си поговорим с Джонсън. Той е местният водач на свободно практикуващите търговци, а ми е и братовчед, както и на Бабит. Това ще помогне, за да затворим кранчето на лорд Уилям Гиър. Хайде! Твърде важно е, затова ще позвъним на Бабит. Ще го заловим в бърлогата му и да върви по дяволите неговото целомъдрие!

Нора Джейн скочи на крака, също обхваната от вълнение.

— Наистина ли мислиш, че е това? Че този човек е единственият? Робърт ще бъде толкова доволен, ако Уилям се откаже от пиенето. Но какво общо има Бабит с това? Аз не познавам мистър Джонсън, но ако ме заведеш при него...

— Тебе ли? Не, Нора. Не би било подходящо да виждат лейди Робърт с контрабандисти, не че той ще поиска да разговаря с тебе или пък с мен — прекъсна я Елизабет точно когато Нора Джейн мислеше да си вземе шапката и да нареди на един от кочияшите да я откара до селото. — Колко мислиш, че харчи Уилям при Джонсън?

Нора Джейн се намръщи, чувствайки се така, като че ли са ѝ отмъкнали под носа голямо приключение, каквото неминуемо щеше да се окаже срещата с контрабандист. Сигурно мистър Джонсън имаше доста особен вид. Вероятно бе с черна превръзка на окото, а може би и с дървен крак и кацнал на рамото му папагал. Жалко, че образът на един контрабандист щеше да остане само като фрагмент от въображението ѝ. Но Джонсън можеше да се окаже и отчайващо обикновен човек. В такъв случай по-добре беше да не го вижда. Така в мислите ѝ щеше да си остане само Робърт и всичко, случило се с тях двамата, надминало дори най-смелите ѝ мечти.

Тя се откъсна от мислите си и насочи ума си към темата, която беше на дневен ред.

— Защо ти е да знаеш сумата?

— Защото Джонсън не би се отказал от тези пари просто от добри чувства към нас двете — отговори Елизабет, докато се отправяха през салона към балната зала да търсят иконома. — Но ако му платим, за да не снабдява Уилям с контрабанда, той ще спечели два пъти, като продаде стоката на някой друг.

Нора Джейн бе възхитена от това блестящо решение.

— Знаех си, че ще те харесам, Елизабет Франклин. Да притежаваш дяволски ум сигурно е най-прекрасното нещо на света. А аз винаги съм била фантазьорка, когато, разбира се, не нареждам да подменят дюшеците или да проверят дали оградата е достатъчно здрава, за да не избяга добитъкът.

Все още обсъждайки стратегията, която щяха да използват, за да включат Бабит в начинанието да лишат Уилям от единствения източник на алкохол, Нора Джейн и Елизабет вървяха към фамиленото крило. По пътя и двете налетяха на графа на Ийстърли, когото тъкмо изкарваха от гостната.

— Елизабет! — изненадан и притеснен възкликна Роджър, поглеждайки първо към любовта на своята младост, после към неподвижните си крака и накрая към Нора Джейн. Тогава очите му се присвиха от неприязън, защото реши, че Нора е причината за тази среща. — Филип! Откарай ме в стаите ми!

Нора Джейн не разбра кое я накара да направи това, дали ускореното дишане на жената до нея, или наскоро придобитата ѝ

смелост, но тя хвана Елизабет за лакътя, точно когато се обръщаше, за да избяга, и каза:

— Роджър, така ли трябва да се отнасяш с гостите ни? Имах по-добро мнение за тебе. Филип, свободен си.

— Нора Джейн, остави това — тихо помоли Елизабет с треперещ глас. — Моля те!

— Не, няма да го оставя! — разпалено отвърна малката домакиня, след като Филип, на когото предишната седмица бе подарила чиния сочни сливи, бързо се поклони и се изниза някъде към кухнята. — Роджър, Елизабет е моя приятелка и моя гостенка. Няма да бъда толкова ужасна и да кажа нещо от арсенала на Уилям, нещо от сорта на „ако не искаш да виждаш приятелката ми, просто се вдигни от стола, върху който си залепнал с такъв инат и се махни“, но ще те помоля да се държиш изискано.

— Робърт трябваше да си потърси богаташка от котилото на някой манифактурист — заяви горчиво графът с ръце, стиснали одеялото в скута му. — Месарските внучки се оказаха големи грубиянки.

Това извади Елизабет от притеснението ѝ. Тя издърпа лакътя си от хватката на Нора Джейн и се понесе право към инвалидния стол. После наведе глава и се втренчи в графа.

— За подобна грубост бих издърпала ушите на Роби — каза тя с тона на учител, който бе усвоила от баща си, — но синът ми, който е едва на девет, не би си позволил подобна обидна реч. Как смееш! Как си позволяваш да говориш по този начин на Нора! А като си помисля, че пазех такъв скъп спомен за тебе... Е, благодаря ти, Родж, че направи бъдещето ми по-леко, понеже сега знам, че омъжването ми за Джак ме е възпряло да извърша най-катастрофалната грешка в живота ми!

Тя се извърна, готова да си тръгне, но този път бе задържана от ръката на графа.

— Елизабет, почакай — помоли той, като погледна нагоре към нея, след като тя се обърна. Сините му очи, с болка забеляза Нора Джейн, бяха пълни със сълзи. — О, Елизабет, ти все още си хубавата ми, бодлива къпина. Не ме напускай отново! Моля те!

Те останаха така известно време, взирайки се един в друг, замръзнали като живата картина, която много често изникваше в будното въображение на Нора Джейн.

И тогава бавно Елизабет се отпусна на колене върху плочите. Тъмнозелените ѝ поли се разпростряха около нея. Тя повдигна ръката на графа към устните си.

— Да те напусна ли? Никога няма да те напусна, скъпи мой Родж — каза тихо Елизабет. — Всъщност никога не съм го правила.

Нора Джейн тихо излезе от залата, като бършеше сълзите си с опакото на ръката си. Почувства се щастлива заради Елизабет, заради Роджър, но изведнъж я обхванаха самота и копнеж по Робърт.

— Откога е трябвало да сме уведомени за това? — попита Робърт, разположил се в главната квартира в Брюксел, където се занимаваше с работите на Уелингтън.

— Отпреди няколко дни, сър — каза потъналият в прах офицер, като едва успяваше да прикрие вълнението си от новината.

Младият офицер никога не беше ходил на война, никога не беше ставал свидетел на това, което тя правеше с младежи като него.

— Ето, сър, копие от официалното съобщение, дошло до Метерних^[3] от Генералния консулт в Генуа — продължи офицерът. — Пристигна през нощта, но той не го прочете до следващата сутрин, колкото и да ви се струва невероятно това! Депешата е с дата от двадесет и осми февруари. Дукът си помисли, че трябва да сте уведомен, и настоява незабавно да се явите във Виена, сър.

Робърт разгъна единствения лист и зачете бързо.

Кампбел, английският специален пълномощник, се е обадил, за да се поинтересува дали не са виждали Наполеон в Генуа. Той е изчезнал от остров Елба.

Остави копието на телеграмата върху писалището и прокара ръка през тъмната си коса, като се облегна на стола и погледна календара, поставен в сребърна рамка: 9 март 1815.

— Мили боже! Та той вече може да е във Франция и на път за Париж, точно това, от което се опасявахме. Проклети да са Талейран^[4] и Мурат заради техните схеми и дивотии в желанието им да похитят този мъж! Знаехме, че Наполеон няма да седи мирен, след като чуе за заговора им. Конгресът^[5] е като решето, пръска информация навсякъде. Хиляди дяволи!

На другия ден, веднага след като мълчаливият Бригъл приключи с опаковането на вещите на господаря си, други двама офицери влязоха в малката брюкселска хотелска стая, превърнала се в личен кабинет на Робърт. Те носеха много новини и клюки.

Бързо, един през друг, повтаряха слуховете за движението на императора.

На първи март Наполеон, заедно с хилядата си души, слязъл на сушата в Кан и поел през алпийските села, съпровождан от приветстващи го тълпи. После яздил свободно напред повече от сто мили, без инциденти, като оставил зад себе си в снежните планини дори оръдията си, толкова бързал да стигне Дофина.

Едва извън Гренобъл, близо до Мур, Бонапарт се сблъскал с кралските войски на Пети армейски корпус. Тогава той изкарал коня си напред, за да ги пресрещне, и изнесъл прочувствена реч пред някога лоялните му войници, предизвиквайки всеки от тях да излезе и да убие своя император.

„Vive l’empereur!“^[6], извикали хилядата като един и час по-късно две хиляди войници марширували след водача си към Париж...

— Седем хиляди човека сега го следват към Лион или поне така чух да говорят — клатейки глава, един от офицерите информира лорд Робърт. — Не са много, но информацията ни е от няколко дни; може да са станали петдесет хиляди досега, дори сто хиляди, плюс Старата гвардия, тези обучени ветерани! Проклет да е този тлъст Бурбон, който се нарича нещастен крал! Тези войници никога нямаше да се присъединят към императора, ако кралските особи знаеха какво вършат.

— Кралете рядко знаят какво им се иска — каза Робърт неохотно, а мислите му се върнаха към Нора. Беше уверен, че щяха да изминат дълги месеци, преди да я види отново. Ако изобщо я видеше отново. Ако оцелееше след битката, която се задаваше. — Какво друго чухте, джентълмени? Какво става сега?

Другият офицер поклати глава.

— Изчакаме, предполагам. Барон фон Щайн^[7] е готов да закрещи на Конгреса и да го обяви извън закона, но Наполеон все още разчита на лоялността на Хабсбургите. Как е възможно да обявиш извън закона зет си, съпруга на дъщеря ти, бащата на внука ти?

— Един по-добър въпрос, сър — отговори Робърт, вече представящ си първия си разговор с волевия Уелингтън. — Как може той да застане пред Съюзниците?

Докато Робърт стигна до Виена, въпросът с лоялността на Хабсбургите беше решен от дъщерята на австрийския император, Мария Луиза, съпругата на Наполеон. Сега тя живееше открито с един австрийски офицер и настояваше четиригодишният ѝ син, наричан някога гордо Наполеон Франсис, да се нарича само Франсис.

Тя бе написала официална декларация до Конгреса, заклевайки се, че няма нищо общо с императора изгнанник и бе помолила тя и синът ѝ да бъдат взети под протекцията на Съюзниците. Каква преданост на влюбена жена!

Но Наполеон все още имаше верните си французи, които добре се биха в миналото. Амбициите на Наполеон никога не се бяха ограничавали само с Франция. Никой не вярваше, че той се е отказал от плановете си да завладее света.

На тринадесети март официално бе оповестено становището на Конгреса:

„Силите заявяват, че Наполеон Бонапарт постави себе си над гражданските и обществени отношения и по този начин, като враг и нарушител на мира в света, е обявен за общо преследване.“

Император Наполеон Бонапарт сега бе извън закона. Никога повече нямаше да се обръщат към него с каквато и да било официална титла. Той вече бе заклеймен като „узурпатор“, като „човек извън закона“.

А войната сега беше неизбежна.

— Проклетие! — избухна лорд Робърт Гиър, останал сам в стаята си, загледан в Дунава. Той проклрнаше Конгреса, Мария Луиза, патетичния Бонапарт, кълнеше всичко и всеки, който го разделяше от „Грийн Касъл“, от Нора.

„Моя най-скъпа Нора...”

Нора Джейн се изчерви, като прочете на глас тези думи пред Роджър, Уилям и Елизабет. Всички се бяха събрали заедно в семейната гостна през ранния майски ден. Тя усети леко вълнение в нежно закръгления си корем и беше сигурна, че детето на Робърт също се вълнува и че трябва да чуе всяка дума от писмото на баща си. Нора си пое дълбоко въздух и продължи.

„Вземам перото, за да те обезпокоя с новини, едновременно стари и нови, понеже не знам какво си научила и колко време ще мине, преди да намеря отново време за писане. Тя ще настане скоро, малка моя... тази битка, от която всички се страхуваме, сега, когато Ней се присъедини към Бонапарт редом с останалите.

Чухме да се мълви, че мадам Дьо Стал^[8], която често говореше за омразата си към Бонапарт, обещава да посвети литературния си талант на каузата на Франция, ако Бонапарт ѝ платял двата милиона франка, за които тя твърди, че Франция ги дължала на баща ѝ. Казват, че Бонапарт ѝ отговорил, че не е толкова богат, та да откликне на молбата ѝ.

Възхищавам се от хумора на този мъж, въпреки че ненавиждам перспективата, пред която ни поставя. Дори и при това положение чухме, че Бенджамин Констант — блестящият, амбициозен политик и приятел на мадам дьо Стал, е преминал на страната на Бонапарт.

В отговор на собствената си присъда, произнесена от Конгреса, той обявил извън закона Мормон, Ожеро и самия Талейран. Светът е обезпокоен, верността и приятелството се обръщат според посоката на вятъра.

Бонапарт обещава много на французите: свобода на словото, свободни избори... а колкото до нас, останалите,

смята да сложи край на войната, да задоволи амбициите си само с Франция. Той обещава ли, обещава... Никой не му вярва, което ме довежда, малка моя, до тъжната ми прогноза.

Декретът от Виена слага край на мира и Бонапарт се подготвя за битка. Не му оставихме друг избор. Ако успее да спечели умовете и сърцата на французите, той трябва да има победата за себе си. Така, както ние трябва да го разгромим за последен път.

Докато пиша това, вече сме на път обратно към Брюксел. Ненавиждам дори самата мисъл за битката, но знам, че тя трябва да се осъществи, преди Бонапарт да е събрал още сили. И така, светът още веднъж се изправя пред прага на войната. Бонапарт се нуждае от битка, за да демонстрира силата си, ние се нуждаем от битка, за да спрем по-нататъшни кръвопролития. Така или иначе, мнозина ще загинат.

Яздя заедно с дука. Бригъл е винаги до мен, а «Грийн Касъл» и семейството ми са винаги в мислите ми. Моли се за мене, малка Нора, моли се за Англия, моли се да не се провалим.“

Очите на Нора Джейн се напълниха със сълзи, докато изричаше последните думи с разтреперани устни:

„Приеми моите най-добри пожелания и моята любов сега и завинаги.

Твой съпруг: Робърт Едуард Гиър“

— Нора? Добре ли си?

Тя вдигна очи и видя, че Елизабет е застанала пред нея. Усмихна се едва, кимвайки с глава.

— Добре съм, Елизабет. Нищо няма да се случи на Робърт. Бог няма да го позволи. — Гласът ѝ изневери и тя леко изхлипа. „Ще бъдеш ли с него, Господи?“

15 май 1815

Гросвенър Скуеър

„Поздрави на всички!

Не е ли настъпило най-вълнуващото, най-прекрасното време! Стивън проклинаше и мърмореше недоволно, преди да се върне в Шотландия, заклеявайки Лондон като мътна, кална канавка, но за мен той е земен рай. Утре заминавам за Брюксел, центъра на света, на цялата вселена. Всички заминават, абсолютно всички. Не се безпокойте за мене, тъй като ще пътувам с виконт Блакстоун и скъпата му съпруга, които обещаха да се грижат за мене. Имам толкова много и толкова прекрасни приятели.

Сигурно ще видя милия Робърт. Дали ще бъде в униформа как мислите? О, Родж, защо си толкова сакат, че да не можеш да отидеш на война, а ти, Уилям, защо си толкова пиян, че да не можеш да усетиш вълнението на битката? Ще плача за вас и ще обясня на всички защо не сте в Брюксел с останалия свят. Написах чек до банката ти, Родж, която ще ми отпусне пари, понеже просто се нуждая от нова рокля. Графинята на Ричмънд ни обеща бал.

Всички приемоте цялата ми любов, ти също, малка Нора Джейн, малка домакиньо. Много бързам.

Беси“

— Невежа егоистична кучка — промърмори графът, като смачка писмото на жена си, а после взе ръката на Елизабет, докато Нора Джейн безшумно стана, за да излезе от гостната, твърдо решена да не плаче.

Уилям, който бе издържал на принудителната трезвеност не повече от две седмици, напусна стаята, за да напълни отново чашата си. Той си беше намерил друг източник на бренди, който дори решителната Елизабет, не успя да открие.

20 май 1815

БРЮКСЕЛ

„Роджър, скъпи братко,

Това, което сме, което мечтаем да бъдем, зависи от собствения ни дух и от собствената ни воля. В момента във всеки един момент, аз желая да съм в «Грийн, Касъл». Но това е глупаво желание, егоистична мечта в такъв исторически момент, на кръстопътя на света, в какъвто се е превърнал Брюксел.

Градът е полудял. Пълен е с кикотещи се жени и с перове — позъри, като нито един от тях няма и най-слабата представа каква сеч ще настъпи. Дали наистина не е вярно неписаното правило, че висшето общество няма мозък?

Достатъчно с оплакванията! Ако потърсиш добре в писалището ми в библиотеката, ще откриеш ключа на едно малко чекмедже. В това чекмедже ще намериш завещанието ми, на което свидетели бяха Бригъл и Бабит и което написах, преди да замина за Виена. Трябваше да се консултирам с теб и Уилям, но не исках да правя трагедии. Сега, докато се подготвям за битка, ще се притеснявам за едно нещо по-малко.

Моля те да следваш инструкциите ми, в случай, че не се завърна от Брюксел. Не показвай това писмо на Нора, понеже не искам да знае за мрачното ми настроение, докато чакам неизбежното. Треперя при мисълта, че мога да я изоставя сега, когато между нас има толкова неизказани неща. Вярвам, че бихме могли да имаме хубав живот, ако сме благословени с тази възможност. Много пъти ми се е искало да можем да изличим недоразуменията между нас и да започнем от самото начало, от деня, в който се срещнахме, без аз да правя глупави грешки, които да застават между нас. Бих могъл да я обичам, ако ми бъде дарено такова скъпоценно време. Моята малка любима...

Но стига тъжни приказки! Нека ти кажа какво става тук — нещо немного окуражаващо.

Бонапарт се задвижи и то по-бързо, отколкото предполагахме. Докато ние събираме силите си тук, в Брюксел, той е тръгнал насреща ни, вместо да се окупира в Париж. Той няма търпение да победи, преди руснаците и австрийците да пристигнат в края на юли, ако не ни е погрешна информацията. Моля се на Бога да грешим и те да пристигнат по-рано. Блюхер е добър войник и твърд съюзник, но не е божествен, независимо от мнението на дамите. Никой от нас не е божествен. Нито един не е безсмъртен.

Смятам, че Хансбергер е добър човек и способен управител. В редките писма на Нора — мисля, че много от тях не стигат до мене — се казва, че всичко е наред с «Грийн Касъл» и че ти и Уилям много ѝ помагате. Моля те, Родж, пази Нора от баща ни, от онази харпия Сюзън Темпъл, от нейното собствено добро сърце. Нуждаем се от тебе, Родж, всички ние. Разчитам на вас двамата с Уилям. Искам братята ми да са силни заради Нора, заради «Грийн Касъл», заради себе си.

Моли се на Бога скоро да бъдем отново заедно.

Робърт“

Уилям върна писмото на графа и после се хвърли на един стол с разперени ръце и крака, с отпусната на гърдите брадичка.

— Е, това ни довърши! Като че ли скъпата ти жена не ни нарича непрекъснато страхливци! Искане ми се да взема пистолета, братко, и да пръсна непотребния си мозък.

Графът придвижи инвалидния си стол напред и се настани точно пред по-малкия си брат.

— И ти ли си толкова наясно, колкото и аз, че сме като воденични камъни, увиснали на шията на Робърт? — попита тихо той, съзирайки болка в обикновено засмените му, макар и размътени, сини очи.

Уилям вдигна глава.

— Какво предлагаш?

— Ще ти кажа, Уилям — каза графът тържествено, като внимателно сгъна писмото. — Много ценя желанието на Нора Джейн да изглеждаме добри в очите на брат си. А ние изменяме на дълга си вече доста време. Предлагам, Уилям, да сключим споразумение. За всяка глътка, която не излееш в гърлото си, ще ти позволя да ми помогнеш за тези нещастни крака, като приложим предписаното от шарлатанина на Робърт, ако мога да си го спомня. Накратко, Уилям, крайно време е ние двамата да пораснем. Само се надявам да не е станало твърде късно.

7 юни 1815

БРЮКСЕЛ

„Привет на скъпото ми семейство!

Вълнението трепти във въздуха! Брюксел пулсира в очакване на предстоящата битка, на великата отплата, когато с могъщата си, британска пета ще размажем в тинята онзи френски жабар. Боже, не звуча ли много яростно! Смятаме да отидем с карета и да наблюдаваме от хълмовете битката. Можете ли да си представите такава гледка!

Видях Робърт миналата вечер, но той само ме умори с въпросите си за «Грийн Касъл», а тъй като знаех малко, а и не ме интересува, той не се бави много. Съпругът ти изглежда чудесно, Нора Джейн, скъпа, и е великолепно гледка в униформа, а и на подиума за танци. Всички дами са възхитени от тъмния блясък в очите му! Надявам се, че си последвала съвета ми и си оставила косата си да порасне, тъй като къдрите са по-модни. За роклите ти няма да говорим, понеже ти направи голям напредък, като се освободи от архаичния стил, избран от глупавата ти баба. Робърт, както знаеш, е страстен почитател на женската фигура, но разбира се, ти нищо не можеш да направиш за тънката си снага.

Тъжно е да се спомене, но дукесата на Ричмънд е ограничила гостите си до по-малко от двеста, само най-отбрани, разбира се, така че на роклята ми ще се възхищават доста незначителен брой хора, а не както се надявах. Балът е определен за вечерта на петнадесети юни, така че, скъпи съпруге, когато ти четеш това писмо, аз вече ще съм танцувала със самия Железен дук! Такава слава за малката ти съпруга!

Но трябва да спирам да пиша. Днес сме на пикник в провинцията, една прекрасна интерлюдия сред потъналите в зеленина и цветя поля, които, ако се вярва на мълвата, скоро ще се превърнат във вълнуваща сцена на най-великия триумф на дука на Ватерло! «Ла Бел-Алианс»! Какви странни имена! Блюхер също скоро пристига в града, този чудесен пияница! Трябва да скрием всички силни питиета, както постъпихме така безрезултатно със скъпия Уилям. Не е ли вълнуващо да се живее в такива чудесни времена?!

С много любов: Беси“

— Ето, прочети тези глупости и после ги унищожи.

Графът, който беше в слънчевата градина заедно с Елизабет, ѝ подаде писмото.

Той седеше на стола си, а Елизабет — до него, върху постлано на земята одеяло. Двамата прекарваха чудесно времето си, като рисуваха с водни бои западната част на „Грийн Касъл“, докато Бабит не им донесе последната поща. Синът на Елизабет, Роби, отегчен от такова скучно занимание, бе изчезнал с един от градинарите, който търсеше някаква къртица, разровила цветните лехи.

— Докато четеш, любов моя — добави графът, — моля те, не забравяй, че се ожених за тази жена заради парите ѝ. И го направих, след като разбрах, че си изгубена за мене. Не искам това да прозвучи като извинение, но е факт!

— Убедена бях, че рано или късно ще прехвърлиш част от вината върху мене, сърце мое — каза Елизабет, поклащайки глава. Но през това време бе прочела писмото, надраскано с неравния, отвратителен почерк на Беси и веселието ѝ изчезна. — Скоро Беси ще се прибере у

дома и спокойните дни ще останат зад гърба ни. Ще ми липсваш. Знам, че ще липсваш и на Роби, заедно с глупавите ти истории, които му разказваш. Мога само да се надявам, че и Робърт ще се върне скоро, за да се усмихне отново Нора Джейн. Толкова се тревожа за нея и за детето! А и мисис Темпъл се е възстановила след нараняването си, ми каза Нора, и ще пристигне след няколко дни. След като чух какво говори Уилям за нея, направо се страхувам да я срещна. Според брат ти единственото друго същество в историята, всявало в сърцата на хората такъв страх и ужас само с вестта за пристигането си, бил хунският вожд Атила. Защо не си е счупила и двата крака, когато е паднала от проклетата си карета!

Графът докосна бузата на Елизабет.

— Всичко ще бъде наред, сърце мое. Обещавам.

Елизабет се усмихна, целуна дланта му, после стисна здраво ръката му.

— Ще те държа отговорен за думите ти, Роджър Гиър. Няма да те оставя на мира!

На шестнадесети юни, нападайки едва с половината си армия, отритнатият от закона Наполеон победи Блюхер при Лин.

Два дни по-късно, след едно разтърсващо начало, когато мъжете се втурнаха от бала на херцогиня Ричмънд право към бойното поле, с някакъв чудодееен късмет дук Уелингтън спечели битката.

Урокът, който съюзниците бяха усвоили от блестящия млад стратег Бонапарт, се обърна срещу самия него. Съюзниците помнеха тези уроци, докато бившият император изглежда бе изчерпан. Той бе изтощен и бе загубил подвижността си, характерна за кампанията му преди тази патетична, предопределена среща извън Брюксел.

Никой не можеше да повярва, че Бонапарт, този майстор на битките, който преди години бе атакувал толкова рано сутринта при Йена, така че оръдията събудиха враговете му, може да си позволи да чака да изгрее слънцето и да не помръдне войските си до дванадесет на обяд.

Неуморните прусаци закрачиха след изгрев-слънце, но бившият император, пред вида на разкаляната от дъжда почва, отказа — също

като жена, която не иска да изцапа ръба на роклята си, за да пресече мръсната улица — и остана в палатката си до пладне.

Това бе дар Божи, който Блюхер използва по най-добрия начин.

Бонапарт изпрати Ней с половината си войска към Брюксел да посрещне англичаните, като остави гърба си открит за пруската армия.

След като разбра грешката си, беше невъзможно да върне обратно Ней, тъй като той вече се биеше с Уелингтън при Квартер Брас. Ней изпрати само един армейски корпус, но го насочи погрешно, към Франция. За Съюзниците тази грешка бе дар от боговете.

Фаталният, финален ден на битката изгря, сварвайки Блюхер, едва възстановил се след падането си от коня си при Лин, а Бонапарт — все така муден и не можейки правилно да прецени противника си. Железният дук, въпреки невероятната си храброст, не печелеше битката, по-скоро Бонапарт я губеше.

Робърт видя Бонапарт късно следобед в „Ла Бел-Алианс“. През пушека и мъглата, през адския шум и гледката на избити мъже, той вдигна поглед и съзря бившия император. Обвит в зелен плащ, седнал странично върху огромен кон, Наполеон гледаше надолу към бойното поле.

Той беше оставил Старата гвардия в резерв, въпреки че единственият му шанс бе да я жертва в боя. Цяла Европа вече знаеше, че той е бит, макар че Блюхер бе докладвал бързо спешната заповед на Уелингтън: „Ако корпусите ви не продължат марша си, битката ще бъде изгубена.“

Изтощен до крайност, Робърт се изправи сред високата трева, разлюляна от силния вятър, за да види по-добре. Вече два коня бяха застреляни под него, но той не можеше да си позволи да стои там, изправен над бойното поле, и да наблюдава омагьосан как Старата гвардия най-накрая извиква смразяващото кръвта „Vive L’empereur“. Но това не помести нито английските, нито пруските войски, които вече надушваха победата, въпреки кръвта, напоила земята под краката им.

Докато Робърт гледаше, не вярвайки на очите си, Бонапарт пое надолу по хълма, осмелил се да се изложи на британските пушки, подтиквайки хората си да се бият. Въпреки своя страх да не умре в бой или да не свърши в друг британски затвор, той представляваше

величествена гледка. И Робърт за миг усети тъга пред разгрома на могъщия някога враг.

Това беше истината. С цената на големи загуби и от двете страни битката най-после приключи. Наполеон най-после изгуби абсолютно всичко.

Раздърпан и с няколко малки кървящи рани по себе си, Робърт се изправи с празен пистолет в едната ръка и окървавена сабя в другата, наблюдавайки как на двадесет ярда от него преминава бягащият император, а копитата на хиляди коне тресат земята под краката му. Дори и пистолетът му да бе зареден, той пак щеше да си стои така, със свито сърце и да наблюдава.

Той не би могъл да отдаде заслуженото на Наполеон за смъртта на толкова воители. Законите трябваше да решат съдбата на този човек.

Накрая лорд Робърт се обърна, като почти не чуваше ужасяващото цвилене на простреляни коне, жалните стонове на умиращите. Всичко свърши и той не усещаше нищо.

Беше неадекватен от умора, от облекчение, от обземащата го тъга, че светът бе достигнал до тази точка, до това място в историята. До този момент, когато си задаваш въпроса какво струват почестите и славата пред страданията и смъртта...

Той не чу яростно чаткащите копита зад гърба си, нито видя трескавите очи на младия френски гренадир, който догонваше бягащия си император.

Не усети куршума, изстрелян повече от паника, отколкото от ярост. Но, уви той го повали.

[1] Англ. полит. деец и публицист (1729–1798). — Бел.пр. ↑

[2] Село в Шотландия, където са се извършвали венчавки, без да са необходими задължителните условия и документи. — Бел.пр. ↑

[3] Клеменс, княз фон (1773–1859) — австрийски държ. деец и дипломат, мин. на външните работи, канцлер, председател на Виенския конгрес. — Бел.пр. ↑

[4] Талейран — Перигор, Шарл Морис дьо, принц Беневентски (1754–1838) — фр. полит. деец, епископ, председател на Франция на Виенския конгрес, посланик в Лондон. — Бел.пр. ↑

[5] (1814 — 1815) — Конгрес на председателите на европейските държави без Турция, състоял се във Виена, за войните на Европа с

Наполеонова Франция. — Бел.пр. ↑

[6] Да живее императорът! (фр.) — Бел.пр. ↑

[7] Карл (1757–1831) — пруски държавник и дипломат, ръководител на Освободителната война в Германия срещу Наполеоновото господство, участник във Виенския конгрес. — Бел.пр.

↑

[8] Ан Луиз Жермен Некер дьо Стал-Фонщайн (1776–1817) — френска писателка, представителка на либералното течение във фр. романтизъм. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

„На попрището жизнено в
средата
сред мрачни дебри аз се озовах,
че пътя прав загубих в
тъмнината...“

Данте
Алигиери

— Мариан — изрече с тъга Нора Джейн, докато наблюдаваше в огледалото в спалнята профила на тялото си, — трябва веднага да потърся лорд Уилям, тъй като най-после разбрах защо има слонове на този свят. Слоновете съществуват, за да докажат, че на земята има нещо по-огромно и от тях. Това нещо, Мариан, съм аз.

Камериерката, която беше намекнала на Елизабет Франклин само преди един ден, че лейди Робърт скоро ще трябва да бъде превозвана из имението с количката на градинаря, поклати глава и каза:

— Глупости, мис. Та сега е едва първи юли, а бебето се очаква чак към началото на август. Имате още дни и мили, за да растете.

Нора Джейн постави едната си ръка на някогашната си тънка талия, а другата — под корема. Въздъхна, като прецени, че достатъчно е наедряла, за да расте още „мили“. Не искаше нито инч повече. В противен случай рискуваше да започне да се облича в чаршафи, вместо в роклите, които Мариан непрекъснато отпускате, като разпаряше ръбовете и добавяше разни парчета плат, докато целият модел станеше неузнаваем.

— Благодаря ти, Мариан. Много ме успокои с преценката си, че ще продължавам да наддавам на тегло и обем. Баба Темпъл ме сравни с доста голяма къща, а лорд Уилям вярва, че съм си наумила да се

превърна в двойник на стъкления купол над салона. Ако още някой изкаже подобно мнение, просто ще закрещя.

Камериерката измърмори нещо от сорта, че бременните жени винаги са толкова докачливи и се изправи, за да даде път на господарката си, понеже гонгът за вечеря удари. А Мариан знаеше, че е по-добре да не стои на пътя на лейди Робърт, когато я викат за храна.

— Яде за двама ли? — Нора Джейн чу жената да мърмори недоволно, след като затвори вратата. — С това, което момичето яде три пъти дневно, може да се нахрани цял полк!

Като се озова в коридора, Нора Джейн забеляза, че в „Грийн Касъл“ има изключително много огледала. Тя премина покрай четири от тях, докато стигна до горната площадка на стълбището, а собственото ѝ отражение постоянно ѝ напомняше, че е обезформила тялото си.

Не че беше станала дебела, тъй като лицето, ръцете, дори краката ѝ бяха слаби както винаги. Проблемът беше коремът и само коремът, огромният ѝ корем, който влизаше във всяка стая пет секунди преди нея и веднага фокусираше вниманието на останалите членове от семейството.

Баба Темпъл се беше настанила в Кралската спалня, доволна, че е намерила внучката си в деликатно положение. Нора Джейн щеше да приема по-благосклонно емоциите на възрастната жена, ако тя не докосваше непрекъснато изпъкналия ѝ корем, действие, което Нора смяташе за обезпокоителна намеса в личния ѝ живот.

Графът не говореше много за предстоящото раждане, но споменаваше поне веднъж дневно, че би искал Робърт да се домъкне скоро вкъщи, понеже не било честно брат му да стане баща, преди изобщо да е узнал, че това му предстои.

Нора Джейн подкрепяше подобно становище с цялото си сърце, като за милионен път ѝ се щеше да бе на писала на мъжа си за бебето. От друга страна беше благодарна, че поне не е тръгвал на бой с мисълта за бременна жена вкъщи.

Но сега, когато вече бе така чудовищно наедряла, копнежът ѝ да го изненада с вестта за своята бременност, се бе трансформирал в ужас от това, че той би се отвратил от гротескната фигура, в която се бе превърнала „малката му любимка“ в негово отсъствие.

Само да не бе се обръщал така към нея в редките си писма.

Само да не бе подведена през първата седмица от венчавката им.
Само той да не бе заминал за Виена.

Само да можеха да бъдат заедно през изтеклите месеци, за да станат приятели, както Робърт се надяваше, опознавайки се един друг, осмелявайки се накрая да произнесат на глас „обичам те“.

Само да си беше вкъщи. Да бе получила поне едно писмо от него след Ватерло.

Но не. Нора нямаше да мисли за това. Името му го нямаше в нито един от списъците на загиналите. Беси също не бе писала, въпреки че трябваше да се е върнала в Лондон.

С Робърт всичко трябваше да е наред. Абсолютно наред. Той просто беше много зает да работи с Уелингтън за затварянето на Наполеон и за намирането на сигурно място за този човек, място с дузина здрави ключалки и високи огради, без нито една възможност за второ бягство.

Ето защо не ѝ пишеше. Той беше постоянно в движение, зает със задълженията си, без нито един свободен миг, за да пише на жена си. А тя просто трябваше да знае, че не би могъл да ѝ каже нищо по-различно от написаното във вестниците, които докарваха от Лондон.

Нора Джейн трябваше да се съсредоточи върху променената си външност, да помисли за шока, който Робърт можеше да получи, щом я види, и за въодушевлението му от това, че скоро ще го дари със син.

Трябваше да се съсредоточи върху довършването на музикалната стая, на кухненското крило, на все още недооформените градини и на параклиса.

Можеше да посвети времето си и на забавлението на своята баба, чиито движения бяха все още ограничени поради незаздравелия ѝ напълно крак.

Имаше милиони неща, за които да мисли. Целувките на Робърт. Неговото докосване. Засилващото се напрежение в очите му, когато протягаше ръце към нея. Чаровната му полуусмивка. Обещанието му за приятелство. Любенето.

Тя щеше да се концентрира върху тези милиони неща.

В противен случа щеше да полудее.

Робърт отвори очи в същата стая, която си спомняше от последното си събуждане, широка, проветрива, с голямо легло с балдахин и малка масичка до него, върху която имаше една-единствена свещ и някакви тъмни шишенца.

Този път си наложи да се разсъни напълно и не допусна болката в главата да го обземе, така че отново да потъне в сивата мъгла.

Единствено силната воля го накара да принуди измъчения си мозък да си спомни къде се намира и защо. Но не успя да си спомни нищо, освен болката и празнота.

Облиза сухите си напукани устни и се опита да проговори, но от гърлото му се изтръгна единствено стон, безсловесен апел за помощ. Това беше достатъчно.

Чу шумолене в стаята и забързано чукане на токчета, после една врата се отвори и някъде над лавата му долетя глас. Той премига няколко пъти, докато размазаните форми се оформиха в нещо, нещо като лице на усмихната млада жена.

Дали това видение не беше ангел? В рая ли се намираше? Не, ангелите нямат по две глави. Освен това неговата собствена глава нямаше да го цепи, ако беше в рая.

— Ти се събуди! Това е най-чудесното нещо! Ако знаеш колко се изтощих периодично да тичам до теб само за да ми кажат, че пак си заспал. Направо си изчерпах търпението, Робърт! Всички заминаха за Лондон, оставяйки ме тук да ти бъда болногледачка, докато се излекуваш. Като че ли изобщо знам нещо за тези неща. Те ни най-малко не ме и интересуват. Точно в стила на Бригъл беше да умре от раните си само за да не ми помогне. Разбира се, не би трябвало да споменавам нищо такова, понеже ще ме помислят за ужасна, но аз обвинявам изцяло теб за това. Изобщо не съм ужасна. Ти знаеш колко ме е страх, когато съм в стая на болен. Сигурно си спомняш как избягвах да оставам при Родж след нещастния случай.

Бръцолевенето на двуглавата жена притискаше главата му като с менгеме и направо го убиваше.

— Къде... къде съм? — попита той с надежда отговорът да бъде кратък и точен.

— Къде ли? Какъв глупав въпрос? В Брюксел, разбира се. Лежеше в някаква каруца отвън, на улицата, когато виконтът те откри след купчина нахвърляни като чували ранени войници. Не можеш да

си представиш подобна, всяваща ужас гледка! Виконтът веднага те позна, въпреки че не знам как го стори, понеже ти беше целият в кръв и нареди да те пренесат вътре. Ето къде си сега, в наетата от виконта къща. Но той и съпругата му заминаха. Всички заминаха, освен мен и една медицинска сестра с лице на врана, а единственото, което ти правиш, е да спиш. Още не мога да си обясня защо просто не оставих сестрата при тебе и не заминах с виконта. Но не, семейството трябва да остане! Не мога да изкажа с думи колко отегчена съм! Изминаха седмици, положително са изминали цели седмици!

Главата адски го болеше. Не искаше да задава други въпроси, тъй като знаеше, че те ще бъдат последвани от нов поток от оплаквания, но трябваше да знае.

— Седмици ли? Седмици са изминали от какво? — Русокосата свирачка^[1] с размазани черти изглеждаше шокирана. Четирите ѝ сини очи се разтвориха комично, плувайки пред очите му.

— От битката, разбира се. Е, не чак седмици, понеже сега сме втори юли. Каква лудница беше в града! Всички тичаха към последните карети и каляски, опитвайки се да се върнат в Лондон. Наричат битката „Ватерло“, което е най-глупавото нещо, понеже тя изобщо не се е провела там, или поне така ми беше казано. Войната изобщо не е толкова бляскава, колкото си мислех. Само една бъркотия. Да благодарим на небесата, че спечелихме, в противен случай просто не мога да си представя какво щеше да ми се случи.

Очите ѝ се присвиха.

— Няма ли да искаш да ядеш или нещо от този род? Губиш сили в това легло, а трябва да укрепнеш, за да се махнем от този проклет град, ако това изобщо стане. Би трябвало да проявиш повече загриженост към човека, останал с тебе, когато беше в критично положение.

Изобщо не беше гладен. Просто беше изморен, много изморен. Главата му жестоко пулсираше. Усети, че отново се спуска сивата мъгла и този път нямаше да ѝ се противопоставя. Имаше време само за още един въпрос.

Той погледна пак жената. Двете ѝ глави вече се бяха събрали в едно доста хубаво лице.

— Ти каза, че сме семейство. Ти съпруга ли си ми?

— Нора Джейн? Ела тук, сладурче, и седни. Не ме принуждавай да хвърлям проклетия бастун в краката ти. Избягваш ме дни наред, но настоявам веднага да се сложи край на тази глупост. Време е мъничко да си поговорим. За тази жена Франклин...

Нора Джейн пое въздух и се обърна, за да влезе решително в Червения салон. Там баба ѝ бе заела твърди позиции, проснала се в цял ръст на кушетките. Беше облечена в обичайния си пурпурен цвят и в тази жега напомняше на Нора Джейн презряла слива, която ще се пръсне всеки момент.

— Какво за Елизабет, бабо Темпъл? — попита тя, като трмаво се настани в дървен стол с изправена облегалка. Отдавна се бе отказала да сяда върху меките столове и кушетки, тъй като не можеше да стане от тях без помощ. Беше ѝ страшно неудобно, най-вече заради това, че обикновено Уилям единствен се моташе наоколо и винаги беше зареден с шеги за нейна сметка. Този мъж действително беше станал по-забавен в трезво състояние, отколкото когато беше пиян.

— Какво за нея ли? — изсумтя, не, измуча като бик Сюзън Темпъл. — Тази жена се е установила в къщата, ето какво. И не ми кавай, че ти е приятелка, тъй като не съм вчерашна! Тя прави цунигуни с графа. Вози го на разходка, рисуват тези глупави картини в градината, хият се в музикалната стая, позволява на сина си да тича като луд из цялата къща. Какво хитро същество! Бабит ми каза, че е в траур, но се съмнявам. Защо е заминала оттук преди десет години, след като си е имала съпруг и баща на детето? И защо си държат ръцете, макар той да е в инвалиден стол и да е много малко вероятно да свърши някоя лудория? Въпреки че, сигурна съм, има начини. Пазех те от тези неща, сладурче, но все пак думата „любовница“ говори ли ти нещо? Друго определение няма, Нора Джейн. Като господарка на тази къща, ти трябва да имаш грижата да ѝ посочиш вратата, на нея ѝ на кутрето ѝ.

„Спокойно, Нора — говореше си наум Нора Джейн. — Успокой се и, по дяволите, не плачи! Не бъди малка мишка! Родж се нуждае от помощта ти. Родж се нуждае от Елизабет. От тебе зависи да направиш каквото трябва. Ти си героиня, не го забравяй!“

— Не, бабо Темпъл. Няма да направя това.

Вече близо два месеца бабата на Нора Джейн бе заседнала в имението. Нора Джейн се стараеше да стиска зъби, когато старата ѝ правеше изнервящи коментари относно липсата на достатъчно украшения във възстановения „Грийн Касъл“.

Нора Джейн си мълчеше не защото се страхуваше от баба си, а понеже не искаше да прави сцени, тъй като тази жена беше по свой собствен начин добра с нея.

Но на всяко нещо му идва краят! И най-после тя застана твърдо на позициите си.

Сюзън Темпъл се наведе напред от кушетката с присвити очи, а главата ѝ, обвита в пурпурен тюрбан, се килна настрана.

— Какво каза, Нора Джейн? Не вярвам, че съм чула добре.

— Казах „не“, бабо Темпъл — отговори тихо Нора Джейн, след като прочисти свитото си гърло и продължи да върти ръце в някогашния си скут. — Елизабет Франклин е винаги добре дошла в „Грийн Касъл“. Не мога да си представя как някой от нас би преживял през последните месеци, ако не бяха спокойствието и силният ѝ характер.

— Хм. Змиите са безшумни, Нора Джейн. Не можеш да ги видиш, докато не ти причинят беда. Какво ще стане, като се върне графинята? Ще се разхвърчи перушина. А маркизът? Какво ще направи Стивън? Той рано или късно ще се довлече тук да души около парите ми, ако преценките ми не ме лъжат. Какво ще каже той? Какво ще каже съпругът ти?

Нора Джейн огледа баба си преценяващо. Не беше толкова трудно да бъдеш смел, особено ако с храбростта си помагаш на другите. А може би щеше да помогне и на себе си.

— Всъщност, изобщо не ме интересува кой какво ще каже. И тъй като ние с тебе от доста време вече се гледаме, ако те потиска присъствието на мисис Франклин, можеш незабавно да отпътуваш към „Темпъл Манър“.

Темпъл рязко се облегна назад, като че ли бе получила неочакван шамар. И тогава, за голяма изненада на Нора Джейн, оголи зъбите си в широка усмивка.

— Добре, добре, добре. Личи си коя е господарката на имението. Чудесно се справи, сладурче! Разигра си много добре картите. А аз съм бита, без да успея да извадя нито един от козовете си. Може и да не си

умна като мене, но да благодарим на Бога, че си взела нещо от духа ми. Това вече се проявява. Забелязах доста промени в тебе. Не мога да кажа, че ми хареса косата ти, но ти се справяш. Да, справяш се. И може би е време да си вървя по пътя.

За Нора Джейн това развитие на нещата беше просто неразбираемо. Всички тези години бяха преминали в страх, а единственото, което е трябвало да направи, е било просто да каже едно „не“, да защити позициите си. Тя прехапа долната си устна — отчасти, за да не се разсмее от последната си победа, от тази неочаквана метаморфоза на послушното дете в независима жена, и отчасти, за да не се разплаче.

— Ще ме оставиш ли сега, бабо Темпъл? Сега, когато Робърт още го няма, а аз чакам дете?

Възрастната жена скръсти ръце на гърдите си и буквално захърка пред учудения поглед на внучката си.

— Е, сладурче, ако наистина искаш да остана...

Нора Джейн се усмихна. Помисли си дали току-що не бе извоювала първата си победа като героиня на „Грийн Касъл“.

— Робърт?

Той се извърна от прозореца, за да погледне снаха си, която нахълта в малката гостна, вече облечена в смарагденозелената си пелерина за път и с огромна кутия в лявата ръка.

— Да, Беси?

— О, нищо, просто исках да проверя как реагираш при изричане на собственото ти име. Изобщо не си го спомняше, нали?

— Не, Беси, изобщо не си спомнях името си, нито пък твоето. И двете ти ми ги каза. Всичко е една проклета каша в главата ми.

— Да, и според доктора може да си остане така завинаги — отговори Беси, нежно усмихната. — Милият, нещастен Робърт. И ти не си спомняш нищо друго, с изключение на станалото от вчера насам? Не помниш нищо друго, освен това, което ти казах?

— Точно така, Беси. — Щеше му се да я удари. Изгубването на паметта му беше нещо страшно, беше влудяващо, а тя май се забавляваше от този прецедент, като го питаше по десет пъти на ден дали си е спомнил. — Ще дойде ли скоро пътническата карета?

— Не толкова скоро, колкото ми се иска — отговори Беси глезено, като събори купчина вестници от един от столовете, преди да седне и да започне да въздиша от юлската жегата, промъкнала се в малката брюкселска къща.

— Честно казано, Робърт, не мислиш ли, че има опасност отново да изпаднеш в криза, като четеш всички тези вестници? Ти най-вероятно си претърпял сътресение на мозъка. Просто не знам как събрах смелост да прочета тази потискаща информация. Във вестниците пише само за Бонапарт. Той е на път за Плимут, на английски кораб. Такова внимание към бивш император! Ако можехме и ние вече да сме на борда на някой кораб... Но ще бъдем, тази вечер. Едва сдържам радостта си!

Робърт взе стол, седна срещу снаха си и я погледна внимателно. Дори след десетте дни, прекарани с нея, още не можеше да реши дали тя беше най-глупавото творение на природата, или той, който преди Ватерло беше Робърт Гиър. Сега беше най-тъпоумният мъж, след Адам, който последвал съвета на Ева да изяде ябълката.

— Разкажи ми повече за „Грийн Касъл“, Беси, за братята ми, за жена ми.

— Необходимо ли е, Робърт? Те всички са така ужасно скучни... — Тя извади украсено с дантели ветрило и започна да си вее на лицето, а деликатните къдрици над ушите ѝ потрепваха като малки флагчета, разлюлени от бриза. — О, много са добре. Вече ти казах за Роджър, моя съпруг и твой по-голям брат. Трябва да бъдеш мил с него, Робърт, защото той е много, много огорчен човек и се съмнявам, че ще изкара дълго. Инвалидите бързо умират, нали?

Главата на Робърт започваше да пулсира.

— Ти каза, че той не ме харесва. Каза нещо за това, че съм заел мястото му след нещастния случай, когато си счупил краката.

Беси затвори ветрилото.

— Робърт, не изопачавай думите ми! Само посочих, че си поел управлението на „Грийн Касъл“ и на семейната хазна. Не мога да си обясня защо Родж е толкова разярен, тъй като ти му позволи да продължава да живее в имението и да бъдем така тъжно разделени, въпреки че и двамата знаем защо всъщност направи това, нали? Не че той ще се вдигне, за да оцелее и наследи титлата на баща ти. Що се отнася до мене, безкрайно съм ти благодарна за щедростта и

позволения да продължавам да живея усамотено в Лондон. Разбира се, няма да отида в градската къща сега, тъй като не мога да помисля да те оставя сам в „Грийн Касъл“ с неблагодарното ти семейство. Няма да го направя, въпреки че винаги си ми казвал, че ще е по-добре за двама ни да стоя далече известно време, за да избегнем подозренията на онази харпия Сюзън Темпъл.

Робърт тръсна глава, което веднага удвои болката зад очите му. Той бе принуден да се съвземе бързо и плащаше сега за това. Непоносимата болка растеше с всеки изминал час, прекаран извън леглото.

— А Уилям?

Беси се изправи и застана до прозореца с гръб към Робърт.

— О, скъпият Уилям! Помниш ли, че ти казах за пиенето му? Бедното момче! Той трябваше да се ожени за Нора Джейн, докато не се появи ти с прекрасния си план. Всичките тези пари сега са твои, изцяло твои. Въпреки това си мисля, че Уилям те обича, както и баща ти, когото си поставил в положението на пенсионер, като му отпускаш издръжка като на някой далечен роднина, а не като на маркиз. Но не се тревожи! Както ти казах Стивън има добри приятели, които му позволяват да им гостува, а Уилям и малката Нора изглежда са станали много близки.

— И аз съм постигнал всичко това, като съм си уредил женитбата с една месарска внучка, с едно мекушаво, едва излязло от класната стая дете, чието лице дори не си спомням? Според теб какво съм аз, Беси. Луд за пари, безсърдечно копеле или и двете?

Тя се обърна и му се усмихна, въпреки че лицето ѝ остана в сянка и той не можа да прочете нищо в очите ѝ.

— Но Робърт, защо ме караш да се червя. Повтарях ти и ти повтарям. Ти си моята истинска любов!

[1] Мигрираща сладководна патица (фиовец). — Бел.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА

РЕАЛНОСТ

*„Какво представлява
животът? Лудост.*

*Какво представлява животът?
Илюзия, сянка, история.“*

Педро
Калдерон де ла
Барка

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

*„Нищо не може да прикрие
голата истина.*

*Тя се показва дори под най-
добрата маска на лъжата.“*

Уилям
Конгрийв

Малкото парти се бе разположило под китката дървета до официалните градини. Графът и Елизабет, разпънали платна върху стативи, весело се състезаваха кой по-хубаво да скицира западната фасада на „Грийн Касъл“. Малкият Роби се боричкаше в тревата с Граулър, а Нора Джейн и Уилям седяха тихо върху одеяло, пийваха си лимонада и се стараеха да не говорят за продължителното, тревожно отсъствие на Робърт.

Дори Сюзън Темпъл, вече приет, макар и нелюбим член на семейството, присъстваше. Настанила се беше в един стол, който бе наредила да довлекат от гостната, с крака, поставени върху ниска табуретка, и мързеливо размахваше ветрилото си в юлската жегла, след като на обед обилно се бе натъпкала с храна.

— Ах, един заслужен ден почивка за изтощеното от усилна работа семейство. Не мислиш ли, че изглеждаме изключително пасторално? — тихо каза Уилям на Нора, когато тя се размърда леко върху одеялото, правейки опити да се настани по-удобно. — „Селско семейство по време на неделен отдих“ — ето така го наричам. Или бих го нарекъл така, ако не ми се гадеше от проклетата лимонада.

Нора Джейн наведе глава към него усмихнато.

— Не го проваляй, Уилям. Въпреки че ми се струваше поестествен с чаша в ръка, благодарна съм, че тя вече не стои там повече от дванадесет часа в денонощието.

Той въздъхна и пресуши остатъка от лимонадата.

— И аз съм благодарен всъщност — каза той, връщайки ѝ усмивката. — Сега прекарвам дните си и си мисля колко по-полезен съм, като обикалям на кон полята, отколкото бях преди, потънал в нещастieto си. Само едно нещо още ме учудва. Защо нито един от вас не ме застреля? Благодарих ли ти за тази дребна милост, малка Нора?

— Нали знаеш, че си го мислехме — засмя се тя, като наблюдаваше сините му очи, разширили се от престорена изненада. — Да те простреляме в краката, да те вържем за леглото, да те зазидаме в някоя стая — всичко, което можеше да те задържи на едно място достатъчно дълго, за да открием и унищожим останалото бренди в Англия. Но ти определено ни изненада с действията си. Церемонията, която се състоя в градините, беше много трогателна. Да изхвърлиш всички бутилки от тайника си в езерото с лилиите, след което да се закълнеш никога вече да не докосваш алкохол. Разбира се, боя се, че езерото никога няма да бъде същото.

— Нито жабите, предполагам — отвърна лорд Уилям, заел се да сплита венец от маргаритките, които Нора беше набрала. — Чуваш ли ги да крякат под прозореца ти нощем? За първи път, откакто се помня, са настроени и не звучат фалшиво.

Нора Джейн потупа ръката му, почувствала, че ще се разплаче. Напоследък често подсмърчаше, независимо дали беше весела или тъжна. Може би сега причината беше в начина, по който Уилям изви устни в крива усмивка. Това я разстрои, напомняйки ѝ за Робърт.

Но сигурно само така си мислеше. Изминаха толкова месеци, че тя започна да забравя чертите на Робърт, още една причина за разстройването ѝ. Дали изобщо щеше да го познае, като си дойде у дома? Дали щеше да доживее да осъществи мечтите си, надеждите си за общото им бъдеще? Глупаво беше от нейна страна да накара всички да повярват, че тя и Робърт са щастливо оженени.

Дали среднощният сън нямаше да остане всичко, което някога е имала? Нямаше ли Робърт да се върне, а заедно с него и ужасяващата истина, която да сложи край на всичко? Това безкрайно чакане, тази неизвестност дали завръщането на Робърт ще обяви ново начало, я разсипваха.

Най-големият брат на Пеги Клифлинг беше при Ватерло и се върна. Липсваше му лявата ръка до лакътя, но си беше у дома. Семейство Клифлинг бяха достатъчно любезни да изпратят Пеги в

„Грийн Касъл“ със съобщението, че брат ѝ е видял Робърт през втория ден от битката, изпънат като струна на коня, предавайки заповедите на дука на различните военачалници на бойното поле.

Но добрите новини на Пеги не бяха достатъчни, за да избият от главата на Нора Джейн демоните на страха. Особено нощем, когато лежеше сама в леглото, а бебето мърдаше под сърцето ѝ и ѝ напомняше, че Робърт не беше наблизо и дори не знаеше за съществуването на детето си.

Преглътнала сълзите си, за да не помрачава широката усмивка на Уилям, тя попита:

— Виждал ли си Пеги напоследък, Уилям? Последния път, когато дойде да ни донесе добрите новини, видях как те гледа и съм сигурна, че те харесва.

— Пеги ли? — Лорд Уилям поклати глава. — Някога, може би, Нора Джейн, но вече не. Пеги е добро момиче, но е луда по конете. Единственият шанс да ми обърне някакво внимание е, ако ми пораснат грива и опашка. И дори тогава не е сигурно. Ще трябва да спечеля някое конно надбягване. Жалко. Тя се е разхубавила доста и винаги е била добра партия. Но стига за Пеги. Ето — каза той, като вдигна венчето от маргаритки и леко го положи върху главата ѝ, — позволете ми да ви поставя короната и да ви обявя за Кралицата на юли.

Нора вдигна ръце да намести венеца, тъй като имаше опасност да падне над очите ѝ.

— Майска кралица, Уилям.

— Май, юли, какво значение има? Ти си кралица на всичко наоколо. Ти си най-доброто нещо, което се е случвало някога в това тъжно имение. И така ще бъде винаги. Дори само това, че въведе в ред кухните, е напълно достатъчно. Ние, Гиър, не бяхме яли толкова добре от години! А сега, за да поставя печата на Гиър в знак на одобрение, ще ти даря целувката на милостта, давана в специалните случаи, когато седим заедно, пием лимонада и се държим като солидни граждани.

Казвайки това, Уилям се наведе и целуна звучно бузата на Нора Джейн. Засмяна, тя се приготви да му върне благоволенieto. Устата ѝ се свиха комично и тя се хвана за раменете му, за да го стигне, тъй като нарасналото ѝ туловище я притесняваше и не искаше да се катурне настрани.

И в този миг замръзна. Усети как кръвта ѝ едновременно завря и се вледени. Не можеше да повярва на очите си, не можеше да мръдне, забрави да диша. Внезапно изгуби всяка друга способност, освен тази да се взира в двамата, които стояха на не повече от петдесет ярда, на стъпалата, водещи към къщата.

„Как изобщо допуснах мисълта, че мога да го забравя.“

— Робърт! — Гласът ѝ излезе като ожесточен шепот. Гърлото ѝ беше толкова свито, че едва можа да продума. — О, мили, скъпи боже! Уилям, това е Робърт!

— Какво? Робърт? Къде? — Уилям веднага се обърна, като едва не събори Нора Джейн, която го сграбчи, за да запази равновесие. — Робърт! Родж, виж! Робърт е! Мили боже, човече, недей просто да седиш там! Та това е Робърт!

— Никога не се предаваш, нали, Уилям? Както съм ти казвал неведнъж, всяко нещо с времето си — отговори спокойно графът, като все още мацаше с четката си по платното пред себе си. — Елизабет, бъди добра, любов моя. Остави четката си и иди да издърпаш ухото на брат ми.

Нора Джейн чу, че графът говори, но нищо не разбра, понеже ушите ѝ бучаха, а главата ѝ като че бе увита в памук.

Всичко, което можа да направи, докато Уилям скочи и хукна към стълбите, докато графът със закъснение се обърна и изкрещя доволно, докато Елизабет промълви: „О, боже!“ и се заоглежда за Роби и по всяка вероятност за таен изход през градините, докато Сюзън Темпъл се удряше по коленете и се смееше — беше да седи там, на одеялото, с разпръснати около нея поли, молейки се да не се унижи до такава степен, че да се просне мъртва. Внезапно се бе почувствала толкова млада и недодялана, и много, много дебела... Вдигна ръка и дръпна смешното венче от маргаритки, разваляйки творението на лорд Уилям.

Той беше толкова слаб! Винаги ли е бил толкова висок? Толкова недостъпен? Съвсем като лорда на имението.

Отстрани на главата му видя превръзка. Той слезе по стълбите и бавно тръгна към тях, през лъчите слънчева светлина. Бил е ранен, точно това, от което се безпокоеше. И не се усмихваше, не махаше на Родж и Уилям, не изричаше никакви поздрави към всички тях, не я гледаше с нищо друго в очите, освен с леко любопитство, докато

широко усмихнатата Беси се беше лепнала за ръката му почти собственически.

Когато бебето ритна с краче ребрата ѝ, Нора Джейн разбра, че сега Робърт изглеждаше така, както в най-страшния ѝ кошмар — почти непознат за нея. Човекът, за когото се бе омъжила. Мъжът, когото едва познаваше, преди да тръгне, за да се присъедини към Уелингтън. Мъжът, който я бе целувал, прегръщал и после я беше оставил. Без нито една дума за любов! Но не и без обещание за любов.

Помнеше ли той всичко това? Дали дългите месеци, които ги деляха, не го бяха накарали да обмисли кратковременната си женитба, да я намрази, да си спомни причината за нея и да сметне мигновеното щастие, което бяха изживели, за подаяние към човек, тръгнал на бой, а може би и на смърт? Дали той не се бе осланял прекалено много на едно поделено ядене, на една-единствена великолепна нощ, за да си създаде от тях представата за чудесен, фантастичен брак, който всъщност не съществуваше, който никога не можеше да се превърне в действителност.

Тя горещо желаше това ново начало, но сега, когато беше тук, той не тичаше към нея с широко разтворени обятия. Не я викаше по име, не я наричаше „малката ми любимка“. Лицето му не беше усмихнато, а сурово, неразгадаемо, заплашително.

Тъмните му очи, обикновено така блестящи, толкова живи, изглеждаха празни и студени. Тя притисна устата си с ръце, почувствала, че всеки момент може да извика от болка. Мили боже, каква груба шега бе подвела глупавото ѝ въображение и я бе накарала да вярва, че завръщането на Робърт ще донесе и на двамата щастие?

— Робърт, кучи сине, как можа да не ни пишеш? — закрещя лорд Уилям, като се добра до Робърт и взе да тупа здраво брат си по гърба.

— Беси? Мисля, че каза, че си писала на семейството — подхвърли Робърт, докато се здрависваше с Уилям безлично и хладно.

Семейството? Нора Джейн потрепери от този официален термин, от отчуждения тон. Нещо не беше наред. Нещо ужасно се беше случило!

— Направих го, Робърт, кълна се — отговори Беси, измъквайки от джоба си дантелена носна кърпичка и започна да си вее с нея. — Знаеш колко малко може да се разчита на пощата в тези дни, Уилям. И спри да дърпаш брат си! Не виждаш ли, че е бил ранен? Винаги си бил

безотговорен. Аз се изтощих до краен предел да се грижа за скъпия Робърт през последните седмици. Коя е тази с Роджър? Да не сте му наели болногледачка? Честно ли е, Робърт, в този дом да си позволяват екстравагантности, докато аз съм принудена да мизерствам с няколко лири издръжка?

— О, я млъквай, Беси! — любезно я отрязва Уилям, като дърпаше Робърт за ръката, повеждайки го към Нора Джейн. — Онова там е Елизабет, дето бяга, като че ли по петите ѝ са хрътките на ада. Сигурно помниш Елизабет, скъпа снахичке, въпреки че май двете никога не сте се срещали. С присъствието си тук тя направи чудеса за стария Родж, въпреки че не съм изненадан, че хукна да бяга, вместо да чака благодарностите ти. Можеш да не обръщаш внимание на мисис Темпъл, Робърт. Тя ще си стои и без това там, докато се вкисне. Хайде, ела. Нора Джейн има изненада за тебе!

С крайчеца на очите си Нора Джейн наблюдаваше Елизабет и опъващия се Роби, които бързо вървяха към градинската порта. Искаше ѝ се да ѝ извика да се върне, но знаеше, че Елизабет е права да си отиде. Графът също наблюдаваше заминаването ѝ с тъжно и някак си отнесено изражение, преди да се обърне отново към Робърт и на свой ред да го приветства.

— Да, благодаря, ъ-ъ, Роджър. — Робърт кимна в посока на по-големия си брат. — Хубаво е да си бъдеш... у дома.

Нора Джейн и графът размениха озадачени погледи. Ръцете на Роджър така стиснаха колелата на стола, че кокалчетата му побеляха. Тъй като не можеше сам да се придвижва по меката трева, той бе принуден да остане на същото място, без брат му да направи дори една стъпка към него.

— А това, скъпи Робърт, е малката Нора Джейн — каза Беси миг по-късно, след като и двамата застанаха пред постланото одеяло. — Твоята съпруга. Тази — и се изхили, после продължи, — тази, която целуваше Уилям, когато се появихме. Бедното дете, все още продължава да държи на тази неравна прическа. Но не трябва да се тревожиш. Аз съм тук сега, за да помогна на малката си сестра.

— Той знае, че това е жена му, тъпачке! И не тя ме целуваше, аз я целувах! — изрева лорд Уилям зад гърба ѝ. — А Нора Джейн изглежда чудесно! Какво, по дяволите, става тук? Някой би си помислил, че сме непознати, представяни един на друг на градинско увеселение. Робърт,

целуни жена си! И къде е Бабит? Ще го накараме да измъкне нещо от избите, за да празнуваме. Но не и за мене, Робърт. Това е друга изненада.

— Нора Джейн?

Нора Джейн вдигна поглед, след като Робърт произнесе името ѝ по този странен, питащ начин, като че не беше напълно сигурен, че го е казал правилно.

— Робърт — каза тихо тя, усетила как една сълза се стича по бузата ѝ. — Добре дошъл у дома.

И тогава от притеснение, смесено с облекчение, тя припадна.

— Нора Джейн? Нора Джейн! Хайде, сладурче, отвори тези очи. Хубаво е да покажеш колко деликатна жена си, но стига толкова! Чуваш ли ме? Отвори очи!

— Мисис Темпъл, смятам, че малко повече съчувствие и по-малко крясъци ще имат по-добър ефект. И за бога, престанете да размахвате тези изгорели пера под носа ѝ! — Като каза това, красивият рус мъж, за когото Робърт знаеше, че е по-малкият му брат, пристъпи пред обвитата в пурпур тежка дама и коленичи до дивана в гостната. — Нора Джейн? — тихо попита той, взе ръката ѝ и я притисна до бузата си. — Ни най-малко не те обвинявам, мила, тъй като това въобще не беше най-приятният шок, който някой от нас е изживявал, но мисля, че е време да се върнеш обратно при нас. Всичко ще се оправи, обещавам. Хайде сега, скъпо момиче, отвори тези хубави като на Граулър очи и ни дари с усмивка.

— Скъпата му, а? — прошепна Беси, която стоеше до Робърт в най-отдалечения ъгъл на стаята. — Колко вълнуващо, не мислиш ли?

Робърт не знаеше какво да мисли. Той усещаше, че не му е тука мястото. Чувстваше се гузен като иконом, заловен със среброто на семейството. По-голямата част от пътуването си от Брюксел той прекара в агонията на умственото затормозяване. Мразеше се за състоянието си, но хранеше надежди, че като види дома и семейството си паметта му ще се възвърне.

Не стана обаче така. Оказа се сред непознати, които го гледаха по различен начин: някои — с любов, други — с жалост, трети — с чувство на безсилие... И той не знаеше дали да мрази тях или себе си.

Тогава жена му припадна. Бременната му жена. Господи, бременната му жена!

Лорд Уилям, а не Робърт, вдигна на ръце безчувствената Нора Джейн и я внесе в къщата. Робърт можеше само да стои там и да си мисли, че е поднесъл завръщането си вкъщи по най-неподходящия начин, че не е успял дори да се престори, че познава тези хора, преди да намери подходящ момент да им каже, че всъщност не ги познава.

— Какво? — попита незаинтересувано накрая, като установи, че Беси говори отново.

— Както вече два пъти ти казах — натърти Беси раздражено. — Уилям нарече Нора Джейн „скъпата му“. Не намираш ли това интригуващо? Никога не е бил нищо повече от лицемер, заради това и беше такъв жалък пияница. А ти забеляза ли деликатното положение на жена си, Робърт? Странно. Не бях чула нищо за бременност. Сигурно скоро ще роди бедната, като съдя по огромните ѝ размери. Да видим, можем да преброим месеците...

Робърт бързо погледна към дивана, където лежеше жена му, свестила се вече и тихо хлипаща, а после се обърна и се втренчи в Беси.

— Не причини ли достатъчно неприятности за един следобед? Тези хора очевидно са разтревожени.

— Разтревожени? Защо? Какво изобщо имаш предвид?

— Имам предвид, Беси, че ти не си им писала за положението ми. Може и да съм изгубил паметта си, но съм сигурен, че подушвам лъжата от двадесет стъпки. Защо не ги предупреди, че завръщането ми няма да бъде това, което са очаквали? Това момиче можеше да пострада от шока.

— Това момиче — грубо отговори Беси, изкривявайки аристократичното си лице, — целуваше брат ти, когато я видяхме за първи път. Вероятно си забравил и това? Забравил ли си също, че брат ти Роджър те мрази за това, че си узурпирал позицията му тук, в „Грийн Касъл“, след като самият той отказа да поеме отговорността, и че баща ти по-скоро би живял от подаяния на чужди хора, отколкото да се подчини на усилията ти да го спасиш, и че Уилям — напълно непотребен пияница, в този момент се лигави над момичето, което се омъжи за тебе заради титлата ти? Лорд Робърт, ако досега не си разбрал, че аз съм единственият ти приятел тук, в „Грийн Касъл“,

значи мозъкът ти е пострадал много повече, отколкото онзи смотан доктор в Брюксел ми каза.

— Все пак те всички изглеждаха щастливи от завръщането ми — Робърт наклони глава на една страна, все още наблюдавайки лорд Уилям, докато той се суетеше около Нора Джейн. — А тебе не те поздравиха, Беси.

Веднага след като тези думи излязоха от устата му, той съжали, тъй като Беси незабавно намери спасение в дантелената си кърпичка и заподсмърча тихо, придвижвайки се към един стол. Как можа да се държи толкова грубо с жената, която е обичал! Жената, която е обичал ли? Изобщо не си спомняше Беси. Не помнеше никого. Нищо. Беше непознат в непознат свят. Един самотен мъж, несигурен в нищо друго, освен в самотата си.

— Значи удар по главата ти е причинил това? Така поне каза Беси, когато се установихме в тази гостна, за да чакаме Нора Джейн да дойде на себе си. Звучи ми доста странно. Сигурен ли си, че не играете някаква игра, ти и тази празноглава жена?

Беси вдигна брадичка и, очевидно търсейки спасение от думите на мисис Темпъл, излезе от стаята. Робърт се разкъсваше между желанието си да ѝ види гърба и мисълта, че тя бе единственият мост към семейството му, единственото познато лице.

Той се обърна и видя, че сега мисис Темпъл стоеше застрашително близо до него, поставила ръце на кръста си. Тя изглеждаше по-висока от повечето мъже. Приличаше му на прислужница, облечена в дрехите на господарката си, а не на богата жена. Като се изключат бижутата ѝ. Жената беше окичила с тях врата, ушите, пръстите си.

— Не, мадам, няма никаква заблуда. Куршум е свършил тази работа или поне така ми казаха. Момичето ще..., ще се оправи ли жена ми? Предполагам, че деликатното ѝ положение донякъде е причина за припадъка.

— А причината за деликатното положение на внучката ми е в теб, момчето ми, и не позволявай някой да ти внушава друго! — излая категорично мисис Темпъл. — Сега се размърдай и целуни жена си. Дори с размътен мозък би трябвало да знаеш кое е правилно, иначе нямаше да гледаш толкова виновно.

Той се загледа във възрастната жена, глупаво втренчен в лекия мустак над горната ѝ устна.

— Нямам никаква представа какво би трябвало да ѝ кажа — призна той, чувствайки се все по-неудобно, все повече изтощавайки се физически.

Сега разбра колко много от малкото си сила бе вложил в надеждата, че завръщането в „Грийн Касъл“ ще съживи спомените му и ще му осигури досег до едно определено време от живота му. Това бе нещото, за което би могъл да се хване, тъй като сърцето му боледуваше от чувството, че плува в чужди води, че е захвърлен сред непозната действителност. Никакви спомени. Никакви чувства. Никаква принадлежност. Към никого и нищо.

И най-лошото беше съпругата му, тази Нора Джейн, това малко, с големи очи същество, което го гледаше с такава надежда, с такъв страх, с такова неописуемо отчаяние. Беси му беше казала, че женитбата му с нея е била по сметка, съюз, осъществен поради икономически и социални нужди, изпълнени и от двете страни чрез размяната на брачни клетви.

Така му твърдеше Беси.

Но това дете, тази малка Нора Джейн, не го гледаше като купен съпруг. И ако не му бяха казали съвсем друго, той би си помислил, че момичето го обича.

Но ако обичаше него, защо тогава целуваше брат му Уилям? Уилям, който пръв я бе целунал. Робърт тръсна глава, за да прогони гласа, който току-що му беше нашепнал проклетите думи. Не беше възможно да знае това, нямаше памет. Не че го беше грижа, че жена му му беше непозната, както и всички тези хора. Той можеше само да съжалява човека, бил някога Робърт Гиър. Лорд Робърт — рогоносец може би? Благодарение на собствения си брат?

Той направи две крачки към Нора Джейн и спря внезапно, тъй като графът изпречи стола си пред него.

— Не го прави, Робърт! Не още. Трябва да поговорим — каза тържествено Роджър Гиър, хвърляйки бърз поглед на Беси, която се бе върнала в гостната. — Сега! Мисис Темпъл, бихте ли ни извинили?

— О, вървете, щом трябва — изломоти мисис Темпъл, като въртеше един от двата пръстена, разположени на малкия пръст на лявата ѝ ръка. — Не предполагам, че още няколко минути биха били от

значение. Но го върни обратно тук, чуваш ли? Дълбоките кесии могат да се връзват, но могат и да се отвързват, помни. А аз изобщо не съм щастлива в този момент.

Графът кимна леко с глава.

— Благодаря ви, скъпа госпожо. Вие сте олицетворение на благородството. А сега, Робърт, изведи ме оттук и завий надясно. Отиваме в библиотеката.

— Но моята жена...

— Ако имаме късмет, няма да се случи непоправимото. Ако нямаме, ще ни бъде невъзможно да направим нещо, освен да причиним нови неприятности. Нора Джейн ще се чувства по-добре, ако стоиш настрана от нея, поне докато не обсъдим някои неща. Хайде, да вървим, преди Беси да си науми да ни придружи.

Тайно щастлив, че не му се наложи да застане лице в лице със съпругата си, Робърт хвана дръжките на инвалидния стол и изкара своя брат от гостната. Докато преминаваха през фойето и по извития коридор, който водеше към централната част на къщата, Робърт се възхити от простата елегантност на „Грийн Касъл“, въпреки разочарованието, че нищо не му беше познато.

— Имението е красиво — отбеляза той, докато графът го превеждаше през стаи, едната изцяло в червено, после през друга, по-голяма, докато накрая стигнаха до библиотеката, облицована с тъмен фурнир. — От дълго време ли е притежание на фамилията?

— Достатъчно дълго за нас, за да го сринем до основи. Такова беше, преди да се ожените с Нора Джейн — разсипано. Налей по нещо да пийнем, а?

Робърт се огледа, после установи местонахождението на масата за напитки, върху която бяха подредени гарафи от шлифован кристал. Той се намръщи. Нещо свързано с масата го притесняваше.

— Не мисля, че обичам алкохола — каза той и наля вино само в една чаша.

— Ха! Имаш предвид, че не ти харесваше да го виждаш в „Грийн Касъл“. Заради пиенето на Уилям ти нареди да заключват всичкия алкохол до времето за вечеря. Спомни ли си?

Робърт подаде чашата на брат си, после се дотътри до синия кожен диван, отпусна се уморено върху него и разтърка челото си.

— Точно така. Беси каза, че лорд Уилям пие.

— Лорд Уилям, както го нарече, пиеше. Но вече не пие, отчасти заради тебе, но най-вече заради Нора Джейн.

— Не разбирам. — Робърт усети моментно стягане на стомашните си мускули, реакция от думите на графа и ако можеше да се довери на своето чувство, заболя го от ревност. Но как би могъл да ревнува от лорд Уилям? Та той не изпитваше никакви чувства към жена си. Тя беше просто друг човек, с непознато за него лице, още една част от живота, който не можеше да си спомни.

Графът отпи от виното, после обхвана чашата с двете си ръце.

— Не съм изненадан и нямаше да бъда, дори и да не беше ранен в главата. Нора Джейн учуди всички ни. Мислехме, че си се оженил за малка мишка, но тя има подход, скрита сила и най-завладяващите обноски. Тя донесе щастие в моя свят, осмелявайки се да нахълта в бърлогата ми, да ме разтърси и да ме върне обратно към живота. Невъзможно е да си с нея, без да ти се прииска да я зарадваш с нещо, да я накараш да се усмихне. Ти срещна Сюзън Темпъл, Робърт. Дори и да не си я спомняш, трябва да си разбрал, че тя е властна жена. На Нора Джейн ѝ трябваше време, за да почне да диша, след като пое ролята си на господарка на „Грийн Касъл“, но доброто ѝ сърце и бодрият ѝ дух спечелиха и завладяха всички ни.

— Най-вече лорд Уилям? — попита Робърт, а лявото му слепоочие запулсира.

— Включително и Уилям. Има разлика. Двамата заедно са като деца и Елизабет и аз насърчавахме тяхното приятелство, докато те нямаше. Те бяха добри един към друг. Нищо повече.

— Елизабет? — повтори Робърт, като стана и закрачи из непознатата стая. Той спря пред тежкото, цялото в дърворезба писалище, по-скоро усетил, че е седял там много пъти. В съзнанието му изникнаха листове, много изписани листове. Листове. И проблеми. Внезапно, без предупреждение, той усети тежестта на целия свят да пада върху плещите му. Отговорностите на този свят почти го накараха да се свлече на колене, а в същото време му се прииска да бяга, за да спасява живота си, свободата си. Но защо се чувстваше така? Защо?

— Да, Елизабет. Моя много добра приятелка. Единствената жена, която съм обичал. Виж, Робърт, знам, че ти дойде много днес, да се видиш с всички ни като че ли за първи път, напредналата бременност на Нора Джейн, мисис Темпъл, всичко останало. Вероятно трябваше

да отложи това за друг път, но съм длъжен да попитам. Какво ти е казала Беси за нас?

Робърт се обърна към брат си, като се облегна на писалището, а ръцете му погалиха топлото дърво.

— Тя ми каза кои сте вие — произнесе той предпазливо. — Кой съм аз. — „Ти си моята истинска любов.“ Чувахе думите на Беси в главата си и знаеше, че трябва да ги остави там. Това не беше нещо, което някой казва на брат си, особено когато този брат беше сакат, осъден завинаги да седи в инвалиден стол, неспособен да бъде съпруг. Дори когато този брат току-що бе признал любовта си към друга жена. — Това е всичко. Докторът каза да не насилваме нещата. Натрупването на прекалено много факти би могло да причини мозъчна треска. Мисля, че това каза. Той не е убеден, че паметта ми ще се възвърне.

— Жалко, Робърт. Искях да ти разкажа всичко. Беси никога не е изричала и една истина през живота си. Тя вижда нещата и ги предава само както ѝ е изгодно. Сега видях някакъв блясък в обикновено празните ѝ очи, който не ми харесва, въпреки че не ѝ стига акъл за някакъв вид интрига. Но тя сигурно има някакъв мотив. Ще помисля върху това. Очевидно по-продължителният разговор ще трябва да почака, докато се възстановиш физически, а засега ще трябва да се справим с разкритията на Беси. Не ти ли е казала, че ние двамата се мразим един друг?

Робърт взе една стъклена тежест за листове във формата на пегас и я постави върху дланта си.

— А така ли е? — попита той, като гледаше право в ясните сини очи на графа. И двамата му братя имаха сини очи и светла коса. Трудно беше да се повярва, че той, толкова мургав, им е роднина. — Наистина ли се мразим?

— От време на време — Роджър Гиър отговори усмихнато — значително. Та ние изградихме кариери от презрението към самите себе си, въпреки че аз и Уилям имаме положителен напредък. Просто успяхме да се измъкнем от предишното си падение и да подобрим нещастния си живот. Но това, за съжаление, ще почака за друг ден. Ти си изтощен от пътуването. Засега само искам да се уверя, че си разбрал чувствата си към жена си, към това бедно дете, което ти потресе с почти учтивото си приветствие, след седеммесечно отсъствие. Мисля, не, вярвам, че ти я обичаше. Че тя те обича!

Робърт постави пегаса пак на писалището. Графът беше прав. Много беше изморен. Главата му щеше да се пръсне.

— Вярваш в това? Не си ли сигурен?

Графът посочи на Робърт дръжките на стола, за да се приготвят да се върнат в гостната.

— Сигурен ли е някой за нещо, братко? Сигурен ли беше онзи доктор в Брюксел, че паметта ти никога няма да се върне? Беше ли Беси точна при описанието на твоето семейство, на твоя живот? Ако наистина си изгубил паметта си, ако не можеш да бъдеш сигурен в нищо, как можеш да вярваш на жена ми? Или ще повярваш на очевидното, това, което е пред собствените ти очи? За себе си аз съм сигурен само в едно нещо. Това нещо, Робърт, независимо дали си мой брат или не, ранен или не, е, че съвсем определено ще те накажа, ако нараниш Нора Джейн.

— Добре дошъл у дома, Робърт — каза Робърт с въздишка, като буташе инвалидния стол обратно по предишния маршрут. — Добре дошъл у дома.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

„Не е ли по-добре да забравиш, отколкото да си спомниш и да съжаляваш?“

Летисия Елизабет
Лондон

— Не съм го виждала, откакто припаднах и прекарах остатъка от деня заедно с Мариан, която се суетеше около мен. Той прекара нощта в една от спалните за гости — каза Нора Джейн, поемайки чаша чай от Елизабет, с която седяха в напълно подновения Кръгъл салон, рано на следващата сутрин, далече от останалите членове на семейството. Бабит им донесе освежителни напитки и после благоразумно затвори вратата след себе си.

Огрян от утринното слънце, салонът блестеше в нежнорозово. Наново тапицираните столове със заоблени облегалки, подредени покрай кръглите стени, както и почистеният килим, допринасяха за уюта на широкото помещение. Няколко къта с маси и столове от избелено дърво бяха подредени за разговори, а половин дузина статуи блестяха в алковите си между картините по стените. Освободена от сковаващите установени норми, стаята бе отражение на вкуса и на безпогрешното око на Нора Джейн за красотата.

Днес Елизабет бе облечена в тъмносиво, което беше в пълен контраст със слънчевия салон. Дрехите ѝ като че ли символизираха траура ѝ за дружбата им с графа, косата ѝ бе жестоко опъната и вързана отзад, а изражението ѝ — тържествено.

— Може да е било за добро, Нора — каза тя, облягайки се на възглавниците. — И двамата сте преживели страхотен шок. На нас с Родж ни отне доста време да преодолеем годините, които ни деляха. Несъмнено ти и Робърт ще трябва да преминете през подобна, макар и по-продължителна пренагласа.

Нора Джейн притисна устни с ръка, още веднъж удържайки сълзите си.

— О, Елизабет, какво трябва да правя? Той не ме познава. Не ме помни. Няма спомени, а въпреки това има съпруга, чака дете. Всичко е толкова невероятно, толкова трагично.

— Да, почти като в готически роман — съгласи се Елизабет и се усмихна окуражаващо. — Точно като нещата, които обичаше да си представяш. До този момент, предполагам. Но ти ще преминеш през това, Нора, уверявам те. Робърт те е обичал. Ще те обикне отново. Как би могъл да не го стори?

В последвалата тишина, Нора Джейн си мислеше, че усеща как сърцето ѝ ще се пръсне всеки момент.

— Той, той не... — Тя въздъхна. — Нищо друго не остана, освен истината, Елизабет. Робърт никога не ме е обичал.

Елизабет бързо се наведе напред, а обикновено спокойното ѝ лице се намръщи.

— Какво говориш?

Нора Джейн бе толкова разстроена, че бе на път да колабира.

— О, Елизабет, мислех си, че ме обича, защото ми се искаше да е така. Предполагах, представях си, както Уилям би се изразил. Живеех с един сън, развихрях фантазията си, за да си създам щастие от няколко окуражаващи действия на Робърт, да храня надежди от редките му писма. Но сега този сън свърши.

— Ти си преуморена, Нора — каза Елизабет, отиде до по-младата жена и седна до нея, като я прегърна, за да я успокои. — Знам, че Робърт мислеше за тебе. Родж ми каза за едно писмо, което получил от брат си. В него лорд Робърт подробно описвал как да се грижат за тебе, в случай, че загине. Това не са заръки на човек, комуто ти си безразлична.

— Не, не са, но са постъпки на джентълмен — уточни Нора Джейн. — Никога не съм твърдяла, че Робърт е бил жесток или безчувствен. Казах само, че не ме е обичал. Той просто се опитваше да постигне най-доброто в ситуация, която не можеше да промени. Но сега, сега може да я промени. Може дори да ме е забравил нарочно. Бог е свидетел, че на този свят той притежаваше предимно дългове и ипотeki, направени от бясно препускащото му в живота семейство. Носеше на гърба си грижата за „Грийн Касъл“, желанието си да го спаси. И освен това трябваше да се научи да се оправя с наивната, неприета от висшето общество месарска внучка, която му бе

натрапена. Защо ще иска да си спомни нещо от това? Кой би очаквал от него да остане женен за жена, която не може да си спомни?

— Хм! Никога не съм чувала за подобна глупост. Този мъж е бръкнал може би в най-дълбоката кесия на цяла Англия. Трябва да е полудял, за да иска да забрави този факт!

Нора Джейн и Елизабет едва ли не подскочиха при звука от мощния глас на Сюзън Темпъл. Тя се придвижваше към тях с целия си огромен ръст, а думите ѝ още отекваха под широкия купол.

— Бабо? — Нора Джейн видя, че след като цяла седмица се беше движила сама, сега баба ѝ отново беше взела бастуна, знак, че тя също бе разстроена от вчерашната случка. — Не знаех, че си станала и се навърташ наоколо. — „Или пък подслушваш“, заключи тя наум.

— Станала съм, тук съм и премислих нещата хиляди пъти, сладурче — произнесе мисис Темпъл, като отпусна туловището си върху току-що освободения от Елизабет стол. — Знаеш, че хвърлих доста пари по побъркания ти съпруг. Сега чуи как виждам аз нещата. Даваме му седмица или две — о, добре, месец, сърцето ми не е от камък — и тогава ще накараме Стивън да го заключи на някое място, при други лунатици. За пари Стивън ще направи всичко, което му кажа.

— Робърт не е луд! — Нора Джейн се дръпна от задържащите я ръце на Елизабет и стана. — Той е бил ранен в главата и от това е загубил паметта си. Нищо повече!

— Нищо повече ли? Дявол да го вземе, сладурче, та това не е ли достатъчно? Така го казваш, като че ли си е изкълчил глезена. Не беше ли ти тази, която чух да хленчи, като влязох тук? — Мисис Темпъл яростно разтърси глава. — Това е бизнес, малко момиче, и мой район на действие, не твой. Той все още може да стане граф, щом Родж хвърли топа. И не ме гледайте така, мисис Франклин! Цяло чудо е, че графът още не е под земята, тъй като се разкъсва между вас и празноглавата си жена. Ние, англичаните, не сме толкова глупави, да отнемеме титлите на хората, понеже имало бръмбари в главите им. Но Робърт никога няма да успее да заеме положението на баща си. Това ще остане за твоя син, сладурче. През това време искам съпругът ти да бъде заключен някъде, където няма да причини зло никому.

— Махай се! — хладно заповяда Нора Джейн, въпреки че цялата трепереше и се страхуваше да не падне. — Махай се от тази стая,

махай се от тази къща, махай се от живота ни!

— Шшт, скъпа, ще навредиш на бебето — предупреди я Елизабет и прегърна през кръста Нора Джейн. — Мисис Темпъл, вие сте жена, която очевидно обича внучката си и наистина сте убедена, че действате в неин интерес. Предлагам обаче да направите това, което тя казва, в противен случай аз няма да бъда отговорна за последствията. Тези последствия, ако се чудите какви са, имат много общо с жестокия побой, който ще ви нанесе със собствения ви бастун. Също като вас аз нямам претенции да съм лейди и не съм мекушава, а и това, което е в главата ми, то е и на езика ми. Да смятам ли, че съм била разбрана?

Без да обръща внимание на Елизабет, мисис Темпъл използва бастуна, за да се изправи в целия си ръст. Нора Джейн не можеше да погледне към нея.

— Сладурче, чуй ме. Сега се налага да мислим с главите си, а не със сърцата си. Не съм те отгледала, за да бъдеш романтична безделничка. Ти си практична душа. Има законни положения, които трябва да бъдат разгледани сега, да бъдат съставени документи, да се уредят срещи...

— Бастунът, мисис Темпъл — напомни Елизабет и пристъпи крачка напред. — По-ниска съм от вас, признавам, но по-млада и по-силна и не отправям само заплахи. Бъдете сигурна, че внучката ви ще бъде в добри ръце, докато дишам. А сега си вървете, моля ви.

След като баба ѝ излезе от стаята, Нора Джейн се хвърли отново на кушетката и се разплака. Елизабет беше до нея, а на Нора ѝ се искаше да беше силна като приятелката си, да бъде повече героиня, отколкото домакиня. Искаше ѝ се да действа, а не само да мечтае, да може да размаха вълшебна пръчица и да направи Робърт отново здрав.

— А това е дървото, от което паднах, когато ти ме гонеше и се кълнеше, че ще ме изкормиш, ако пак яхна коня ти, без да питам. Каза, че съм имал късмет, щом не съм си счупил врата, като съм препускал върху този буен жребец. Накрая обаче паднах и си счупих ръката. Татко наби и двама ни с бастуна си много яко, доколкото си спомням, после цапардоса и Родж няколко пъти, казвайки му, че е трябвало да направи нещо, за да осуети станалото. Не си ли спомняш?

Робърт поклати глава. Той и Уилям обикаляха имението вече час. По-малкият му брат се спираше на всеки няколко крачки, за да припомни мигове от общото им минало. Нищо от това не се стори на Робърт поне малко познато.

Нощта не беше лека за Робърт. Не можеше да забрави очите на Нора. Откакто я видя за последен път вчера в гостната, те го преследваха с трагичното си изражение. Въпреки страданието, причинено от загубата на паметта, най-лошото за него беше болката, която бе причинил на тази невинна жена.

— Защо не приличам на теб и на Роджър? — попита той след поредното неудобно мълчание, което ги върна обратно в семейното крило.

Невъзможно му бе да повярва, че тези хора само се преструваха, че той бе член от семейството им. В крайна сметка нямаше причина за подобен фарс. Нямаше спомени, свързани с тях, нямаше чувства към тях, освен малко съжаление. Беси вече бе показала, че е плиткоумна, и ако той можеше да се опира на инстинктите си — лъжкиня. Как можеше да разбере кое беше истина и кое — измислица? Фактът, че се предполагаше, че е доста богат и единственият, който държи ключа от хазната на семейство Гиър, не го успокои. Откъде можеше да знае кой му казва истината и кой иска да се възползва от пълната му кесия?

— Защо не приличаш на нас с Роджър ли? Отговорът е много лесен, Робърт. Ела с мен във фамилната гостна. Там са портретите на двамата ни родители. Роджър и аз приличаме на баща ни, нещастните ние, а ти — на мама. Не се безпокой, ако не си спомниш много за нея. Тя умря преди години, преди да се случи най-лошото.

— Кое най-лошо? — Робърт се оглеждаше, докато напредваха към гостната. Някой от мебелите извикваха бледа представа в съзнанието му за нещо познато, но целият „Грийн Касъл“ все още оставаше чужд за него.

— Как кое? Разрухата и падението на семейство Гиър, разбира се. Рим не представлява нищо в сравнение с нас, въпреки че Гибон^[1] не живя достатъчно дълго, за да опише нашето морално и финансово падение — отговори дружески Уилям. — Живеехме в най-елегантния бордей на Британските острови, докато ти не се ожени за Нора Джейн, разбира се. Робърт, неописуемо е чудото, което сътвори този малък ангел, тя и всичките ѝ хубави пари! Ти не би познал „Грийн Касъл“,

дори да се беше завърнал от Брюксел без онзи френски куршум в мозъка. Пречиста богиня на домашното огнище, това е нашата Нора Джейн. Чудя се дали си бил герой при Ватерло? Не си е струвало иначе, не мислиш ли, особено след като твоят човек Бригъл е умрял. По дяволите, колко ми се иска да съм бил до тебе, но тогава живеех само с бутилката и не можех да замина. Ето, виж портретите. Това е майка ни. Нали е била хубава?

Робърт се втренчи в очите на двамата непознати от големите портрети, поставени един до друг върху прясно боядисаните в слонова кост стени. Мъжът, баща му, много приличаше на Роджър, с момчешка усмивка и с живи очи.

— Това аз ли съм? — попита той, като посочи тъмнокосо момче на не повече от три години, седнало на малко столче до краката на жената. Тя беше красива жена, повече привлекателна, отколкото хубава, и нейните коси и очи бяха като неговите.

— Да, ти си отляво, а Роджър стои до нея. И аз съм бил там сигурно, но още невидим, ако разбираш какво имам предвид. Не е имало пари за друг портрет, след като съм се родил, но са ми казвали, че съм бил красиво дете.

Лорд Уилям се извърна от портрета, след като Бабит влезе, носейки поднос с две чаши и кана лимонада с лед.

— О, ето нещо освежително. Нора хитро се грижи да не ожаднея прекалено много и отново да се отдам на изкушението. Ако мъжете можеха да раждат, мисля, че щях да даря света с цяло котило лимони. Искаш ли малко?

Робърт последва брат си до подноса, поставен от иконома върху ниска масичка, и седна срещу него. Мисълта му, че не е лорд Робърт Гиър се беше изпарила, след като той видя портрета. Той беше лорд Робърт Гиър, дори и да не си го спомняше. И нямаше друг избор, освен да приеме този факт. Хубаво беше да знае нещо.

— Скоро ли ще се роди детето? — попита той, след като шегите на Уилям му напомниха за деликатното положение на жена му. Той зададе въпроса едва ли не така, като че ли брат му знаеше нещо повече по въпроса.

Уилям, подобно на Беси, взе да брои пръстите си.

— Някъде към края на август, поне така съм чул — изчисли Уилям, като се настани удобно и кръстоса крака. — Достатъчно време

и за двама ви да се опознаете пак. Дяволски объркана ситуация, да имаш бременна жена и да не си я спомняш! А ти наистина не я помниш, нали? Беше време, когато изпивах всичко, освен мастилото в мастилниците, и откривах, че не си спомням какво съм вършил. Беше страшно. Тогава започнах да пия два пъти повече само за да забравя колко бях уплашен. Мислиш ли, че това ще свърши работа? Или да вземем да те ударим още веднъж по главата, просто за да видим дали второ мозъчно сътресение няма да възвърне паметта ти?

Робърт вдигна ръка към превръзката, която още покриваше раната му.

— Предпочитам да не рискувам, Уилям — каза той усмихнато, започнал да харесва брат си. — Докторът твърдеше, че може и никога да не си спомня. Много ми се иска да му докажа, че греша. Не съм все още толкова отчаян, че да се подложа на второ нараняване. Съжалявам.

Уилям махна опрощаващо с ръка.

— Не се безпокой. Отказах се да решавам проблемите на другите и да обвинявам себе си за тях. Стигнахме и до това. Ако си спомняш, едва не влудих нещастния Родж, докато се мъчех да го стресна, за да се вдигне от този проклет стол. Но днес... Хубаво, ще оставим това засега, понеже си е история на Родж, а не моя. Измори ли се. Или искаш да продължим малкото си пътешествие?

— Всъщност, Уилям, бих искал да видя жена си — отговори Робърт. Той бе сигурен, че е отлагал тази травмираща среща повече от необходимото, особено като имаше предвид катастрофалния ефект, който оказа върху нея самото му появяване. — Дали знаеш къде се намира по това време на деня?

— Свикнал съм да предполагам много неща, Робърт, но сега не можеш да си спомниш това, нали? — Лорд Уилям се изправи, поставил пръст на устата си и погледна стенния часовник. — Да видим. Нора Джейн е много последователна в спазването на навиците си. Тъй като едва минава два часът, тя сигурно още работи върху последния си проект. Точно така. Ще я намериш в параклиса. Запомни ли къде се намира? Показах ти го, докато обикаляхме около къщата. Такава разходка не съм правил от седмици, без кон под себе си.

— Ще го намеря — отговори Робърт, тръгнал вече да излиза от гостната. — Благодаря, Уилям. Оценявам помощта ти.

— Не мисли за това, братко — отвърна Уилям като отново му посочи правилната посока. — Бъди добър с нея. Имаш дяволски късмет, Робърт — добави той и го потупа по рамото, а очите му изведнъж станаха тъжни. — Жалко, че не си спомняш защо.

Думите на Уилям още звучаха в ушите на Робърт, докато няколко пъти правеше погрешни завои. Най-накрая намери пътя и пое по виещия се коридор към параклиса. Беше ли жена му божественото създание, чиито портрет бяха нарисували братята му? Тя наистина приличаше на ангел. Но как можеше да си обясни защо целуваше брат му, когато я видя за първи път? Как можеше да обясни думите на Беси, че тя и той били любовници от години? Графът пък не се интересуваше от съпругата си и дори публично беше свързан с друга жена. На кого можеше да вярва? На двамата мъже, които току-що беше срещнал, или на жената, която се бе превърнала в единствената му памет през изминалите няколко седмици?

Той се спря и изчака няколко прислужници, които се изнизаха от параклиса, понесли в ръце ведро с мръсна вода. Като го видяха, те се ухилиха, поклониха се несръчно и избягаха. Не можеше да ги вини. Той и странното му поведение вероятно бяха станали най-голямата атракция за „Грийн Касъл“. Поемайки дълбоко въздух, Робърт влезе в малкия вестибюл. Там се спря, за да привикнат очите му към сумрака, който се разпръскваше единствено от слабите призми светлина, процеждаща се през цветните стъкла на прозорците. И тогава я видя.

Тя стоеше с гръб към него върху високия олтар, почти момиче, с огромна престилка, вързана под гърдите ѝ и с бяла кърпа на главата. До нея на пода имаше ведро. Тя се навеждаше напред и усилено търкаше интересната дърворезба около олтара. Той виждаше елегантните ѝ добре оформени глезени, докато тя се протягаше, за да стигне до мраморния олтар, с единия крак прегънат в коляното, за да се подпира и пази равновесие.

— Трябва ли да правиш това? — попита той след малко, приближил се тихо и знаейки, че трябва да оповести присъствието си по някакъв начин. — Имам предвид, че току-що видях три момичета да излизат от тук. Защо те не почистят олтара?

Тя се обърна толкова бързо, че той трябваше да се хвърли напред, за да я улови, преди да е паднала. Допирът на малките ѝ елегантни рамене до дланите му го трогна до сълзи. Почти толкова трогателно

беше отново да види издутия ѝ корем под престилката, знака на напредналата бременност, причина, за която беше той. Трогателни бяха и големите ѝ кафяви очи, които стреснато го погледнаха, преди бързо да се сведат надолу.

— Рейчъл и останалите знаят какво да правят — обясни тя накрая с тих глас, — но те винаги пропускат по нещо. Баба Темпъл винаги е казвала, че добрата господарка никога не трябва да се бои от малко работа, за да може да очаква и слугите ѝ да работят добре. Но май си прав, Робърт. Трябваше да ги извикам обратно. Как, как се чувстваш днес? Изглеждаш много добре.

— За човек, който се събужда всяка сутрин, без да знае кой е, аз съм съвсем здрав физически — отговори той, като вдигна изпуснатия от нея парцал и го хвърли във ведрото. — Най-послед тази сутрин научих къде съм. У дома. — Той погледна към сведената глава на Нора Джейн, чудейки се дали и тя усеща напрежението между тях. Напрежение, причинено от наличието на дете, което заедно са създали. Напрежение, което се дължеше и на факта, че единият от тях дори не си спомняше нощта на зачеването. — Радваш ли се, че съм си отново вкъщи, Нора Джейн?

— Нора — поправи го нежно тя, вдигайки изразителните си очи, като че се извиняваше, че му казва нещо, което той би трябвало да знае. — Ти, ти се беше съгласил да ме наричаш Нора. Да, Робърт — довърши тя с официалните думи на послушно дете, научило урока си, — наистина съм щастлива, че си дойде у дома.

Робърт се усмихна. Нещо, което бе заседнало в гърдите му, бавно се отпусна и за първи път от дълго време той се почувства почти човек.

— Благодаря ти, Нора. — Той огледа параклиса и се намръщи при вида на окачената на задната стена вълча глава. — Това надали е най-веселото място в „Грийн Касъл“.

Нора Джейн направи две малки стъпки и седна на първата пейка.

— Тук се венчахме — каза простичко тя и скръсти ръце върху порасналия си корем. След миг, точно когато той се канеше да се извини за глупостта си, тя се усмихна и добави: — И ти си прав. Не е много весело. Но покривът вече не предоставя на богомолците откритата гледка на небето, което все пак е нещо.

Той седна до нея на стабилната дървена пейка. И двамата гледаха олтара, като че ли свещеникът беше там и се готвеше да проведе

службата си, а напрежението помежду им придоби почти видими очертания.

— Хубава ли беше церемонията?

— Нашата венчавка ли? — Тя поклати отрицателно глава. — Всяваше ужас. Почти се радвам, че не си я спомняш. Бях облечена в роклята на баба Темпъл, която вонеше на камфор и носех нейния воал, който беше два пъти по-дълъг от мен самата. Още се питам защо ти, след като ме видя, не избяга с крясъци от имението. Това със сигурност щеше да те спаси да не се пожертваш, когато се ожениш за едно толкова старомодно облечено същество.

— Не е било жертва обаче. Оженил съм се заради парите на баба ти, или поне така подразбрах. Това не ме накара да се възхитя на човека, който съм бил.

Тя помръдна върху пейката и постави малката си ръка върху неговата.

— О, Робърт! — възкликна тя пламенно, вдигайки поглед към него. — Дори не си помисляй такива неща. Ти си най-добрият сред мъжете, мил, грижовен и безкрайно щедър, забележително милостив и неегоистичен. Но баба Темпъл е умна, стабилна жена на сделките, която винаги получава това, което иска. Тя искаше тебе и не ти остави никаква възможност за избор, понеже беше разбрала колко много обичаш семейството си и „Грийн Касъл“. Ти знаеш вече, че тя те направи много богат. Достатъчно богат, за да възстановиш „Грийн Касъл“, достатъчно богат, за да помогнеш на семейството си да живее така, както му се полага.

— Ако се опитваш да ме успокоиш, Нора, предлагам да намериш друга тема. Нито един почтен мъж, нито един мъж със съвест не би се оженил заради пари. Може и да не знам кой съм, но знам какво означава да бъдеш джентълмен.

Тя помълча известно време, поставила отново ръце в скута си.

— Ти ме направи щастлива — промълви накрая с толкова тих глас, че той трябваше да се наведе, за да я чуе. Тя се обърна пак към него и той видя сълзи в очите ѝ. В големите ѝ кафяви очи. В наранените ѝ доверчиви очи. В най-изразителните очи, кои го някога бе виждал. — За тебе това нищо ли не означава, Робърт?

Той отпусна глава в ръцете си.

— Не знам, Нора — призна той, мразейки се, че ѝ причинява болка, но неспособен да започне новия си живот с лъжа. — Предполагам, че означава. Да, разбира се, че е така. Означава, че не съм абсолютно чудовище, така ли е?

Той ѝ хвърли поглед с крайчеца на очите си и остана доволен, като видя усмивката ѝ.

— И ние скоро ще имаме бебе — добави той тихо прекланяйки се пред това чудо. — Това също означава нещо. Нов живот. Ново начало.

— Ти... ти говореше за ново начало между нас, след като се върнеш вкъщи.

— Така ли? — Робърт отново се почувства неудобно. Натрапчивата мисъл, че по някакъв начин е наранил това крехко създание, смрази кръвта му. — С какво съм сгрешил в женитбата ни, за да говоря за ново начало?

— С нищо! — възкликна тя и той беше убеден, че лъже. „Никога не е могла да лъже“. Той премига, чул този глас в главата си, който му казваше нещо за тази жена, която не познаваше, не можеше да си спомни да я е познавал или обичал. Но сигурно е имал чувства към нея. Един мъж би трябвало да е слепец, за да не разпознае добротата ѝ, чистотата ѝ, невинната ѝ съблазнителност, дори и в напреднала бременност.

Съблазнителна ли? Та тя беше почти болезнено бременна. Как можа да я сметне за прелъстителна. Дори с престилката, с кърпата, вързана около главата ѝ, с изцапаните си тук-там бузи, тя беше най-сърцераздирателното красивото създание, което някога бе виждал. Толкова малка. Така крехка. С огромни очи и съвършено изваяна линия на челюстта, с невероятно дълга, вълнуващо елегантна шия. С пълни, подканящи устни и нежно заоблена гръд.

Беше ли се оженил за пари? Беше ли допуснал това хубаво, невинно момиче да стане жертва на алчността, на копнежа на една стара жена за престиж в обществото и на собственото му желание за състояние? Беше му трудно да приеме тази истина, но трябваше да я приеме. А ако после допълнително е наранил жената, за която се беше оженил? Това беше непростимо!

Той взе ръцете ѝ в своите, нетърпелив да чуе повече.

— Кажи ми, Нора — помоли с прегракнал от желание за истината глас, прегракнал от страха от тази истина. — Какво е това, което съм сторил и не искам да си спомня? Има ли нещо общо с Беси?

— С Беси ли? — тя опита да освободи ръцете си, но той не ѝ позволи. — Не разбирам какво общо има Беси с тези неща?

— Не знам — бързо излъга той, отказвайки да ѝ съобщи това, което можеше да се окаже невярно и само да ѝ причини нови неприятности. Трябваше да говори пак с Беси и да изтръгне истината от нея, с юмруци, ако се наложеше. Той просто не можеше да повярва, че е бил такъв мръсник, та да има любовна връзка със съпругата на сакатия си брат. — Подозирам, че никой в „Грийн Касъл“ не обича особено Беси. Дори Роджър. Най-вече Роджър.

— Беси е... — Тя се поколеба, въздишайки, после продължи. — О, боже. Не съм си и помисляла, че ще бъде толкова трудно да ти припомня всичко, което си забравил. В крайна сметка повечето от това, което казвам, е само мое лично мнение, което може и да не е правилно, но Беси... струва ми се, се прицелва много добре. Това, което прави, винаги е в нейна полза.

Устата на Робърт се повдигна във весела, извита на една страна усмивка.

— Много дипломатично казано, Нора. Напълно те разбрах. В Брюксел тя не беше много грижовна, нито изпълнена със съчувствие болногледачка. Постоянно ми натякваше, че моят прислужник Бригъл се „остави да го убият“, за да не се погрижи за мене, и за да не може тя да се върне в Лондон. В началото, доколкото си спомням, тя не възнамеряваше да ме придружи до „Грийн Касъл“. Едва когато... — той се поколеба, установил точно кога отношението на Беси към него се промени и почти заприлича на любов. Това се случи в същия ден, когато докторът ги информира, че паметта на Робърт може никога да не се възвърне.

Той тръсна глава.

— Стига с тази Беси. Сега съм си у дома, у дома със съпругата си, с братята си. Трябва да мисля за бъдещето. Нашето бъдеше. Наше и на детето ни.

— Благодаря ти, Робърт. Толкова се надявах през изминалите месеци и тогава... О, божичко, виж ме — от устата ѝ се изсипа бърз поток от думи — седя си тука и се шляя. Оставила съм Рейчъл и

останалите сами да си изпълняват задълженията, което е равносилно да им кажеш да не вършат нищо. Трябва да вървя!

Удоволствие беше да наблюдава изчервяването на Нора Джейн, докато ѝ помагаше да се изправи на крака. Робърт се радваше на внезапно обнаденият ѝ вид, но си мислеше, че може би ѝ обеща повече, отколкото би могъл да ѝ даде. Той не познаваше тази жена, макар тя да знаеше всичко за него, и не беше влюбен в нея. Можеше и никога да не се влюби.

Трябваше да я опознае, да научи всичко за нея, да забрави женитбата им по сметка и да се концентрира върху това да я направи щастлива. Дължеше ѝ го. Вече беше твърдо убеден, че трябва да даде на тази жена нещо, което нямаше нищо общо с парите, донесла в „Грийн Касъл“. Това още не се беше утвърдило в съзнанието му, но неговите братя му бяха дали ясно да разбере, че Нора е от голямо значение за всички тях и за щастието им, че нейното появяване в живота им беше променило всички за добро. Братята му въобще не приличаха на заядливи пияни мъже, които Беси бе описала.

— Ще те видя на вечеря, нали? — попита той, като вдигна ведрото, тъй като не искаше Нора Джейн да го носи в деликатното ѝ състояние.

Той я последва по коридора, водещ към официалните стаи.

— Разбира се, Робърт — каза тя и докосна лицето си, точно където беше най-мръсното петно. — Обещавам да изглеждам по-представително тогава.

— Ти си достатъчно представителна и сега, Нора — каза ѝ той честно.

Една прислужница ги пресрещна насред коридора, бързо грабна ведрото от него и се усмихна на господарката си в знак на одобрение, че някой се е погрижил за нея, в нейното положение.

— Между другото, Нора — добави Робърт, спирайки я, когато тя се намери да последва прислужницата, — убеден съм, че си била най-красивата булка.

[1] Гибон Едуард (1737–1794) — английски историк. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

*„Забравил съм това, на което
съм научен;
за това, което знам, съм се
досетил сам.“*

Чарлз
Морис дьо
Талейран-
Перигор

Робърт нямаше какво да прави, след като се раздели с Нора. Неспособен да открие нито един от братята си, той се упъти към библиотеката — единственото място в „Грийн Касъл“, където се чувстваше по-малко чужд, повече у дома си.

Изпитвайки неудобство, като крадец, налетял на чужди вещи, той седна зад писалището и започна да преглежда чекмеджетата, без да знае какво търси, но подтикван от някакво нагнетяващо се подозрение, че може да открие нещо за себе си в тях.

Откри една дузина листи, гъсто изписани с бележки, отнасящи се до имението, и няколко големи тетрадки, където бяха записани всички разходи и приходи. Той остави листовите настрана и заразгръща тетрадките, в които забеляза най-различни почерци до предната година, след което една и съща смела ръка бе поела изцяло писането.

Но бележките от новата година бяха направени от женска ръка. Не грешеше, почеркът определено беше женски. Сигурно на жена му, на младата жена, за която Родж и Уилям бяха казали, че е неуморна. Нима тя бе поела управлението на цялото имение? Изглеждаше невероятно и жестоко от страна на братята му. Сигурно са могли да поемат малко от товара върху плещите на Нора Джейн, трябва да са го сторили, щом се кълнях, че толкова я обичат. Но той я беше сварил в параклиса да бърше праха! Дори по време на напредналата й

бременност мъжете от семейство Гиър не се бяха погрижили да отстранят притесненията и отговорностите от това нежно същество.

„Ненужни, егоисти и по всяка вероятност покварени.“ Така Беси бе описала баща му и братята му и Робърт започваше да подозира, че не е била далеч от истината. Дали Нора Джейн не беше чудо за „Грийн Касъл“ само защото бе дала възможност на семейство Гиър да водят обичайния си живот?

Бяха ли баща му и братята му толкова покварени? И какво представляваше той, в такъв случай, мъжът, който се беше оженил за готовата да им угоди мис „Чували с пари“?

Когато Робърт затвори счетоводните книги и ги върна обратно в чекмеджето, забеляза един лист, който се подаваше от кожена папка с инициалите Р. Е. Г. Разбрал, че листът е написан със същия почерк, който беше видял в тетрадките, и че бележките са малко, той започна да го чете, като смяташе просто да го прегледа и после да го върне на мястото му.

Но намеренията му се промениха, като разбра, че листа съдържа информация от миналия ноември, предназначена за лондонски адвокат. Ставаше дума за възможността да се определи издръжка и да се постигне развод за „двама, свързани в брачни връзки по временно убеждение и впоследствие установили, че е абсолютно невъзможно да съжителстват. За да бъде запазена репутацията на съпругата, вината за раздялата поема съпругът“.

Робърт прочете страницата два пъти, после потърси празен лист. Взе една перодръжка от писалището и се зае с преписването на текста, като пишеше бързо и сравняваше написаното с почерка върху листа. Беше същият. Той, Робърт, беше писал в счетоводните книги. Той беше направил всички спретнати бележки, отнасящи се за напояването на полята и други подобни неща. И той беше написал писмото до лондонския адвокат, малко след женитбата си с Нора Джейн Темпъл.

От това откритие го заболя стомахът.

— Ето къде си ти, глупавичкият ми, криеш се в тази потискаща стая, когато можем да отидем до селото или да се поразходим до езерото. О, какви скъпи спомени имам от онези дни, когато се промъквахме до езерото и се криехме зад храстите, смеехме се като малки непослушни деца, макар да знаехме, че Роджър не може да ни

последва. Робърт? Какво не е наред, та се мръщиш така? Боли ли те пак нещастната глава?

Робърт мълчаливо наблюдаваше нашествието на Беси в библиотеката. С блестящата си като слънце жълта рокля и златиста коса тя беше олицетворение на английската красота. Той стана, докато тя се настани на синия диван, подпря едното си рамо на облегалката му и вдигна крака на седалката, като коте, свило се за дрямка.

— Били сме любовници тук? В „Грийн Касъл“? — попита той, ненавиждайки човека, който е бил. — Не в Лондон, така ли?

— В Лондон ли? Само ако можех да те откъсна от това ужасно име! Разбира се, ти ме изпращаше от време на време в градската ни къща, в „Мидхърст“, страхувайки се, че някой ден Родж ще ни разкрие. И продължаваше да мислиш за другите, въпреки че единственото, което искаха от тебе, беше да се пожертваш, за да могат те да живеят нашироко. Както мене ме принесоха в жертва на Родж преди седем години.

— Беси, твоето описание за мен като човек, загрижен за другите, някак не се връзва, не мислиш ли?

— Едва ли, скъпи, имайки предвид обстоятелствата. Твоята съпруга, ако си спомняш, е на път да те дари с детето на брат ти. Робърт, не знам колко дълго мога да остана тук при тези условия. Ти нищо не си спомняш. Не помниш колко много ми обещаваше.

— И какво точно съм ти обещавал, Беси? — попита той, като постави ръце върху писалището и внимателно скри писмото до адвоката. — Както сама отбеляза, аз нищо не помня.

Беси се намести по-удобно сред възглавниците на дивана и се усмихна наивно.

— Обеща да бъдеш истинската ми любов, глупчо, точно както вече ти казах. Сега ти видя Родж, видя колко слаб и куц е. От нещастния случай насам той бързо чезне. Няма да мине много време и ще се окаже под земята, бедното създание. И тогава, след като се освободиш от малката мишка, ние ще можем да се оженим и да пътуваме по света с всичките й хубави пари. Но не бих могла да стоя тук и да те виждам, без да те имам, без да те докосвам... Как ме обичаше някога, Робърт! Дори когато трябваше да спиш с онова жалко създание, ти ме уверяваше, че не си изпитал никакво удоволствие. Същото се отнасяше и за нея, понеже бях принудена да изслушам и

нейната рецитация за ужаса ѝ от този брачен акт. Още тогава тя искаше да захвърли мъжа, когото най-много желаех, и то заради такъв хулиган като Уилям.

Тя потръпна, извади кърпичката си и подсмръкна веднъж, като че ли се опитваше да не заплаче.

— О, каква жестокост, каква несправедливост!

Робърт усети, че хартията под ръцете му се нажежава, като че ли всеки миг щеше да се разгори в адски огън, изпратен да го изпепели.

— И как съм щял да се отърва от малката мишка, Беси?

— Чрез развод, разбира се. Обсъждахме възможността да зачене и като имавме предвид крехката ѝ фигура, се молехме да умре при раждането. Но и двамата знаехме, че не можем да се осланяме само на съдбата, а и онази жестока харпия беше обещала още едно състояние при раждането на наследник. Накрая ти се спря на развод, въпреки че доста трудно се процедира в такива случаи. Впрочем скоро ще разберем дали е необходимо това, нали? Очаква се Нора Джейн да роди след около шест седмици. Най-после Уилям е успял да свърши нещо полезно.

„Толкова малка. Толкова стегната“. Някой шепнеше в ухото на Робърт, казвайки му неща, които му се струваха някак познати. „Не е създадена за правене на любов. Опасно е да ражда.“ Жлъч се надигна в гърлото му.

Робърт не знаеше накъде да погледне, как да реагира, какво да каже.

— Доста безсърдечно от наша страна, не е ли така, Беси? — попита накрая той, спомнил си нежните кафяви очи на Нора Джейн, плътния ѝ, почти страстен глас, абсолютното доверие, което искреше от очите ѝ в параклиса. — Ако не ми беше казано друго, бих казал, че съм бил копеле от висока класа. Ако наистина съм говорил такива неща, и то луд от любов по жената на сакатия си брат, значи наистина съм бил звяр, имайки предвид положението на Родж и очевидната невинност на Нора Джейн.

Беси се надигна от кушетката, позволявайки му да хвърли поглед на перфектните ѝ прасци, докато ги спускаше към пода.

— Но, разбира се, че си копеле, Робърт — каза щастливо тя, приближи се до него и го целуна по челото. — В крайна сметка ти си Гиър. Но сега трябва да вървя, иначе няма да имам време да си

довърша тоалета, преди да е ударил гонгът за вечеря. Няма да те безпокоя никога повече с моята агония, причинена от тъжната дилема. Ще те оставя сам да премислиш всичко.

— Това някакъв вид ултиматум ли е, Беси?

— О, небеса, не. Чакам само твоето решение и никога няма да ти се натрапвам. Ако искаш да прекъснем връзката си, ще бъда отчаяна, но понеже те обичам, ще приема каквото и да е финансово уреждане на нещата, което, сигурна съм, ще направиш за мен. После ще се върна в „Мидхърст“ и ще събирам късчетата от разбития си живот. Ако ме обичаш, можем да започнем оттам, откъдето прекъснахме, от бала на лейди Ричмънд. Просто си спомни, мой най-скъпи Робърт, че аз съм единственият човек на света, който беше достатъчно загрижен за тебе, че да дойде в Брюксел и да бъде близо до тебе, когато храбро се хвърли в битката. Това сигурно трябва да ти говори нещо.

Робърт тъкмо си отвори устата, за да каже нещо уклончиво, когато откъм вратата се чу шум и Уилям нахълта в стаята с оживени от възбуждане очи.

— Ето къде си бил! И ти също, Беси. Смешно. Не знаех, че можеш да четеш, нито пък че искаш, в случай, че можеш. Не е ли време да се киприш за вечеря? Трябва да го направиш, знаеш ли, тъй като патриархът пристигна. Можеш ли да повярваш, Робърт? Скъпият ни баща се е откъснал от Лондон, за да посети котилото си. Пристига само с две натъпкани до горе карети, които превозват новия му гардероб.

— Стивън е тук?

— А ти за кой друг си помисли, Беси? За краля ли? Казвам ти, Робърт, почти съм смирен от загрижеността на маркиза за нас. Дали от това или от самото му, но просто ми се доплака. То е розово, можеш ли да си представиш? А може и да си е дошъл вкъщи, понеже го е закъсал и му трябва издръжката предсрочно? Последното е, подозирам. Възможно е и да си е помислил, че си загинал в битката и състоянието на Темпъл сега се пада на него. Истината може да го накара да се върне обратно, имам предвид това, че си жив. Но, хайде, Робърт. Недей просто да седиш там и да ме зяпаш, като че ли аз съм облечен в розово сако. Татко е заклешил Родж в гостната и не искам да съм отговорен за главите и на двамата, затова трябва бързо да се върна и да спася брат ни.

Още един Гиър. И също толкова сложен, също толкова проклет. Робърт внезапно усети прекомерно изтощение и се учуди сам на себе си, че му се иска Нора Джейн да е до него, когато го представят на баща му. Не знаеше защо, но успокояващото ѝ присъствие, сладката ѝ увереност му бяха наистина необходими в този момент. Нужно му беше и доброто ѝ мнение за него. Изпитваше нужда да погледне в очите ѝ и да се види отразен като обично, човешко същество, а не като безсърдечния лаком човекоядец, какъвто го беше описала Беси; като безчувственото копеле, както бе видно и от писмото върху писалището.

— Ето! — възкликна Беси, пляскайки с ръце, като че бе изпълнила несравним номер на някое парти и очаква аплодисменти. — Казах ти, че съм писала на семейството. Как иначе си мислиш, че Стивън би се довялякъл дотук толкова бързо, ако не е било писмото ми, в което спешно го моля да дойде в „Грийн Касъл“? — Тя се усмихна чаровно. — Може и да греша, Робърт, но си мисля, че ми дължиш едно малко извинение. Трябва да признаеш, че не съм човек, който си измисля.

Лорд Уилям изглеждаше объркан.

— Какви ги бръщолеви тя, Робърт? О, няма значение. Ако реша да слушам всичко, което тя казва, ще трябва да се върна пак към пиенето, преди да е паднала нощта. Хайде, не трябва да караме скъпият ни баща да чака. Може да му хрумне да натъпче джобовете си с малките фигурки и с неща, с които Нора е украсила гостната. Татко винаги е бил този, който знае пазарната цена на всяко нещо.

— Ти върви, Уилям, и вземи Беси със себе си, ако обичаш. Искам да оправя бъркотията върху писалището. Ще дойда след минута.

— Добре, Робърт. Все пак трябва да установя местонахождението на Нора Джейн. Макар че няма да се изпълни с радост, като се срещне с обичния си свекър. Сетих се как се видяха за последен път преди девет месеца. Напомни ми да ти разкажа за това, Робърт. Страшно забавна история! По дяволите, обичам това момиче!

— Знаем, Уилям, знаем — изчурулика Беси, прашайки една въздушна целувка на Робърт, когато Уилям се обърна с гръб. — Побързай, Робърт! Стивън толкова ще се зарадва да те види!

След като остана сам, Робърт взе писмото до адвоката и го нахъса на малки парченца, като му се щеше да може също толкова лесно да го изтрие от паметта си. После само за да се увери, че

кожената чанта не съдържа други подобни улики за него, той я извади върху писалището и я отвори. Веднага съзря едно писмо отгоре върху купчината листа.

Това писмо, също с неговия почерк, бе адресирано до Роджър и започваше със „Скъпи братко“. Със сигурност не беше обръщение между мъже, който се ненавиждат.

Писмото засягаше предстоящата по това време битка с Наполеон, но не това го интересуваше. В него той търсеше някакъв намек за характера на човека, който беше, който е бил Робърт Едуард Гиър.

На втората страница откри това, което отчаяно се надяваше да прочете, споменаването на жена му, на Нора Джейн.

„Треперя при мисълта, че мога да я изоставя сега, когато между нас има толкова недоизказани неща — бе писал той. Вярвам, че бихме могли да имаме хубав живот, ако сме благословени с тази възможност. Много пъти ми се е искало да можем да изличим недоразуменията между нас и да започнем от самото начало, от деня, в който се срещнахме, без аз да правя глупави грешки, които да застават между нас. Бих могъл да я обичам, ако ми бъде дарено такова скъпоценно време. Моята малка любима...“

Робърт притисна писмото до гърдите си, благодарен, че дори и ударен от френски куршум и с разбъркан мозък, не бе повярвал, че може да е бил такава гадина, каквато Беси го описваше. Беше благодарен, че не беше казал нищо за Беси на Нора този следобед в параклиса.

Човекът, който някога е бил, е извършил нещо неправилно в миналото, това беше сигурно. Да се ожени по сметка, да въвлече в брачните окови момиче, толкова сладко и невинно като Нора, само за да спаси една сграда, едно имение, беше непросимо. Но той не беше действал просто от алчност. Предишният Робърт Гиър бе изпитвал нещо към жена си, беше се грижил за нея.

Сегашният Робърт Гиър, новото същество, в което се бе превърнал, щеше да направи това, което старият Робърт Гиър бе пожелал да направи. Щеше да започне отново.

И щеше да се справи с Беси по един или друг начин. В края на краищата той беше лорд Робърт Гиър.

Нора вървеше към семейната гостна, като си пожелаваше за десети път, в разстояние на няколко минути, Робърт да можеше да бъде с нея, когато се срещне с маркиза. Тя беше станала достатъчно самоуверена през изтеклите месеци, но споменът за последните й думи, отправени към бащата на съпруга й, я бодеше. Той навярно я смяташе за безмозъчна и неспособна да се справи със ситуацията, в която сега я бе поставила съдбата: да бъде съпруга на пострадал мъж, мъж, който няма памет. Срамежливата, мрачна, предразположена към истерии, пияната Нора Джейн Гиър.

Но тя си напомни, че се е променила. Тя беше станала всепризнатата господарка на „Грийн Касъл“. Беше възстановила къщата и управлявала имението до пристигането на мистър Ралфбергер, който пое юздите. Дори и тогава следеше работата на управителя на чифлика. Беше променила косата си, облеклото си, дори ума си, осмелила се беше да стане, поне отчасти, жената, която винаги бе искала да бъде.

Но щеше да е хубаво, ако Робърт беше с нея. Щеше да е чудесно, стига той да искаше да бъде с нея. Ако бяха заедно, те можеха да застанат лице в лице с маркиза и да го върнат обратно в Лондон, при масите му за комар и при богатите му приятели. Дори би могъл да вземе Беси със себе си. Това наистина щеше да бъде много хубаво.

Толкова хубаво, колкото и в минутите, които прекараха заедно с Робърт следобед в параклиса, когато тя постави ръката си върху неговата и той й се усмихна. И после, когато нервите й не издържаха и тя се извини и го остави, той й каза, че трябва да е била красива булка. За жена, която напоследък живееше само заради звука на гонга, тя си помисли, че може никога повече да не огладнява, тъй като дълго време можеше да черпи сили от този хубав комплимент!

Тя спря пред едно огледало, поставено точно до гостната, и се огледа. Дали някой беше известил маркиза, че се очаква да стане дядо в разстояние на един месец? Съмняваше се, понеже Беси не знаеше. Щеше ли маркизът да се зарадва на предстоящото раждане? В това също се съмняваше, понеже Стивън Гиър беше празноглав човек, а

вестта, че щеше да бъде дядо, би разбила чувството му за значимост, смешното му преследване на младостта и веселието.

Той обаче знаеше, трябва да е знаел, че Сюзън Темпъл искаше внук и беше стигнала толкова далече, че да постави условия за раждането му. И така, при обещанието за още пари Нора Джейн реши, че маркизът може да хвърли един поглед на издутия ѝ корем и да се разхлипа на рамото ѝ, обхванат от вълнението за новото злато, насочило се към ковчежетата на семейство Гиър.

— Занимаваш се с глупости, Нора Джейн — каза тя на образа си в огледалото, като постави ръка върху късата си коса и си припомни смайването на Беси заради постоянството ѝ в поддържането на този стил. Но тя имаше достатъчно причини да не иска дълга коса. Така ѝ беше по-хладно, и освен това не беше принудена да търпи тежката ръка на Мариан и машата за къдрене. Нито пък да прекарва дълго време наведена над ваната, правейки всякакви усилия да крепи корема си, докато Мариан сапунисва и облива косата ѝ.

А и Робърт бе доволен от прическата ѝ. Това беше най-голямата, най-важната причина да подрязва косата си до завръщането му.

— И така, Нора Джейн — каза си тя на глас, — изправи рамене, вдигни брадичка, влизай там и приключвай с това възстановяване на съюза! Не можеш да оставиш Робърт там вътре, насаме с баща му.

— Благодаря ти, Нора. — Отражението на Робърт се появи в огледалото точно зад нейното. — Ако трябва да бъда искрен, не исках да осъществявам тази среща, без съпругата ми да е до мене. — Той ѝ подаде ръка, усмихнат по онзи хубав начин, на една страна, който все още я караше да настръхва от удоволствие. — Влизаме ли?

Нова надежда пламна в сърцето на Нора Джейн и тя почувства прилив на смелост, но знаеше, че не трябва да се замисля толкова много от страх прекрасното усещане да не изчезне. Тя мушна ръка в неговата.

— За мене е удоволствие, сър — обяви тя, вдигнала глава към него с усмивка, която остана върху лицето ѝ, докато влизаха в гостната.

Семейство Гиър се бяха скупчили около студената камина.

— Робърт! Какви глупости чувам за тебе? — изблея маркизът, като се раздели със заучената си поза да се обляга по особен начин на камината.

Нора Джейн установи, че не е имало за какво да се безпокои. Тя сигурно беше невидима, имайки предвид вниманието, с което я удостои свекърът ѝ. Сега страховете ѝ се съсредоточиха върху незнаещия ѝ, нищо неподозиращ съпруг и върху това как той щеше да реагира на неочакваното появяване върху сцената на този нагизден, широко усмихнат мъж.

— Здравейте, сър — каза Робърт. Гласът му звучеше напрегнато.

Нора Джейн беше избутана настрани и маркизът сграбчи средния си син в мечешката си прегръдка. Сграбчи го така, като че наистина изпитваше обич към него.

— Здравейте, сър, ли? Господи, наистина е вярно! Ти никога не си се държал официално с мене. Не мога да се сетя за подобен случай. — Маркизът отстъпи назад с ръце все още върху раменете на Робърт, изучавайки сина си, като че ли загубата на паметта би му причинила многобройни, кървящи рани. Изглеждаш чудесно, Робърт — каза нервно той, като накрая отпусна хватката си. — Просто чудесно. Нали, Беси? Беси, момчета, кажете му, че изглежда чудесно. Просто великолепно!

След това той бързо се отправи към масата с напитките.

— Робърт изглежда така, както винаги е изглеждал — хладно отбеляза Беси от мястото си. — Наистина, не мисля, че е здравословно да се вълнуваш толкова, Стивън. Ела и седни. Ставаш за смях.

— О, остави го да вилнее, Беси. — Уилям намигна на Нора Джейн и на Робърт. — Той играе ролята на любящия баща, въпреки че го прави много лошо. Нищо чудно, че губи значителни суми на карти, ако това е най-добрият му начин да замаскира истината. Той умира вътрешно, Беси, като си мисли, че тези хубави пари могат да се върнат обратно при Съюзън Темпъл. Така че остави го, моля те. Позволи му това театрално представление. Аз самият искам да гледам.

— Извинете ни за момент, моля — каза Робърт, като се поклони към семейството си.

Нора Джейн почувства ръката на Робърт с дългите му пръсти да улавя нейната, като леко я стисна и я поведе обратно към коридора. Тя вдигна поглед към него и се изненада, като видя, че той се усмихва.

— Добре ли си? — попита тя.

— Повече от добре, Нора — отговори той, леко засмивайки се. — Не чу ли маркиза? Бил съм великолепен. Винаги ли е такъв?

— Не знам — призна си честно тя, като погледна в гостната към свекъра си. — Той не се задържа тук. Какво ти каза Беси за баща ти?

— Не много. Само че е луд за пари и периодично продава по някои от синовете си, за да си плати дълговете от комар. Според Беси ред е на Уилям, освен ако аз не си развържа кесията малко повече. Почувствах и у Родж, и у Уилям, че те не хранят голяма любов към баща ни. А може би трябва да се коригирам. Вярвам, че те хранят достатъчно обич към него. Що се отнася до респекта — маркизът не притежава такъв, ако ме разбираш. Има ли нещо друго, което би трябвало да знам?

Нора Джейн обмисли за момент въпроса му.

— Може да ти е на помощ, ако си наясно с това, че Стивън изпитва смъртен страх от моята баба. Нейна бе идеята ти да получиш контрол върху парите, които тя предложи при женитбата ни. О, да, ние и двамата значително ще забогатеем, когато се роди момче. Мислиш ли, че това е важно?

— За маркиза ли? Да, мисля, че има достатъчна тежест за него. Много добре, Нора, вярвам, че знам достатъчно за момента. Не ми остана нищо друго, освен да ти поднеса закъснелите си, но сърдечни комплименти за това, че изглеждаш чудесно тази вечер. И да ти благодаря, че си загрижена за нещастния си объркан съпруг. А сега ще се присъединим ли към останалите?

Като продължаваше да я държи за ръката, Робърт отново влезе с нея в гостната. Кимна за приветствие към графа, който бе настанен отляво на незапалената камина и помогна на Нора Джейн да се настани на единия от диваните, като сам седна до нея. Нора знаеше, че ще и бъде трудно да стане от меките възглавници, но сега тази мисъл не я тревожеше, понеже съпругът и бе тук, за да ѝ помогне. Нейният съпруг, който мислеше за нея, че изглежда чудесно. Той беше прекрасен, а тя беше чудесна. Всъщност тя се чувстваше повече от чудесно. Беше обнадеедена, за втори път от два часа насам.

— И така, сър, наясно сте с моето раняване — каза Робърт, като се изви малко, за да се обърне към маркиза. — Мисис Темпъл, която напусна „Грийн Касъл“ точно преди вашето пристигане, е много раздразнена от загубата на паметта ми. Точно преди да изхвърчи оттук, за да се срещне с адвоката си, тя ме заклеши в коридора, за да ме уведоми, че би трябвало да бъда заключен. За мое добро, нали

разбирате? Мислите ли, че ще си поиска обратно и парите? Би било жалко.

Нора Джейн се изпъна върху меките възглавници, разярена от поведението на баба си.

— Как е посмяла да повтори тези глупости в твоє присъствие? — възкликна тя, като стисна ръката на Робърт. — Не е за вярване, че изобщо на някого могат да хрумнат подобни безсмислици. Ще ѝ пиша още тази вечер, за да ѝ напомня, че няма думата по въпроса и че никога няма да бъде добре дошла в „Грийн Касъл“.

— Това е сладкият ни ангел! — извика лорд Уилям скачайки на крака. — Тя не говори много, но това, което казва, го прави! Робърт не е шантав, само е зашеметен, дявол да го вземе!

— Съвсем вярно, спокойно — отвърна графът. — Но Сюзън дърпа конците, не е ли така, татко? Контролира останалото от парите на Робърт, от парите на Нора Джейн. Не смяташ ли, че „Грийн Касъл“ е достатъчно възстановен и доста добре поддържан и не оценяваш ли по-високо от портфейла си средния си син? Моля те, не отговаряй веднага. Помисли известно време.

Нора Джейн погледна бързо към маркиза, внезапно уплашена от факта, че той и баба ѝ могат да се споразумеят и да натикат съпруга ѝ в лудница. По такъв начин маркизът щеше да поеме контрола над парите.

Докато Нора Джейн се взираше в маркиза, той се бе вторачил в Робърт.

— Ти нищо ли не помниш? Нито дори какво си предпочитал за закуска? Не помниш ли поне името на любимия си кон?

— Абсолютно нищо не помня, сър — отвърна Робърт с влудяващо любезен тон, като вдигна ръката на Нора Джейн и целуна дланта ѝ, карайки я да се чуди какво си беше наумил. Никога не беше демонстрирал пред другите привързаност към нея. Защо го правеше сега? Тя имаше натрапчивото, неприятно усещане, че просто е използвана от предполагаемо безпаметния си съпруг. — Това разстройва ли ви, милорд?

— Не! — избълва маркизът, гледайки Беси. — Ни най-малко! Ще се справим, ще се справим някак си. И се радвам за детето. Родж ми съобщи преди това щастливата новина. Гордея се с тебе, сине. Ние, Гиър, сме добри жребци, с изключение на Родж, но вината не е негова,

като гледам как се е застопорил на този проклет стол. Беси, скъпа, имаш ли нещо против да ме придружиш на кратка разходка преди вечеря? Вече съм значително изненадан от чудесата, станали в семейното крило. Една обиколка на останалата част от „Грийн Касъл“ без съмнение, ще ме смае. Моите поздравления.

— Нора направи всичко това — изръмжа ядосано Уилям към отдалечаващите се две фигури. — Ако си мислиш, че Беси си е помръднала пръста, ти си много по-сбъркан, отколкото Робърт би могъл изобщо да бъде. Но не бих бил изненадан, ако и двамата се изгубите по време на обиколката, като имам предвид, че никой от вас не прекарва много време в „Грийн Касъл“. Това става два пъти в годината, запомнил съм го, понеже толкова пъти почистваме комините.

— Остави ги, Уилям. Не си струва да се ядосваш — каза графът, избутвайки стола си напред, сега, когато баща му излезе. — Защо не отвориш тези врати към дворчето? От миризмата на парфюмите им ми се повдига. Да вървят по дяволите и двамата, казвам аз. Те ще се отправят към „Мидхърст“ още призори, ако им дадеш пари да се забавляват. Ще го направиш ли, Робърт? Това със сигурност ще облекчи живота ни.

— Маркизът, нашият любим баща, се е прицелил по-високо. В момента изобщо не му е необходимо моето възстановяване. Ще му се да бръкне дълбоко в съкровищницата. А пък аз вече съм абсолютно сигурен, че ще се възстановя. Но Беси, моята спасителка от Брюксел, ще трябва да се примири с оставането си в „Грийн Касъл“ малко по-дълго. Ако нямаш нищо против, малкото ми. — Робърт се усмихна на Нора Джейн, която едва не изкрещя, като чу някогашното му обръщение.

Тя успя единствено да се усмихне нервно и да кимне в знак на съгласие, спомняйки си, че той ѝ бе задал въпрос относно Беси порано. Започна да се чуди дали знаеше толкова малко за съпруга си, колкото той я бе накарал да повярва, че си спомня за нея.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

*„Ако отрежеш клона, на който седя, и аз
ще отрежа твоя.“*

Луций Аней Сенека

Още на другия ден след пристигането си маркизът потегли обратно за Лондон, като дори не се разпореди да разопаковат багажа му. Замина, след като напъха в джоба си банков чек със задоволителна сума и отправи мили слова към всички, най-вече към Беси, която протестираше относно обвинението, че желае да замине с него.

— Много жалко. Сега ще трябва да измислим какво да правим с нея — прошепна графът на Уилям, който се разсмя на глас.

Робърт не видя жена си, докато не настана време за вечеря. Беше прекарал следобеда, яздейки из имението заедно с Уилям, озадачен все повече и повече, тъй като работниците го приветстваха с ръкомахане, сваляне на каскети и широки усмивки. „Ако не друго — направи си извод Робърт, — поне съм бил толерантен работодател.“

Но нищо не разпозна, докато обикаляше фермите докато яздеше през селото, докато наблюдаваше как се мели зърното. Все още беше чужденец в непозната страна.

И така, преизпълнен с още въпроси, Робърт реши да остане до късно в гостната тази вечер, за да говори на четири очи с по-големия си брат. Оплаквайки се от главоболие, Беси се оттегли рано в покоите си. Нора Джейн също се извини, че е уморена, а лорд Уилям бе поканен на вечеря у семейство Клифлинг. При това положение нямаше кой да ги чуе. Нямаше никаква пречка двамата джентълмени да се впуснат в истински разговор, което не бяха правили, откакто Робърт се завърна в „Грийн Касъл“ с мозъчно сътресение. Нищо не им пречеше, освен факта, че Робърт не знаеше как да поднесе на брат си темата, свързана с подозренията си към графинята.

— Винаги си притежавал обезоръжаващата дарба да се взираш в някого и да го преценяваш — каза графът и отпи от чашата си с

портвайн.

Слабият огън бавно загасваше в огнището, а силен, проливен дъжд биеше по прозорците.

— Прости ми, Родж, просто се бях замислил, това е.

— Не се извинявай, братко, не можеш да избягаш от себе си. Тези твои тъмни очи! Винаги ми е било невъзможно да разбера какво мислиш. Да не би пък да си пил повече портвайн? Доколкото си спомням, Уилям изглеждаше по същия начин, когато беше полупиян. Истината е, че предпочитам него пък, а тебе сериозен. В края на краищата свикнал съм с това. Един мъж обича да знае къде стои или, както е в моя случай, къде седи.

— Не съм пък, Родж — каза Робърт и остави почти празната си чаша. — Объркан съм — добави откровено той, след което реши, че ако има намерение да направи коментар по темата, е по-добре да се захваща веднага с това. — Как смяташ, до каква степен харесвам Беси?

— Беси ли? — Графът облещи очи. — Ето ти сега въпрос! Можех да си седя така дни наред и да се чудя каква информация би ти била от полза, без дори да ми хрумне, че ще попиташ за вятърничавата ми съпруга. До каква степен я харесваш ли? Не знам, Робърт. Никога не си го казвал. Ти добре знаеше какво мислех аз за нея, какво продължавам да мисля. Но винаги си държал устата си затворена за такива лични неща. Никога не е било в твой стил да обикаляш наоколо и да клюкарстваш или пък да хвърляш камъни в нечия градина. Защо питаш?

Робърт погледна покрай главата на графа, съсредоточавайки погледа си върху ръба на камината.

— Защото тя твърди, че ние двамата сме любовници и сме били такива от дълго време.

— Тя казва какво? Любовници ли? Ти и Беси? По дяволите, Беси и която и да било любовница! Това изявление ще ме вдигне от стола преждевременно! Уилям трябва да е тук, за да бъде свидетел на това последно чудо, тъй като ти ми нанесе смайващ удар, много по-добър от смешните му крясъци за пожар. Сега бих могъл сам да си изправам на крака, като смая и двама ви, само за да падна на пода от смях! Любовници ли? Кажете ми, Робърт, скъпи пострадал от войната братко, какви, дявол да го вземе, ги дрънкаш?

Робърт не можа да схване добре всичко от речта на графа, но вече бе убеден, че подозренията му към Беси се потвърдиха веднъж и завинаги. Тази жена го лъжеше. Повече от очевиден бе отговорът на въпроса защо го правеше. Осени го мисълта, че след като не можеше да ѝ вярва за това, защо пък трябваше да ѝ повярва за всичко друго, което му беше втълпила?

— Няма значение, Родж — каза бързо той, махвайки с ръка към брат си да престане да се забавлява с това нещо. — Само ми отговори на два въпроса, моля те. Първо: детето, което носи жена ми... мое ли е?

Лицето на графа потъмня като буреносен облак, а усмивката му се трансформира в гримаса.

— Сега вече ще стана от този стол, Робърт, за да те пребия! На кого друго би могло да е детето?

— Аз ти зададох въпрос, Родж — напомни му троснато Робърт, тъй като слепоочията му започнаха да пулсират, а и мислите му не бяха много ясни. В съзнанието му се беше запечатала картината, в която Беси му казва, че Нора е прекалено дребна, прекалено деликатна, за да се наслади някога на правенето на любов. Дали му беше внушила това сега, в библиотеката, или някой друг път? И ако беше така, кога? И защо изобщо бе провел толкова интимен разговор със снаха си, когато се предполагаше, че винаги си е държал затворена устата за лични неща?

— Добре де, Робърт, не ме режи така. Задай си въпросите.

— Благодаря ти. Второ: Уилям влюбен ли е в жена ми?

— Уилям ли? Е, ако и това не е най-глупавото нещо! Разбира се, че е, но като брат. Те винаги си допират главите, когато разговарят за слонове и обсъждат защо кокошките нямат зъби. А дискутират и възможността крал Джордж да е сключил договор с дявола, за да живее вечно, напълно побъркан, оставяйки принцчето да става все по-тъсто, все по-бедно и все по-тъпо. Заедно те са като деца, Робърт, закачливи, засмени, обичащи се деца. Беси ли... Боже милостиви! Разбира се, че Беси го е направила! Как иначе би ти хрумнала такава гадна идея! Винаги съм си мислил, че тя е само въздух под налягане, че е нетактична и затова обижда хората, че причинява неприятности по погрешка, че езикът ѝ изобщо няма връзка с мозъка ѝ. Но тя е правила всичко целенасочено и се оказва доста изобретателна и подла!

Робърт започна да се чувства по-добре. Все по-добре, все по-силен, повече владеещ себе си, въпреки че го ръководеше само умът, а не и паметта му.

— Ти никога ли не си обичал Беси?

— Как бих могъл, при положение, че винаги съм обичал Елизабет? Обичах я дори след като тя избяга и се омъжи, което е направила, както по-късно разбрах, след изричната заплаха от страна на любимия ни алчен баща.

Графът поклати глава с намръщено чело.

— Не можеш да разбереш нищо от това, нали, Робърт? Виж, знам, че Беси ти е казала, че брюкселският доктор не искал да се натоварваш, като се опитваш да си спомниш всичко, което си забравил. Но мисля, че е време да си поговорим по-дълго за Беси, за Нора Джейн, за баща ни, за живота ни тук, в „Грийн Касъл“, дори за ненужните ми крака. След като го направим, ако все още имаш въпроси, с радост ще ти отговоря. Съгласен ли си?

Робърт взе чашата си и се изправи, усмихвайки се на брат си.

— Искаш ли да ти донеса друга напитка? Мисля, че ще останем тук дълго време, понеже и аз имам да ти казвам някои неща. И след като приключим с това, мисля, че ще бъде доста забавно да измислим начин да се отплатим на скъпата Беси за цялата ѝ любезност към ранения ѝ девер.

Нора Джейн седеше сама в библиотеката и се чудеше с какво да се захване. Баба ѝ се намирала в „Темпъл Манър“, точно където ѝ беше мястото, след като беше наговорила такива ужасяващи неща на Робърт.

Но въпреки това старата жена липсваше на Нора Джейн, макар и съвсем мъничко, и ѝ се щеше да бе останала за раждането на детето. Мариан бе на същото становище, признавайки, че оценява присъствието в стаята на родилката на друга жена. Това убеди Нора Джейн, че хора от сорта на Сюзън Темпъл, когато не се занимават с глупости, биха могли да бъдат от полза в критичен момент.

Но пък Елизабет щеше да бъде при нея, за което благодареше на Бога. Тя беше инструктирала Бабит да я извика веднага, щом настъпи моментът. Нора Джейн изцяло се осланила на приятелката си, чиито

знания за раждането бяха от първа ръка. Тя щеше да бъде за нея като гранитна скала по време на суетнята. Много ѝ се искаше да види Елизабет сега, да си поговорят за Робърт, за това как я беше нарекъл „малката ми любимка“, точно както беше направил, преди да замине за континента, преди да изгуби паметта си.

Но това бе невъзможно. Тя и Елизабет се срещнаха само веднъж след завръщането на Робърт и Беси. А докато Беси не замине за Лондон, Елизабет нямаше да се появи в „Грийн Касъл“.

През последните седем-осем месеца Нора Джейн се бе ангажирала с подреждането на „Грийн Касъл“, но сега не можеше да върши дори това. Гърбът я болеше неимоверно, когато правеше опити да се присъедини в къщната работа към Рейчъл и останалите. А и глезените ѝ се подуваха в юлската жегата, което правеше невъзможни дългите разходки в градините.

Нора Джейн щеше да обиди прислугата, ако отидеше да наблюдава работата им сега, когато всичко беше завършено, с изключение на параклиса. Тя се бе вдъхновила да направи това място по-приветливо, преди синът ѝ да бъде кръстен там. Беше наела компетентни работници, които през по-голямата част от времето не се нуждаеха от нея, а това беше доказателство за собствените ѝ способности да преценява хората.

Този успех, комбиниран с изгонването на баба ѝ и с разумното оттегляне на Елизабет, обаче я оставяше без работа, а само с проблемите ѝ.

Останалите съпруги прекарваха времето си със своите съпрузи. Но другите съпруги имаха мъже, които си ги спомняха, които искаха да бъдат с тях. Тя имаше само собствените си спомени, при това не всички приятни.

Другите съпруги имаха деца, около които да се суетят. Тя имаше само ужасяващите пророкувания на Беси за трудно раждане. И тези предсказания прогонваха разумните доводи на Елизабет, въпреки че тя ги бе охарактеризирала като безсмислени, всяващи паника брътвежи.

Другите съпруги прекарваха нощите с мъжете си и нямаха кошмари. Съпругът на Нора Джейн спеше някъде другаде, неспособен да си спомни онази последна нощ, онази прекрасна, съдбоносна нощ, в която истински я беше обичал, а после я бе притискал в обятията си до зори.

Може би и тя, като Родж и Елизабет, трябваше да се захване с водните бои и платното, въпреки че нямаше никакво желание за това. Нямаше и желание да чете, нито да работи върху счетоводните книги. Не искаше дори да разглежда скъпите бебешки принадлежности, които баба ѝ бе поръчала да доставят от Лондон. Това, от което се нуждаеше, беше Робърт отново да я нарича „малката ми любимка“, да я прегръща отново, да я гледа усмихнат в очите, спомнил си я, познаващ я и, мили боже, обичащ я! Но той не я беше потърсил, откакто се видяха снощи на вечеря.

— Света Дево, да не би тази стая да е станала център на „Грийн Касъл“? Всеки може да бъде намерен тук, заобиколен от потънали в прахоляк книги и мрачни стени! Как се чувстваш този следобед, скъпа сестро? Изглеждаш ужасно подпухнала. Мислиш ли, че някога изобщо ще си възвърнеш стегнатата фигура? Не познавам много жени, които са успели, нещастните. Роклите им висят смешно над отпуснатите им корема, които никога няма да придобият предишната си форма. А провисналите им гърди? Ужасна гледка! Но, да, това е цената, която ние, жените, плащаме заради сладострастието на съпрузите си.

— Здравей, Беси — отегчена произнесе Нора Джейн. Не беше очарована от усамотяването си, но да има за компания дърдорещата си снаха не беше кой знае каква придобивка. — Току-що си мислех да се върна в семейното крило и да позвъня на Бабит да донесе там чай. Не е необходимо да носи тежкия поднос толкова далече. — И като се ругаеше вътрешно за прекаленото си възпитание, довърши: — Би ли искала да се присъединиш към мен?

— Колко си разумна! С удоволствие, Нора Джейн. — Щом Нора се изправи и наедрялата ѝ фигура вече не се криеше зад писалището, Беси възкликна: — Сякаш растеш с всеки изминал момент! Нещастното бебе! В крайна сметка скоро ще ти трябват нови рокли. В списанията си видях интересни модели за кърмачки, въпреки че разрезите в горната част ми се струват доста вулгарни. Но ти няма да се представяш в обществото, така че... Баба ти смята ли да наеме дойка? Не знам как стоят в действителност тези неща, нали разбираш, просто ги ненавиждам.

— Баба ми нищо не може да каже по въпроса, а аз възнамерявам сама да се грижа за детето си. Това сигурно идва от плебейската кръв на месарска внучка, която тече в мене — кратко добави тя, докато

вървяха по коридора към фамилното крило. В този момент се мразеше за това, че намеси костите на починалия си дядо, за да уязви снаха си. — Защо не замина със Стивън за Лондон, Беси? — попита тя, сменяйки бързо темата. — За тебе провинцията винаги е била ужасно отегчителна.

Те влязоха заедно в семейната гостна. Беси дръпна шнура на звънеца, докато Нора Джейн се разполагаше върху стол с изправена облегалка. Гърбът я беше заболял дори от краткия преход до гостната.

— И да оставя Робърт, когато има неприятности? — ококори се Беси. — Когато станахме толкова близки? Когато аз съм единствената скала, за която да се закрепя в разбунтуваното море, на каквото е заприличало съществуването му? Аз трябва да остана тук, за да бъда опора за Робърт, както и за тебе, мила. Това е мое задължение, чест е за мене! Как изобщо можеш да зададеш подобен въпрос, Нора Джейн? На твое място никога не бих си простила. Никога!

— А Роджър? — С ръце, стиснати здраво в скута ѝ, Нора Джейн бе започнала да иска да запрати тази жена чак на луната. Иначе Елизабет нямаше да дойде в „Грийн Касъл“ и да помага при раждането. — Не оставаш ли и за негово добро?

— Едва ли. — С изящество Беси разпростря полите си от розов муселин около себе си, докато седна на една от кушетките, и се усмихна на Нора Джейн. — Да говорим с открити карти, скъпа. И двете знаем, че привързаността на Родж е насочена другаде, към онази Франклин от селото. Но скандално или не, обидно или не за мене, аз падам на колене всяка вечер и благодаря на Бога, че му я върна обратно. Тя може да ощастливи последните му дни. Само небесата обаче знаят в каква мъченица ще ме превърне загубата му...

Бебето мръдна, след което солидно изрита майка си. Нора Джейн се постара да стои кротко, за да не последва нов залп от цъкания и съжаления за неприятностите, които създава бременността.

— Значи оставаш заради Робърт и заради мен? Тогава ти не си съгласна с брюкселския доктор, че възвръщането на паметта му е празна надежда?

— Нора Джейн — каза приятелски Беси, като отново извади наивната си, куха усмивка. — Щом ти харесва да го разглеждаш от тази страна, никой от нас не трябва да губи надежда. О, ето го и Бабит с подноса. Да наля ли?

— Бабит, още една чаша, ако обичаш!

При звука от гласа на графа Нора Джейн се обърна, за да види как Филип го въвежда в гостната. Сети се със закъснение и облекчение, че той имаше навик да пие чай всеки следобед по това време.

— Здравей, Родж — каза тя, задържана само от силната си воля да не хукне към нето и да проси избавление от жена му.

— Здравейте, дами — отговори графът, но Беси не обели и дума. Родж махна на Филип да излезе от стаята. — Хубав ден. И знаете ли защо е толкова хубав? Не? Тогава ще ви кажа, дори и с риск да накарам снаха си да се изчерви. Възстанових малко от силата на краката си през изтеклите седмици и едно друго усещане, ако ме разбирате. Нужди, които смятах изгубени навеки. Мислех да крия новината си като изненада, но повече не мога да съдържам радостта си. Беси, скъпа моя съпруго, мое законно, послушно вместилище, наредих на камериерката ти да пренесе всички твои принадлежности в покоите ми още този следобед. Нямам търпение да дочакам падането на нощта. Вероятно ние двамата сме следващите, които ще дарят наследник на семейство Гиър.

Преди Беси да изтича към графа и да коленичи до инвалидния му стол, сините ѝ очи се разшириха до такава степен, че зеницата покри ириса, а брадичката и провисна едва ли не до гърдите.

— О, скъпи Родж, каква... каква чудесна вест! Ти показваш признаци на възстановяване след всичките тези години! Нора Джейн, не е ли това най-прекрасното нещо! Завладяна съм от щастие! Скъпи Родж! Тази нощ ли каза?

Нора Джейн едва не се разсмя на очертаващата се пред Беси дилема и на театралниченето ѝ в ролята на обичаща съпруга. Но тогава си помисли за Елизабет и вече не ѝ беше смешно.

— Родж... — започна тя, след като Беси помоли да ги напусне, за да успокои превъзбудените си нерви.

— Шшт, сестричке — предупреди усмихнато графът. — Никакви въпроси, ако обичаш. Освен ако не поискаш да узнаеш къде Робърт очаква нетърпеливо жена си. Той има нещо важно, което би желал да ти съобщи.

Нора Джейн не подозираше, че все още може да скача на крака светкавично. Всички мисли за внезапно получилия любовен пристъп

граф и за невъзможната му графиня изхвърчаха от главата ѝ.

— Той си е възвърнал паметта?!

— Уви, не — Графът продължаваше да се усмихва. — Но е почти толкова хубаво. Той откри кой е. Хм. Чудя се дали Уилям не би искал да се обзаложи за това колко време ще отнеме на жена ми да си стегне багажа и да хукне към „Мидхърст“?

Робърт не прекара спокойно нощта, нито пък утрото, и това не го изненада. Онова, което му беше причинило, меко казано, неприятности, най-последно беше уточнено и той научи докъде се простираха амбициите на снаха му.

И така, той и Нора Джейн не бяха започнали семейния си живот по най-добрия начин. Взимайки под внимание факта, че женитбата им е била по сметка, той реши, че не трябва да се ангажира прекалено много с този не толкова съществен проблем. Не и сега, не и след като беше прочел собствените си думи, написани до брат му, собствените си заключения, отнасящи се до нарастващата му привързаност към жената, с която се беше венчал, и до надеждата му за щастливо споделено бъдеще.

На него все още му бе трудно да си прости, че се е оженил за Нора Джейн само заради пари, но графът му обясни с най-големи подробности в колко трагично положение е било имението „Грийн Касъл“ и колко болезнено се е нуждаело от огромния финансов поток на Темпъл. Обясни му и за неговата голяма преданост към братята и към имението. Всички тези неща, взети заедно, и невероятната сума, предложена от Сюзън Темпъл, биха придумали и мъж с много посилен характер от този на Робърт. Човек би трябвало да е абсолютен идиот, за да откаже такъв брак.

Сега Робърт знаеше толкова, колкото графът бе решил да му каже: за все още отсъстващата Елизабет, за трите години на лорд Уилям, прекарани в пиянство, и за срамежливата му съпруга, сътворила чудеса в „Грийн Касъл“, спечелвайки всяко сърце по трудния си път. Научи, че е обичал баща си, като едновременно с това е осмивал недостатъците му. Разбра, че не е обръщал никакво внимание на Беси Гиър, че рядко е бил в нейната компания и че е ценял мнението ѝ малко повече от това на селския малоумен.

Сега той беше убеден, а и графът също, че Беси — елементарна, но егоистична душа, си бе наумила да използва достатъчно вярна информация, но да я манипулира и извърта така, както на нея ѝ изнася. Тя се бе постарала да обърне братята един срещу друг и после или да измъкне голяма сума от незнаещия и нищо неподозиращ Робърт, или да се отърве от пропадналия си брак и да се венчае за мъжа, когото виждаше като истинската сила в „Грийн Касъл“ — „наследника“ с объркания мозък на всичките пари на Темпъл.

Но това, което го тревожеше най-много, бяха сцените, които продължаваха да се въртят в главата му през нощта и наслаяваха в съзнанието му отрязъци от спомени. Тези „късчета“ понякога като че ли нямаха никакъв смисъл, но въпреки това му подсказваха, че ако не бъде изключително внимателен, би възвърнал паметта си само за да изгуби Нора Джейн. Ако изобщо я е имал някога. Ако това, което си мислеше, че вижда в очите ѝ, беше повече от внимание, повече от съжаление. Робърт наистина се опасяваше да не изгуби жената, за която брат му се кълнеше, че в крехкото си тяло крие нещо много повече от себеотрицание...

Сцените бяха обърквачи, едновременно сладки и горчиви.

... Мъничка фея с големи очи надничаше към него иззад решетки — не, колони, гледайки го, като че ли беше кръстоска между рицар в бляскава броня и най-страшния човекоядец, който можеше да бъде сътворен от нечие въображение...

... Крехко, сковано, неподдаващо се тяло — под неговото, тихо хлипане. Чувства на срам, самоненавист и унизителен провал — в мъгла от страст и неочаквано желание. Усещане за безпомощност, дори страх. Клетва да не нарани...

... Уплашени очи, молещи го за разбиране. Ярост, от това че е бил използван, узурпиран. После — жестоко отдръпване, затваряне в себе си, близане на самонанесени рани, затрупване с изтощителна, тягостна работа. И обръщане гръб на нещо, за което е започнал да вярва, че може би желае повече от всичко на света...

... Меко тяло и сладостен аромат, обвити ръце, страст без думи, безмълвно изразена любов, нежелана раздяла... Дълги, тъмни, безкрайни дни, прекарани в мисли и надежди...

Всичко това, а и нещо повече, Робърт чувстваше след просветляващия разговор с графа. Емоции изплуваха на повърхността,

спомени се криеха в ъгълчетата на съзнанието му, объркващи фрагменти от диалози отекваха в главата му и го измъчваха. Гласът на Роджър. На баща му. На Уилям. На Беси. На малката Нора. На Сюзън Темпъл. Дори неговият собствен...

„Е, имаш я, сине. Хубаво дете. Какво повече би могъл да искаш?“

„Дошъл си да ме придружиш до ешафода, а, Родж?“

„Колко забавно! Първо, той спасява «Грийн Касъл», а сега си мисли, че може да излекува сакатия. Какво още скъпи братко? Моля те, не ме дръж в неведение. Ще възкресиш ли мъртвите? Ще превърнеш ли водата във вино?“

„Твоята бедна малка булка, бедната малка Нора Джейн. Това е името ѝ, нали? Нора Джейн?“

„Папа харчи пари, Роджър страда, Робърт ни спасява, а Уилям пие. Всеки от семейство Гиър си изпълнява ролята.“

„Само ми кажи нещо. Спал ли си някога с девственица?“

„Няма да боли следващия път, Нора Джейн. Никога повече няма да боли. Обещавам.“

„Така казваш, Робърт. Благодаря ти. Аз... Ще бъде ли възможно да остана сама сега?“

„Оплеска ли я, братко?“

„Ти не можеш да се смяташ за отговорен, Робърт. Беси ми го обясни.“

„Тя е дребничка, нали?“

„Да, Родж, така е. Вярваш ли, че ще може да роди, без животът ѝ да е в опасност?“

„Мътните да те вземат, Робърт, сега разбирам! Ако тя умре при раждане, ти никога няма да получиш втората половина от парите. Не те прецених правилно. Ти не си влюбен в Нора. Не можеш да го направиш. Вече си затънал до гуша в страстта към парите ѝ.“

„Две и петстотин? Десет хиляди годишно? Като джобни пари? Исусе! Робърт, та това е богатство! Прескъпа Нора Джейн, ще се омъжиш ли за мен? Не се безпокой за Робърт, както ми се струва, ти току-що го уби.“

„Не можеш ли да спиш?“

„А ти можеш ли, Робърт? Тази нощ, през всичките тези нощи?“

„Робърт, целуни ме... Помогни ми да разбера защо се чувствам по този начин, когато си до мене.“

„Шшт, малкото ми. Имаме толкова много да си кажем, толкова много да разберем един за друг, но нека не разваляме това съвършенство с думи. Нека сутринта да отнесе със себе си сладкия спомен за съпругата си.“

Сладък спомен... сладък спомен... сладък спомен.

Само да можеше да си спомни!

— Робърт? Робърт, добре ли си? Искях да дойда направо при тебе, но Рейчъл ме извика. Трябваше да свърша нещо в параклиса. Робърт? Робърт, чуваш ли ме?

Той вдигна главата си, която беше обхванал с ръце, и погледна с празен поглед над писалището. Там стоеше Нора Джейн. Красивите ѝ очи бяха помръкнали от тревога. Не беше ли чудовищно от негова страна да я желае толкова, най-вече в деликатното ѝ положение, без дори да си я спомня? Без дори напълно да е разбрал кой е той?

— Добре съм, Нора — каза той и бързо я придружи до синия диван, като седна до нея. — Видяла си Родж?

Тя кимаше яростно, докато се настаняваше, някак си неудобно, сред възглавниците.

— Налага се да ти кажа нещо. Никога през живота си не съм била толкова объркана! Прекарах последния половин час, като ми идваше да се смея, а после — да проклинам! Дали трябваше да изпадна в екстаз, че Родж най-после има надежда да си оправи краката? Или пък трябваше да му издърпам ушите заради това, което се кани да стори на Елизабет? Представяш ли си — да каже на Беси, че иска тя да се премести в стаята му! Беше страхотно вълнуващо, но и потискащо. Робърт, престани да се хилиш като мечка! Това е сериозно!

— Изобщо не се съмнявам, малката ми. Кажи ми как реагира Беси на добрата новина на Родж? Зле, както искрено се надявам — каза Робърт, като взе малките ръце на Нора Джейн в своите. Как учестено бие сърцето му сега, когато тя беше до него! Дали изобщо някоя жена в нейното състояние някога е била толкова чаровна, толкова мъничка, така невероятно красива!

Въпреки че той продължаваше да държи ръцете ѝ, тя се дръпна назад и се втренчи в него подозрително.

— О, боже! Сега наистина съм разтревожена! Виждала съм този пакостлив блясък и преди, но единствено в очите на Уилям, когато беше намислил да изиграе някой нов номер на Родж, за да го вдигне от

стола. Не бях разбрала, че това е семейна черта на Гиър. Какво сте намислили ти и Родж, Робърт? И какво имаше предвид Родж, като каза, че не си възвърнал паметта си, но си научил кой си?

Какво трябваше да й обясни? Трябваше ли да й каже за сцените в главата му, за откъслеците от разговори, които бяха и забавни, и потискащи? Необходимо ли бе да събужда надеждите й само за да ги убие, ако паметта му никога не се върнеше?

И колко от истината за злостните машинации на Беси бе готова да възприеме, без това да й навреди? Във всички случаи скоро щеше да се наложи да обяснява, понеже Беси щеше да дойде да го моли да я изпрати в Лондон, за да се спаси от любовното желание на съпруга си. А той щеше да информира вероломната си снаха, че ще трябва да си стегне багажа и да се упъти към дома на майка си, без никаква издръжка. На Родж беше идеята да я поуплашат първо. „Нека има страх от Бога или от мен, както е в случая“ — бе казал той. Робърт нямаше нищо против шегата, тъй като той самият беше изстрадал много от изопачените истини, представени му от Беси.

— Робърт, чакам — каза твърдо Нора Джейн.

А той едва не се разсмя от вида й, изглеждащ тържествено — смешен под бухналата й коса, над издутия й корем! Този корем все още изглеждаше неестествен за нея. Учудващо беше да носи в него дете, тя, която самата бе като дете. Да. Той би могъл да обича тази жена, дори и без да възвърне паметта си.

— Много добре, малката ми — каза той накрая, като се наведе и целуна върха на вирнатото й носле, тайно доволен, че ласките на бившия Робърт все още й действаха. — Съжалявам, не можах да устоя — добави той, като видя, че тя се изчерви и бързо заприимигва, спряла дъха си от изненада. — Позволи ми да ти обясня.

Робърт тъкмо отвори уста да й разкаже за Беси и за лъжите й, когато бе прекъснат от Уилям. Следван от Граулър, младият мъж връхлетя в стаята и започна да говори толкова бързо, че думите се сливаха една с друга.

— Робърт! Нора! Никога няма да се сетите какво стана! Хайде, досетете се, де! О, няма значение. И без това никога нямаше да ви хрумне. Бях у семейство Клифлинг, с Пеги, нали ме разбирате. Отидох да видя новия й ловджийски кон — страхотно животно, наистина страхотно — и мистър Клифлинг ме дръпна настрани. Кълна се,

никога през живота си не съм бил толкова учуден! Не можех да си отворя устата, толкова бях шокиран. Той каза, че би насърчил предложението ми, ако го направя. Можете ли да си представите! Той желае аз да поискам ръката на Пеги. Да я поискам ли? Какво ще правя с нея? Аз, последният Гиър, без пукнато пени. Нямам какво да ѝ предложа.

Той се хвърли в близкия кожен стол и опна дългите си крака върху килима. Картина на самото униение...

— Трябва ли да се радвам, Робърт? Или би трябвало да си прережа гърлото и да приключа въпроса?

— Обичаш ли я, Уилям? Никой никога не би трябвало да помисля за женитба без любов.

Робърт хвърли поглед на жена си, за която се беше венчал заради парите на баба ѝ, и която се бе омъжила за него заради титлата му, заради общественото му положение. Или поне така си мислеше. О, господи, само да можеше да си спомни! Той стисна ръцете ѝ така, че тя се стресна и го погледна в очите.

— Нора? Моя малка? — попита той, забравил за присъствието на брат си в стаята, забравил за цялата вселена. — Защо се съгласи да се омъжиш за мене?

Тя извърна поглед, а бузите ѝ пламнаха.

— Не сега, Робърт. Моля те. Уилям...

— Ще почака — довърши той вместо нея с внезапно подрезгавял глас. В съзнанието му още веднъж се бе появила странно облечената, с още по-странна прическа Нора Джейн, което би могло да бъде само спомен, тъй като жената пред него с нищо не напомняше за онова срамежливо, объркано, изплашено дете. — Защо се омъжи за мене, Нора? Вярваше ли, че си влюбена в мен.

— Това, това има ли значение за тебе, Робърт? — попита тя с тих глас, като от очите ѝ потекоха сълзи.

— Да, малката ми, важно е. Много повече, отколкото някога си предполагала. Вярвам, че бих могъл да живея в мир и съгласие с мъжа, бил някога Робърт Гиър само ако повярвам, че си го обичала. Ако повярвам, че онзи Робърт Гиър вероятно е усещал, че го обичаш и затова е пожелал венчавката да се състои. Това би го направило в моите очи по-малко алчно копеле.

Сълзите продължаваха тихо да се стичат по лицето ѝ, а пълните ѝ устни се разтрепериха. Болката, която се излъчваше от нея, едва не разби сърцето му.

В момента, в който му се стори, че напрежението в стаята ще го лиши и от последния му дъх, тя промълви:

— Обикнах Робърт Гиър от първия миг, в който го видях. Тогава това бе детска любов, приличаща на боготворене и романтични мечти.

— Ти си ме виждала като романтична фигура, така ли, малката ми? Поласкан съм.

— Престани, Робърт, иначе няма да ти кажа нищо повече. Ти искаше да знаеш какво съм изпитвала към онзи Робърт Гиър, за когото се омъжих. Да, виждах го като романтичен образ, като герой, пристигнал да ме избави от позлатената кула в „Темпъл Манър“. Но това беше само в началото. Обикнах го още повече, след като го опознах, след като видях благородството и загрижеността му за семейството и хората, чиито живот зависи от чифлика; след като разбрах неговото себеотрицание и лоялността към страната му.

Тя го погледна в очите, като че търсеше нещо там.

— И сега, когато съм на път да родя детето му, аз го обичам толкова силно и искрено, че не мога да го изкажа с думи. Обичам те, Робърт Гиър.

— Дявол да го вземе! — възкликна Уилям и скочи от мястото си. — Трябваше ли да чувам това? Май не трябваше. Мисля, че ще ревна! Хайде, Граулър. Бихте ли ни извинили? Не бих желал да се разцивря пред жена, нали ме разбирате?

Робърт чу, че Лорд Уилям си тръгна, но не каза нищо. Той можеше само да продължава да гледа Нора Джейн, вдигнал брадичката ѝ с върховете на пръстите си, можеше само да се взира в очите ѝ с учудване и с преклонение пред подаръка, който току-що му бе направила.

— О, любима! Моя малка любима! Благодаря ти. Аз съм най-щастливият човек на света — прошепна той, бавно свеждайки глава, по-нервен, отколкото си бе представял, че би могъл да се почувства, когато докосна с устни нейните.

Той я обви с ръце и я приближи плътно до себе си, опитвайки от нейната сладост. А в същото време проблясващи спомени, щастливи спомени експлодираха зад затворените му клепачи. Когато жена му с

неподозирана сила обгърна раменете му, а устните ѝ жадно се разтвориха за горещата му целувка, той изпита екзалтацията на щастието, без сенките на миналото.

— Ето къде си бил! О, младежо! Какво прекъсвам? Малко целувчици и прегръдчици, а? Това ли е всичко, за което вие, Гиър, мислите — разгонване? Робърт, вече си свършил най-лошото, което би могъл. Няма нужда да мачкаш детето отново.

Робърт притисна главата на Нора Джейн до рамото си и се запита дали Бабит не знае къде са ключовете за библиотеката. Уилям вече ги прекъсна веднъж, а сега, в най-неподходящия момент, се намъкна и Беси. Кой ли още щеше да им се натрапи? Делегация от селото, възнамеряваща да го приветства с добре дошъл? Но защо Беси беше тук? Нима вече се беше свестила и бе тръгнала да обира кесията му?

— Какво искаш, Беси? — попита уморено той жената, която беше поставила егоистичните си желания над всичко, която не бе проявила ни най-малка загриженост за Нора Джейн, за собствения си съпруг, за нито един от тях. Ако нещата вървяха по плана, Роджър беше изстрелял куршумите си право в целта и тя беше дошла да моли девера си да се присъедини към маркиза в Лондон.

Тя притисна ръце до гърдите си, като седна на стола, съвсем скоро освободен от Уилям.

— Аз ли? Нищо не искам от тебе, скъпи, освен пълното ти възстановяване. Ти си чул новината, нали? Още едно чудо стана и до една седмица Роджър и аз ще се преместим в Лондон. Той вярва, че скоро ще може да използва краката си. Можеш ли да си представиш? Забави, пътешествия, танци! Роджър беше такъв великолепен танцьор! И ще имаме дете. Син. Син, който да наследи всичко това! — възкликна тя, разперила ръце, като че ли искаше да обгърне целия „Грийн Касъл“. — Боже мили, ще се разплача от щастие.

— Моите поздравления, Беси — изрече хладно Робърт, след като Нора Джейн се изтръгна от прегръдката му.

Нещо не беше наред. Беси беше прекалено словоизлиятелна. В плановете му не влизаше тя да бъде екзалтирана и да пролива сълзи от щастие. Би трябвало да бъде отчаяна, да циври и да моли незабавно да замине за Лондон, разбира се, с чек от Робърт до банката. Беси бе скроила нещо, това бе очевидно. Как можеше да се променя толкова бързо, да бъде толкова гъвкав.

— Твоята неизчерпаема способност да се претворяваш постоянно ме учудва — продължи той, като чувството за грозяща опасност побиваше тръпки по гръбнака му. — Мислех си, че ти и брат ми сте безнадеждно отчуждени и твоите стремежи са насочени другаде, да го наречем така?

— Към тебе ли? Нали това се опитваш толкова деликатно да ми кажеш, Робърт, ти, нещастно полудяло същество? — отвърна тя със смях. — Да се свържа с втория син ли? Да ти кажа ли най-последната истина, и то в присъствието на Нора Джейн? Трябва да го направя, сега, когато с Родж сме отново заедно и нищо няма да разруши нашето щастие. О, Робърт, прости ми, че си правех шегички с тебе, говорейки ти неща, които искаше да чуеш. Казвах ти това, което винаги ти се е искало да чуваш — откакто Родж ме доведе тук като своя съпруга. Ти избяга на война, за да не гледаш Родж, да му завиждаш и да го мразиш. Но истината, която ти казах, колкото и да ми бе неприятна, имаше за цел да ти припомни преклонението ти пред моята красота и да помогне за връщането на паметта ти. Аз, е, няма друг начин да го кажа. Аз никога не съм те обичала, Робърт. Дори тогава, когато ме заплаши, че ще се ожениш по сметка за това бедно, нищо неподозиращо дете. Но каквото било, било.

— Не, Беси. Миналото е пролог, тъй като аз се нуждаех от него, за да си спомня, а ти направи всичко възможно да объркаш това минало и да го използваш за собствени облаги.

— Както кажеш, Робърт. Докторът ме предупреди, че щом се прибереш вкъщи, можеш да се обърнеш срещу мене, твоята предана болногледачка. — Тя се усмихна сладко, махвайки към Нора Джейн. — Но като имам предвид романтичната беседа, която неволно прекъснах, си мисля, че вероятно всички трябва да приключим нещата щастливо. Щастливите Гиър. Кой би си помислил това за възможно?

Нора Джейн премести поглед от Беси към Робърт, очевидно объркана.

— Какви ги дърдори тя? Бил ли си някога влюбен в нея?

— Не знам — каза откровено Робърт, като му се искаше да изхвърли Беси от стаята и да обясни всичко на Нора Джейн. Всичко, което Роджър и той наскоро бяха открили за красивия, с кокоши мозък на пръв поглед, но опасно изобретателен и хитър хамелеон, какъвто всъщност беше Беси.

Той поклати глава.

— Просто не знам, Нора — започна той, улавяйки ръцете ѝ, — не можем да мислим за това сега. Това беше голяма грешка, наивен план, който Родж ѝ аз съставихме, за да... — Гласът му затрепери, като установи, че беше на ръба на признанието и бързо се обърна към Беси. Тръпката, която лазеше по гърба му, премина през цялото му тяло. — Къде е той? Къде е брат ми?

— Родж ли? — Беси се усмихна, после въздъхна замечтано. — Излязохме на разходка, за да отпразнуваме насаме щастието си, нещо, което сам можеш да си представиш, имайки предвид положението, в което ви сварих. Аз сама бутях стола на скъпия Родж, не без усилия, разбира се, но това беше най-малкото, което можех да направя, при положение че повече няма да му е необходим. Изживяхме такава красива интерлюдия, навън, при скалите... Разговаряхме за бъдещето, за нашето дете. Твоите пари може и да са спасили „Грийн Касъл“, Робърт, а таланта на скъпата ти жена да го е направил годен за живеене, но аз съм тази, която ще бъде господарка на имението. Толкова вълнуващо беше да говорим за бъдещето! Тогава обаче започнах да кихам. Нора Джейн, ако си спомняш, казвала съм ти, че понякога цветята през лятото дразнят дихателните ми пътища? Поисках да се върнем в къщата, но милият ми Родж получи внезапно вдъхновение да рисува морето на фона на следобедното слънце. Сега Филип му носи боите.

Нора Джейн го дърпаше за ръкава.

— Робърт? Какво не е наред?

Робърт погледна надолу към жена си, неразбрал кога се е изправил. Роджър е отишъл до скалите с Беси? Защо е направил това? След снощния разговор Родж го бе уверил, че не би пресякъл дори улицата с тази жена, даже на отсрещната страна да го очаква съкровище.

— Но, Робърт — попита Беси, — какво не е наред? Изглеждаш така, като че ли си видял призрак. Нора Джейн, вероятно би трябвало да позвъниш за Бабит. Докторът в Брюксел може да се окаже прав и скъпият ни Робърт да е получил мозъчна треска. Не, не! Позволи ми аз да го направя. Ти седни там и не плачи. Всичко ще се оправи. Роджър и аз ще ви позволим да живеете в „Грийн Касъл“. Всичко ще бъде чудесно, обещавам!

Робърт притисна с ръце пулсиращата си глава, опитвайки се да се освободи от гласа на Беси, от изключително обнадеждения ѝ, загрижен глас. Какво му ставаше? Защо изпита такъв внезапен ужас, сега, по средата на наново откритото си щастие?

— Добре съм, Нора — обяви той с почти убедителен тон. — Съвсем добре. Някаква гъска ми лази по нервите — добави той, принуден да се усмихне. — Ела, ще ти помогна да се изправиш. Ще се разходим бавно до скалите и ще предадем на Родж нашите поздравления. Беси, ще дойдеш ли с нас?

Беси извъртя очи.

— Да дойда с вас? Робърт, знам, че си си изгубил паметта, но нищо ли не можеш да запомниш? Цветята, Робърт, цветята. Вие вървете. Аз съм уморена от изживяванията през този прекрасен ден. Ще отида в стаята си да пиша на Стивън за нашето щастие.

Робърт не се и опита да я убеждава, а хвана ръката на Нора Джейн и я повлече навън.

Те едва стигнаха до средата на покритата с трева поляна, когато се появи Филип, мръсен, раздърпан, останал без дъх, с очи, които като че ли щяха да изхвъркнат от орбитите.

Хлипайки, личният прислужник на графа падна на тревата в краката им и обви ръце около коленете на Робърт.

— Направих, аз... направих, каквото ми каза тя, милорд. Занесох боите. Но той не беше там, където винаги стои. Гледах, гледах... И тогава проследих дирите от колелетата, докато се изгубиха близо до хълма. О, милорд, ужасно е! Жестоко! Винаги толкова внимавах, когато минавахме покрай склона, този с дърветата тук-там, който е невъзможно да избегнеш, ако се отпратиш към скалите. Но точно там се е изгубил столът на графа — излязъл е от пътеката, през козирката — и към скалите! Видях го там, долу, целия на парчета!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

*„О, не умирай, тъй като ще
намразя всички жени,
ако твоят дух е отлетял.“*

Уилям

Дън

Нора Джейн се чудеше защо не може да заплаче.

Всички останали ридаха цял следобед и вечерта — прислужниците в къщата, помощник-готвачката, Филип и най-вече Беси. Всички, с изключение на Робърт, който все още беше навън, сред скалите, дори сега, в тази страшна буря, идваща откъм пролива. Той продължаваше да вика Роджър през рева на вятъра, продължаваше да търси брат си.

Смрачи се твърде рано, още с първите дъждовни капки. Тя повече не можеше да стои до прозореца на спалнята си и да гледа далечните очертания на високата фигура на съпруга си, увития около него плащ за езда, дългите му крака, очертани на фона на мрачното небе, когато заставаше на някоя скала и се взираше надолу към вълните, разбиващи се в брега, ниско долу.

Сърцето ѝ се свиваше от болка за него, за всички тях.

Нора Джейн никога не бе смятала, че може да бъде източник на сила в критични ситуации — някой, към когото всички да се обръщат за помощ. Но тази роля ѝ беше поверена днес, без да е молила за това. Дълго време тя си бе представяла, че е героиня, но това бяха само детски измислици, а тя беше престанала да живее в мечтите си от много месеци. Тук, днес, това беше реалният свят. Това беше ужасната действителност, без капка фантазия в нея.

Така че Нора Джейн не можеше да играе ролята на героиня, тъй като не участваше в пиеса. Тя можеше само да реагира по най-добрия възможен начин, като скриваше от тези, които обичаше, надигащата се

в нея хистерия, като се концентрираше върху домашната страна на трагедията; като продължаваше да мисли, да се бори с проблемите, без да позволява на въображението си да оформя картина, изобразяваща потрошеното тяло на Родж върху скалите...

Това беше единственият начин да се справи, без да започне да крещи.

Хората се нуждаеха от храна. Хората трябваше да получат задачи и тя прекара следобеда и ранната вечер, изпращайки слуги до селото да съберат група мъже, които да претърсят скалите и тясната камениста плажна ивица под тях. Нора Джейн беше тази, която инструктира камериерката на Беси да я отведе в стаята ѝ и да ѝ даде лауданум. Нора Джейн беше тази, която нареди да сервират храна и затоплен ейл^[1] на хората, които претърсваха района.

Тя беше тази, оставена почти сама в „Грийн Касъл“, която посрещна Уилям в семейната гостна преди два часа и му каза за брат му. Този засмян млад джентълмен се беше върнал от дома на семейство Клифлинг, където беше отишъл, за да помоли сър Хари за ръката на дъщеря му Пеги.

Така че сега и Уилям беше навън със съпруга ѝ. Прислужници носеха фенери и осветяваха мястото, известно като „хълма“, молейки се да открият ранения Роджър или неговото тяло.

Тялото.

Нора Джейн потрепери и придърпа шала по-плътно върху раменете си. Тя крачеше напред-назад пред френските прозорци, вираше се в главния път към скалите, изтощена от умора и от тъга. И не обърна внимание на тъпата болка, която премина и отмина в слабините ѝ.

Нещастната Елизабет. Как ли щеше да реагира на новината? Тя бе избрала точно този ден, за да отиде с Роби на посещение при баба му, майката на неговия баща, в едно село на шест мили от „Грийн Касъл“. Нора Джейн се питаше кое щеше да е по-лошо — да остави един прислужник на пост пред вратата ѝ или да изчака до утре и лично да ѝ съобщи тъжната вест.

Без значение какво щеше да направи, Елизабет и Роби щяха да бъдат съсипани. Роджър със сигурност беше мъртъв. Инвалидният стол се беше разбил на парчета върху скалите и водите на пролива бяха погълнали завинаги Роджър Гиър. Имаше вероятност и да е решил да

се върне сам обратно, а столът му да се е хлъзнал и да е паднал. Но ако е предприел тази стъпка, би трябвало да е наоколо и вече биха го открили.

Роджър Гиър беше мъртъв.

Не. Не! Нора Джейн продължаваше да крачи пред френските прозорци. Не биваше да мисли за това. Не биваше да мисли за Родж. Трябваше да се съсредоточи върху други неща.

Робърт и Уилям дали ще се върнат скоро.

Личните им прислужници бяха ли им приготвили сухи дрехи и топла вода за банята?

Дали на печката още къкреше гърне с яхния? И двамата щяха да бъдат гладни, тъй като не бяха вечеряли.

Трябваше ли да изпрати някой да повика доктора.

А свещеника?

Каква погребална церемония можеше да има без тялото?

„Защо не мога да заплача?“

— Извинете, мадам — обяви Бабит от входа. Обичайно стържещият му глас бе примесен с тъга, но Бабит все още се държеше като цензор. — Мис Пеги Клифлинг е навън сама. Мисля, че е пристигнала с кон. Да я въведа ли?

Пеги Клифлинг тук? Да, това беше близо до ума. Нора Джейн си спомни, че бе изпратила един прислужник с молба да претърсят крайбрежната ивица, включваща и техния имот. Приливите са странно нещо и тяло, подето веднъж от тях, би могло много лесно... „Спри, Нора! — нареди си наум тя. — Спри да мислиш. От това няма да има полза. Просто действай!“

— О, да, разбира се, Бабит. Покани я, моля те, и ни донеси чай, тъй като мис Клифлинг сигурно е измръзнала до мозъка на костите си, ако е яздила в този дъжд.

Няколко секунди по-късно Пеги Клифлинг влезе в стаята. От дългата ѝ до раменете червена коса се стичаше вода, както и от тъмносиния ѝ костюм за езда. С дългите си, почти мъжки крачки тя бързо отиде до камината, където простя ръце над огъня. Нора Джейн улови за миг решителния поглед на зелените ѝ очи и си отдъхна мъничко, тъй като избраничката на лорд Уилям, висока жена на двадесет и пет, нямаше намерение да припада.

— Дойдох веднага, щом чух и оставих коняря си няколко мили след себе си — заяви Пеги без излишни церемонии, стрелкайки Нора Джейн със зеления си поглед. — Къде е Уилям? Трябва да отида при него. Бог знае какво може да направи. Виждала съм го преди, полудял от скръб при нещастieto с Родж. Няма да допусна моят Уилям отново да грабне бутилката, лейди Робърт, кълна се! Не и този път. Не и когато не ми останаха повече сили. Графът не е мъртъв, не може да бъде мъртъв. О, извинете ме, лейди Робърт. Татко винаги ми казва, че съм много пряма и рязка и се нахвърлям върху всички. Боже мили, та вие сте толкова малка, дори и с този огромен корем! Май всеки момент ще изхвърлите това жребче, ако не греша. Добре ли сте?

— Моля те, Пеги, помолих те и преди, просто ми казвай Нора — каза Нора Джейн, подавайки на Пеги шала, за да се завие. При други обстоятелства би се разсмяла с глас от това, че я сравниха с кобила. — Мисля, че съм много по-спокойна от теб, Пеги. Ако Елизабет Франклин, добра моя приятелка от селото, можеше сега да е с нас, щях да съм още по-добре. На Уилям и Робърт ще им трябват силни жени. На Родж също, щом го намерят.

Пеги прокара ръка през косата си и я отметна назад.

— Навън е кучешки студ, като се има предвид, че сме юли. Благодаря ти за шала, въпреки че вече е разсипан. Хм... Значи няма никакви новини, Нора? Абсолютно нищо?

— Не. — Долната устна на Нора се разтрепери и тя я притисна с ръка, надявайки се да се овладее. Не искаше да говори за това, да мисли за това. — Не и през последните два часа. Но сигурно това е добре. Имам предвид, ако не са намерили тяло... — Гласът ѝ изневери и тя не можа да каже нищо повече.

— О, ела тук, бедно дребосъче! — възкликна Пеги, притискайки Нора Джейн до себе си, като с това разруши остатъците от самообладание у по-младата жена. — Ти, малко, храбро същество!

Тогава Нора Джейн се разплака на гърдите на Пеги, като позволи на скръбта и сълзите ѝ да се отприщят и да облекчат тежестта в душата ѝ. Тя се овладя, едва когато Бабит остави подноса с чай на близката масичка и се оттегли.

Накрая уверена, че трябва да усмири емоциите си, за да не навреди на бебето, а и да е в състояние да помогне на Робърт, щом се

върнеше в къщата, Нора Джейн се освободи от прегръдката на Пеги и ѝ се извини за изблика на чувства.

— Ела, Пеги — каза тя, избърсвайки сълзите си за пореден път. После хвана ръката на другата жена и я стисна успокоително. — Хайде да се качим горе и да видим дали Мариан може да ти намери нещо сухо да облечеш. Не можеш да се върнеш у вас тази вечер, в никакъв случай. Ще наредя да ти приготвят стая.

Те тъкмо пристъпиха в коридора, когато Робърт и Уилям разтвориха френските врати и се появиха, подгизнали и тъжни. Зад гърбовете им дъждът се лееше като из ведро. Светкавица разкъса оловносиньото небе, тресна ужасяващ гръм.

— Робърт? — извика Нора Джейн, когато той се обърна да затвори вратата, но вече бе разбрала, че не ѝ носят добри новини.

Без да каже нищо, той смъкна мокрия си плащ и го пусна на пода, до този на Уилям, после се упъти към масата с напитките, следвайки брат си. Нора и Пеги си размениха бързи погледи, докато лорд Уилям наливаше две чаши с бренди.

— О, не, не го прави, Уилям Гиър! — извика Пети, пресичайки стаята, за да вземе чашата от ръката на любимия си. — Ето там има горещ чай, който ще те стопли.

— Господи, Пеги, не сега — изръмжа Уилям, като направи опит да си върне чашата. — Нуждая се от нещо по-силно от чай, ако трябва да се върна пак там тази нощ. И какво правиш ти тук, между другото? Току-що се сгодихме, още не сме се оженили, за бога! О, добре де — възкликна той, когато Пеги се втрени в него, точно на височината на очите му. — Проклет да съм, ако мога да си обясня как го правите вие жените! А дори не съм в брачни окови все още. Хайде, Пеги, води ме към чая.

— Робърт? — Нора Джейн стигна до него едва след като бе пресушил питието си. Той се взря дълго в нея, след което бързо се обърна и запрати чашата в камината, където тя се разби на хиляди парчета. — О, Робърт, недей! Моля те, недей! — Тя се вкопчи в ръката му, когато той отново се обърна, за да вземе гарафата, очевидно с намерението да я запрати след чашата.

— Да не го правя ли, Нора? — попита той сковано, като изморено потъркваше врата си. — Родж си отиде и аз помогнах за убийството му. Собственият ми брат! Собственият ми брат, когато

тъкмо бях започнал да си спомням, да опознавам. И всичко това, защото исках да накажа Беси, че ме е лъгала. Изглеждаше толкова невинно отмъщение... Боже мой, Нора, та това е почти смешно!

Нора Джейн взе гарафата от ръката му и я върна на масата. От яростта в гласа му, от отчаянието и едва сдържания му яд нея буквално я втресе.

Той погледна нагоре, като че можеше да види в спалните над него.

— Тя още ли е в леглото, играеща ролята на съсипана от скръб вдовица? Нейните хистерии почти ме бяха убедили, ако не бях наясно с шегата на Роджър. Господи, знам, че не мога да го докажа, но това не е нещастен случай. Тя е бутнала Родж от скалата и после дойде тук, толкова хладнокръвна, толкова владееща се, толкова усмихваща се! Тази жена си отваря устата единствено за лъжи! Имам намерение да се кача горе и да изтръгна истината от нея!

— Скъпи, не! — извика Нора Джейн, наистина изплашена, тъй като никога не бе виждала Робърт изпаднал в такава ярост. — Не можем да бъдем сигурни. Освен това може да намерят Роджър. Има толкова места по хълма, където е могъл да се мушне, ако се е освободил от стола.

— Би могло да е така, Робърт — каза Уилям, седнал до Пеги, която му наливаше втора чаша чай. — Филип също не си спомня добре къде е видял стола. Трябва да претърсим цялата площ. Сега, когато заваля, няма да останат никакви следи. Нищо не може да се направи в тази буря.

— Точно така! — възкликна Нора Джейн. — Родж сигурно лежи някъде ранен, но не и мъртъв. Може би е паднал от умора под някое дърво и дълбоко е заспал, докато е чакал да го намерите. Моля те, изчакай до сутринта, докато бурята премине. Нищо повече не можеш да направиш тази нощ. Моля те, Робърт!

— Ние търсим човек, а не игла в купа сено. Трябваше да сме го открили досега. Не мога да не си мисля най-лошото.

— Моля те, Робърт — повтори Нора Джейн.

— За бога, човече — съгласи си Уилям, като дръпна Пеги, за да я изправи на крака. — Послушай жена си. И да раздрусаш Беси, няма нищо да постигнеш, въпреки че идеята е много привлекателна. Ела,

Пеги, любов моя. И двамата сме вир-вода. Ще те дам на Бабит. Той ще ти намери място за спане.

Най-после Робърт протегна ръка и погали обляната в сълзи буза на Нора Джейн.

— Добре, малка моя любимке, всички са съгласни с тебе. Вече е среднощ. Ще изчакам и ще раздрусам Беси на сутринта, дори и да открием Родж. Призори всички ще се съберат за ново претърсване. Няма да се опитвам да спя, но трябва да се изкъпя, да се преоблека и да хапна нещо. Можеш ли да кажеш на Бабит или на някой друг да се погрижи за това, преди да си легнеш, Нора?

Нора преглътна сълзите си и кимна, после проследи с поглед съпруга си, който уморено последва по стълбите Уилям и Пеги. Тогава се появи нова болка в долната част на гърба и в слабините ѝ, но тя реши да не ѝ обръща внимание.

Робърт се беше изкъпал, преоблякъл и бе хапнал от заешката яхния, която Нора беше изпратила от кухнята. Беше едва два часът. Нямаше да се зазори още няколко часа, но бурята утихваше. На сутринта щяха да могат да продължат претърсването.

Това обаче не означаваше, че той щеше да остане затворен в стаите си заедно с мислите, които продължаваха да се блъскат настойчиво в главата му. Тъй като по-голямата част от „Грийн Касъл“ бе потънала в тъмнина, той слезе долу и заброди из коридорите, неспособен да се спре, неспособен да успокои ума си.

Как можа да приеме за забавно хрумването на Родж. И двамата бяха постъпили неразумно, хлапашки. Трябваше просто да обявят истината, че Родж е започнал да движи краката си, а Робърт да възстановява фрагменти от паметта си, от спомените си за Нора Джейн.

Да се справят с Беси трябваше да бъде най-последното нещо в плановете им.

Но Родж му разказа за номера, който бяха направили на баща си за Коледа, поръсвайки любимия пунш на маркиза с карамфилово олио, така че всичките му гости се втурнали към кухнята за студена вода.

Тази история извика в мозъка на Робърт един спомен, за друга една шега, която бяха организирали с Роджър. Подробно разработената

им схема беше завършила с това, че маркизът плати петстотин лири на безскрупулен агент за чистокръвен ирландски жребец, който се оказа... скопен. Робърт и Роджър прекараха няколко чудесни седмици в Лондон със своя дял от парите.

Но сега Родж липсваше и най-вероятно беше мъртъв. Мъртъв, въпреки уверенията на Нора, че е заспал някъде в тревата и сега се крие, като може би крои друг номер на Беси, без да е уведомил брат си.

— Кой е там?

Робърт вдигна глава. На стълбите стоеше Нора Джейн и притискаше с една ръка до гърдите си краищата на дълга бяла наметка, а в другата държеше свещник.

— Каква правиш тук, малка моя? — Той тръгна към стълбите, за да ѝ помогне да слезе, без да си застъпи подгъва. — Мислех, че си заспала.

— Безпокоях се да не тръгнеш към скалите, без да дочакаш Уилям и останалите. Един Гиър, изгубен на хълма, май е достатъчен. Третото стъпало от горе на долу скърца, въпреки всичките ни усилия да го поправим, и като го чух преди малко, реших да видя какво става. Гладен ли си?

Не беше гладен, но усещаше, че Нора Джейн се нуждаеше от нещо, с което да ангажира съзнанието си, затова ѝ кимна и двамата тръгнаха към кухните. Той седна на стола, който тя му посочи, и с брадичка, подпряна върху ръцете си, започна да наблюдава как тя се движи из кухнята и носи месо, сирене и самун хляб.

Имаше нещо много уютно, нещо изключително успокояващо в премерените движения на жена му, докато се занимаваше с тези най-обикновени домакински неща.

Тя постави нож и две глинени чинии на масата, до тях кана мляко и две чаши и после седна срещу него, загадъчно усмихната.

— А сега ще приготвя нашето тайно ястие — продължи тя с храната, като отрязва две филии хляб и нареди върху всяка резен шунка и резен сирене. — Хлябът трябва да се прегъне ето така — каза му тя, като се подсмиваше. — И после се яде с ръце, както децата отхапват от сладкиши.

Тя му подаде едно от творенията си и той си помисли, че приличат на изобретенията на графа на Сандуич, после се облегна да го наблюдава как се храни.

— Правили сме това преди, нали? — попита той, като я наблюдаваше с любопитство и я виждаше такава, каквато бе изглеждала преди месеци, с коса, сплетена в гъста плитка, с уязвими, меки, почти уплашени устни. Той затвори очи. — Усещам го, ние двамата сме тук. Виждам и двама ни. — Той се втрени през масата още веднъж в нея. — Но това е лудост. Какво сме правили в кухните?

— Сприятелявахме се — отговори тихо Нора Джейн с толкова лъчезарна усмивка, че му се доплака.

И тогава си спомни. Късчетата от минало, които плуваха из съзнанието му безредно през последните дни, изведнъж се съединиха и станаха едно цяло.

Той си спомни.

— И после те разплаках — Робърт протегна ръка през масата, за да хване нейната. — Но не само веднъж — добави той, спомняйки си как ѝ бе обърнал гръб, на нея, на парите на баба ѝ и близо два месеца се беше държал като противен кретен, докато не пристигна известието от Уелингтън. И тогава Нора Джейн бе дошла при него и му бе направила най-големия дар, на който някога се беше надявал...

— Робърт, всичко е наред — зашепна му трескаво тя. — Всичко ще се оправи.

— Спомних си, Нора — каза той, стискайки ръката ѝ по-силно, вкопчил се в нея, като че тя беше единственият човек на света, който можеше да оправи всичко, което не беше наред. — О, Нора, спомних си колко много те обичам!

Той се свлече от стола и падна на колене пред нея, все още стиснал здраво ръката ѝ, а другата му ръка галеше изпъкналия ѝ корем, доказателството за тяхната любов.

— Едва сега мога да повярвам в това. Сега знам, че ще намерим Родж на сутринта. Това е ден на чудеса!

Той вдигна поглед към лицето ѝ и видя стичащите се по бузите ѝ сълзи. Но видя и долната ѝ устна, прехапана толкова силно, че в ъгълчето ѝ се беше появила малка червена перла от кръв. И тогава усети твърдите очертания на корема ѝ да стават още по-твърди под ръката му, да се превръщат в нещо живо, в огромен, здрав като гранит юмрук от контрактиращи мускули.

— Мили боже, Нора! Какво става?

Тя бавна повдигна глава, тъй като всяко движение я караше да агонизира.

— Не... не знам, Робърт. Бебето трябва да се роди след около четири седмици, но болките се засилиха през последните два часа. Реших да сляза и да потърся Бабит, за да може да изпрати някого за Елизабет, но вместо това намерих тебе. Преди издържах на болките, Робърт, но изведнъж те зачестиха, идват почти една след друга. Страх ме е... о! О, господи, нещо става с мен. Мисля, че кървя. Робърт, трябва ми Елизабет. Моля те, Робърт, изпрати да я повикат.

Той я улови в момента, когато тя политна, после я понесе на ръце и хукна с нея навън от кухните, викайки Бабит, Уилям, всеки, който би му помогнал.

Робърт стоеше до леглото, неговото легло, неговото и на Нора Джейн брачно легло, държеше ръката на жена си и ѝ помагаше да издържи болката от поредната силна контракция.

— Ето, това е, скъпа, почини си сега. Почини си и възвърни силите се — каза той, като усети, че контракцията е отминала.

— Ще опитам, Робърт — обеща му тя. Беше толкова мъничка, така трогателно крехка, така изгубена посред това огромно легло, дори и с този корем, който нарастваше при всяка нова болка. — Намериха ли Елизабет?

— Не още, малка моя — отвърна искрено той, но му се щеше да беше я успокоил с някоя заблуда. Уилям лично бе яздил до къщата на Франклин, но я беше намерил тъмна. — Поради бурята сигурно е решила да прекара нощта с близките на съпруга си. Бабит изпрати човек да я доведе.

— А докторът, м'лорд? — попита Мариан, докато изтриваше с влажна кърпа челото на Нора Джейн. — Къде може да е този джентълмен? Минаха три часа, м'лорд. Това бебе трябваше вече да се е родило, понеже водите на мисис са изтекли. Готвачката казва така.

Робърт не отговори веднага, понеже Нора Джейн бе обхваната от нова болка и извиваше гърба си, като че ли се бореше да избегне поредната контракция.

— Всичко е наред, милата ми — успокои я той, когато тя сграбчи ръката му с ярост, която му се струваше невъзможна за толкова дребна жена. — Не се съпротивлявай на тялото си. Мисля, че не ни е

необходимо да чакаме Елизабет или добрия доктор. Можем да го направим сами. Нали можем, скъпа?

— Елизабет! — извика накрая Нора Джейн, след като болката я поотпусна и тя падна пак върху дюшека. — Аз имам нужда от нея. Имам нужда да ми каже. Трябва да я чуя да ми го каже отново! Толкова скоро! Бебето идва толкова скоро! Аз... — Гласът ѝ угасна, а тялото ѝ бе обхваната от поредната контракция.

— Тя е много уплашена, м'лорд. Винаги е била уплашена за тая работа, освен когато мисис Франклин бе наоколо и ѝ обещавахе, че всичко ще бъде наред. Дали ще дойде скоро, м'лорд? Мисис ужасно се нуждае от нея.

Паметта на Робърт внезапно се проясни и кръвта му се смрази. Спомни си измамните бръщолевения на Беси за ръста на жена му, за отношението ѝ към интимностите в брачното легло, за трудното раждане, което можело да доведе до смъртта ѝ. О, господи, същото е наговорила и на Нора!

— Тази кучка!

Мариан го погледна, без да разбира.

— Мисис Франклин ли, м'лорд? О, не, сър. Тя е добра лейди.

— Не, Мариан — каза Робърт, като взе и двете ръце на Нора Джейн в неговата и се наведе до ухото ѝ, с дрезгав от вълнение глас. — Нора, чуй ме! Свести се от болката и ме чуй! Тя те е лъгала. Беси те е лъгала. Тя искаше да те уплаши, да уплаши и двама ни. Тя не искаше ти да раждаш дете, което да наследи всичко, ако се случи нещо с Роджър. Нора, чуваш ли ме?

Тя го погледна, а в очите ѝ се беше настанила болката.

— Робърт? — Тя го дръпна още по-близо. — Кажи ми, че Беси лъже. Кажи го пак. Моля те, кажи ми, че Беси е лъгала.

— О, господи! — Робърт трепереше, опитвайки се да си спомни всичко, казано от тази вероломна жена. Независимо от факта, че Елизабет е успокоявала неговата Нора, болката изтикваше лъжите на преден план. Бебето идваше на бял свят много рано, а можеше и изобщо да не дойде. Всичко вървеше зле. — Нора — продължи да шепне той в ухото ѝ, — спомни си всичките лъжи на Беси. Спомни си как тя ти каза, че правенето на любов е болезнено, че не доставя никакво удоволствие. После си спомни какво изживяхме последната нощ, най-прекрасната ни нощ. Нямаше болка, само удоволствието,

което двама като нас, които се обичат, си доставят. Тогава бях тук за тебе, заедно с тебе, сега отново съм тук. Нека ти помогна, Нора, нека ти помогна да изтърпиш болката!

Нова контракция я обхвана и тя се задъха, но този път задържа очите си отворени, загледала в Робърт, за да черпи от силата му, докато сълзите капеха от неговите бузи върху нейните. Той умираше хиляди пъти, знаейки, че не може да я изгуби сега. Не можеше да изгуби своята Нора, своята майка любима.

— Дишай, Нора — насърчаваше я той. — Не се бори с болката. Предай се на нея. Остави тялото ти да си свърши работата.

— М'лорд, докторът е тук — каза Мариан зад него. — Бил е извън селото. Да го въведе ли?

Робърт кимна, без да отмества поглед от малкото личице на Нора.

— Чу ли това, малкото ми? Докторът е тук. Виждаш ли колко интелигентно коте си, знаеш докога да чакаш. Но сега е време, мила, време е да посрещнем детето си.

— Ти... ти няма да ме оставиш, нали, Робърт? Съжалявам, че бях толкова изплашена. Искам да съм смела. Само, моля те, не ме оставяй!

— Ти си смела, малка моя. Ти си най-смелата жена на света.

Робърт извърна глава, за да изтрие сълзите си с опакото на ръката. Как бе могъл да я забрави дори за миг? Как можа да блокира съзнанието си за малкото чудо, което представляваше Нора Джейн Гиър?

Неговата продадена съпруга.

Неговата единствена любов.

Тя беше дошла тук като непозната. И бе поела върху плещите си целия товар, вършейки всичко правилно, по своя собствен, ненатрапчив начин. По своя неегоистичен, изпълнен с обич начин. Утре „Грийн Касъл“ можеше да се срине от скалите, но той нямаше да скърби за загубата, докато имаше Нора. Тя беше станала неговият свят, неговият живот.

— Няма да те оставя, малката ми — обеща той, когато докторът се втурна вътре и даде задачи на Мариан и на две домашни прислужници. — Никога вече няма да те напусна.

Час по-късно Оливия Анджелик Гиър си проби път към света, с червено лице и ревяща от възмущение, но абсолютно здрава, въпреки

дребния си ръст.

Майка й, преди да се отпусне в напълно заслужен сън, изглеждаше невероятно доволна.

Баща й — изключително благодарен на нея и на майка й, след като целуна и двете, прие поздравленията на по-малкия си брат и на останалите от домакинството. После си сложи плаща и излезе в мъгливото утро, отново крачейки към скалите...

[1] Английска тъмна бира. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

*„Ти ни доставяше удоволствие достатъчно
дълго.“*

Джейн Остин

Нора Джейн се пробуждаше бавно и неохотно. Тя не искаше да се изтръгне от своя златен сън, в който щастливо се усмихваше. В този сън Робърт беше до нея, казваше ѝ, че я помни, казваше ѝ колко много я обича, казваше ѝ, че двамата са създали най-красивото бебе.

Очите ѝ се отвориха изведнъж, като разбра, че сънят ѝ всъщност беше истина. Великолепна, прекрасна, чудна истина!

Бавно тя повдигна ръце от чаршафа и ги плъзна по корема си, после се усмихна и обърна глава към нежните звуци, които идваха от украсеното със син балдахин кошче до прозорците. „Тези драперии със сигурност трябва да се подменят“, помисли си тя и си спомни, че когато доставиха кошчето, баба Темпъл бе заявила с гордост, че то напълно подхожда на правнука ѝ.

Оливия Анджелик Гиър. Доста дълго име за такова малко бебе. Оливия Анджелик. Никой нямаше да си позволява да я нарича Оливия Анджелик, както се обръщаха към самата нея с Нора Джейн. Нора Джейн се усмихна отново. О, добре. Време беше баба Темпъл да разбере, че не може винаги да има всичко, щом размаха парите си.

Въпреки това Нора Джейн си даваше сметка, че парите на баба ѝ ѝ бяха купили любов.

Нора Джейн се раздвижи в леглото, копнеейки да отиде до кошчето и да погледне дъщеря си, тъй като единственото, което си спомняше, беше гарвановочерната ѝ коса и двете огромни, синьо-сиви очи. Но това леко физическо напъгане ѝ напомни за деня и нощта на непрекъснато увеличаващите се, парализиращи болки. Чудовищните болки, които бе изтърпяла, преди Робърт да се присъедини към нея през последните минути, насочвайки я в раждането, отстранявайки страховете ѝ, успокоявайки я с присъствието си, вдъхвайки ѝ сила.

Сълзи потекоха по страните ѝ, като си спомни колко зле се е държала. Та тя изобщо не приличаше на героиня. Освен това героини нямаше. Те съществуваха само в романите на баба ѝ. А в живота човек просто правеше това, което можеше. Някои бяха родени да изкачват планини, други — да водят армии, трети — да управляват света. Но повечето хора правеха най-доброто, в зависимост от обстоятелствата. Изживяваха живота си толкова почтено, колкото им бе възможно, надявайки се да направят щастливи тези, които обичаха, да помагат на онези, които имаха по-малко късмет и да не наранят никого по пътя си.

Някои хора, реши Нора Джейн с очи, препълнени от щастие, бяха родени да бъдат съпруги, майки, да превърнат една къща в дом. И в този миг, с още болящо я тяло и с ясният спомен за сълзите на Робърт, тя не искаше дори да си помисли, че би могла да бъде някоя друга!

Колко прекрасен беше първият час след раждането на Оливия! Тя и Робърт поред държаха дъщеря си, като и двамата се прекланяха пред чудото, сътворили заедно и Робърт ѝ повтаряше отново и отново колко много обича двете жени в своя живот.

Оливия заплака отново и Нора Джейн се запита дали много ще мърмори Мариан, ако се вдигнеше и отидеше при бебето.

В същия миг вратата се отвори и Мариан се втурна в стаята. С лице, засияло от щастие, тя отиде до кошчето и вдигна малкия увит в одеялце вързоп.

— Тихо, детенце — гукаше нежно тя. — Твоето сладко мамче доста се измори, докато те роди, и трябва да си почине.

— Добро утро, Мариан. — Нора Джейн се опита да се повдигне и подпре на възглавниците, но изохка от усилието. — Донеси ми Оливия, моля те. Лорд Робърт още ли е в леглото или чака навън, нетърпелив пак да я подържи?

Но тогава се сети за Родж. Как можа да забрави! Тя пое бебето и попита:

— Има ли някакви новини, Мариан?

— Лорд Уилям намери един от пантофите на графа преди малко. Доста далече от скалите, до някакви дървета. Никой не може да повярва, че са го пропуснали вчера. Сега търсят с повече надежда, както казва лорд Уилям, въпреки че ако някой види графинята, не би си помислил така. Тя се е обвила от главата до петите в черно и

подсмърча. Сигурно е съсипала цяла кошничка с носни кърпички, но не си е свалила диамантите.

Мариан поклати глава.

— За нея ще е по-добре да се скрие от този ваш съпруг, тъй като джентълмен или не, сигурно ще откъсне главата на нейно благородие. А може и да ѝ избоде очите.

Нора Джейн погледна към часовника над камината и видя, че минава десет. Слънцето се беше вдигнало високо в небето и изливаше потоци светлина върху прозорците на спалнята ѝ.

— Някой сети ли се да отиде до къщата на мисис Франклин?

— Бабит прати някого преди малко. Щеше да го направи порано, ако всички не бяха заети да претърсват скалите. А един пратеник е на път за дома на баба ви. Сигурно добре му е платила, та да я викне на часа, щом бебето се роди. Човекът потегли за „Темпъл Манър“ още с пукването на зората. Казах това на лорд Уилям, докато се наливаше с чай в кухнята и показваше пантофа на графа, а той ме предупреди да въоръжа слугите с тигани и ножове и да залостя всички врати. Като че ли това ще я задържи!

Нора въздъхна, гледайки Оливия, която отново бе заспала.

— Ако имаме късмет, вестоносецът ще ѝ каже, че правнучето ѝ е момиче и тя изобщо няма да си направи труда да дойде.

— Това е доста вярно, миси, като си помислим, че искаше сладката ѝ ябълчица да си има стъбло. Но дай, боже, да изненада всички ни, като все пак се зарадва. Негово благородие едва не се пръсна от гордост заради Оливия и заради вас, миси. Никога не съм виждала мъж да плаче така или пък да стои при раждане. Майка ми ми е казвала, че мъжете искат да останат да гледат, за да се забавляват, но после хукват, като че по петите им са триста дяволи. Имате си чудесен джентълмен, миси. Чудесен.

Нора Джейн избърса сълзите си с крайчето на одеялото на Оливия.

— Да, Мариан. Дано всичко останало да свърши така щастливо.

Чу се леко суетене откъм прага и Нора Джейн вдигна поглед, за да види как Робърт и Елизабет влизат в стаята. Те се усмихваха и Нора се изпълни с надежда.

— Скъпо момиче! — възкликна Елизабет и се втурна към леглото. — Можеш ли да ми простиш?

— Да ти простя? Елизабет, не бъди глупава — каза Нора Джейн на приятелката си, която бе започнала да гука на бебето. — Ти не можеше да знаеш, че съм си наумила да родя снощи. Не си планирала нарочно да отсъстваш от къщи вчера.

— Но аз не съм отсъствала! — възкликна Елизабет, поглеждайки към Робърт, преди да вземе Оливия и да се отдалечи от леглото. — Робърт, може би ти ще обясниш по-добре.

— Всичко с времето си, Елизабет. — Робърт се настани върху леглото и взе ръката на Нора в своята. — Добро утро, малка моя любимке. Изглеждаш прекрасно тази сутрин. Добре ли си почина? И как е нашето малко бебе? Бих искал да я подържа, но едва ли ще мога да я измъкна от ръцете на Елизабет.

Нора Джейн гледаше ту мъжа си, ту приятелката си, без да може да схване защо бяха толкова спокойни.

— Намериха ли Роджър? — попита тя накрая.

— Скъпият ми брат никога не се е изгубвал, Нора. Когато обаче се оправи напълно и може да стои здраво на краката си, имам намерение да го съборя с един удар. А може да отнесе и повече. После Уилям ще се заеме с него. Имаш ли нещо против, Елизабет?

— Изобщо не, Робърт — отговори тя, като постави Оливия в кошчето ѝ. — Но намеренията ни бяха много възвишени...

— Сега съм съвсем объркана — запротестира Нора Джейн. — Родж е добре и винаги е бил добре, така ли? Тогава защо не го намерихте?

— Защото той не е искал да бъде намерен, любима — уточни Робърт и кимна на Елизабет да се приближи до леглото. — Може и да искаш аз да обясня, Елизабет, но предоставям на теб този личен разговор. Ако нямате нищо против, отивам да наблюдавам как спи дъщеря ми.

— Елизабет? — попита Нора, след като приятелката ѝ придърпа един стол и се настани до леглото.

Елизабет въздъхна и завъртя очи.

— Постъпихме толкова глупаво, толкова детски и необмислено! Но Родж беше направо бесен! Все пак да започнем отначало. Виж, Нора, аз не съм толкова добра, колкото ме смяташ. След завръщането на Беси не стоях настрана от „Грийн Касъл“. Напротив, и това беше моето падение. Може и да се изчервявам, Нора, но не мога да те лъжа.

От дълго време се срещяхме с Родж на любимото ни място сред скалите. Там Родж се упражняваше да ходи. Правеше това от месеци, тайно, заедно с Уилям, но не искаше другите да знаят, преди сам да влезе в гостната със собствените си крака. След всяко упражнение отивахме под дърветата и правехме... лю...

— Няма значение — каза бързо Нора Джейн. — Разбирам.

— Това наистина е милостиво от твоя страна, понеже знам, че се държах като пропаднала жена. Всъщност и двамата не се чувствахме гузни.

— Това обяснява и доброто настроение на брат ми — каза Робърт. — Неговата веселост ми пречеше да си го спомня, понеже през всичките тези години след бягството на Елизабет той беше като ранен звяр.

— Значи вчера на скалите сте имали уговорена среща с Родж? — Нора окончателно бе завладяна от романтизма на случката.

— Да, както обикновено — отговори Елизабет. — Беси предложила на Родж да го откара със стола му до скалите, за да поговорят насаме. Нора, научих какво ѝ е казал вчера и се чудя на глупостта му. Родж сметнал за изключително забавно Беси да го отведе до мястото му за срещи и отпратил Филип. Не само че настоявал Беси да го бута, но настоявал да го отведе колкото е възможно по-надалече в скалите. Дори преминаха толкова близо покрай мене, че трябваше да се крия в тревата на хълма. Докато ѝ каже да спре, тя вече беше доста изтощена и напълно вбесена. Това беше първата му грешка.

Нора Джейн се намръщи.

— А втората?

— Съобщил е на Беси, че я е излъгал и че е поискал развод, за да се ожени за Елизабет — каза Робърт. — Това била най-брилянтната стратегия на Родж точно на ръба на скалите да информира Беси, че губи всичко.

— Не бих казала, че тя прие хладнокръвно новината — продължи Елизабет. — Започна неистово да му крещи, че е разсипал всичко, че е трябвало да умре след нещастния случай, както всеки отговорен мъж би сторил, оставяйки я да бъде графиня. Врещеше, че е платила скъпо с парите на баща си за тази титла и че няма намерение да го остави да ѝ я отнеме. И тъй като не е успяла да ви раздели с Робърт, за да не създадете наследник, който да получи цялото

състояние на Гиър, ще се компенсира с титлата. Не мисля, че Беси има много мозък в главата си. Питам се никога ли не си е помисляла, че ще прозрем лъжите ѝ.

— Значи тя го е бутнала! — Нора Джейн се обърна към Робърт.
— Но как се е спасил?

Елизабет отговори.

— Видях всичко. Не съм убедена обаче, че Беси го направи нарочно. По-скоро беше толкова бясна, толкова превъзбудена, че просто тикна със злоба стола, като че ли, за да изкара на него яда си. И не смяташе, че той ще се придвижи напред. Но инвалидната количка се плъзна и се насочи към скалната козирка. Не мога да ви опиша колко се изплаших, макар да знаех, че Родж може да ходи. Той се хвърли настрани от стола точно когато той набираше скорост — великолепно изпълнение, а после остана да лежи в тревата и да наблюдава как стола падна от скалите.

Робърт се закиска, като поклати глава.

— Той каза, че отдавна е замислял да бутне стола от скалите и да гледа как долу става на парченца.

Нора Джейн погледна и двамата.

— Моля ви, давайте нататък, кажете ми всичко.

— Няма много за казване и не съм толкова горда от определената ми роля — продължи Елизабет. — Дотътрих се до него адски изплашена и, моля ти се, видях го как лежи по гръб и умира от смях! Казвам ти, Нора, едва не му откъснах ушите. Но после, след като сподели с мен какво си е наумил, се зачудих дали не съм се влюбила в някой дявол.

— Той е искал да си отмъсти на Беси? — попита Нора, започнала да разбира. — Искал е тя да повярва, че го е убила. Но защо? И защо нищо не ни каза? Робърт и Уилям бяха отчаяни. Всички бяхме!

— Знам, Нора, и съжалявам, но Роджър има достатъчно солидна причина. Уверявам те! А и винаги сме смятали да ви кажем — добави Елизабет намръщено. — Но първо трябваше да го скрия, което не беше лесна работа, тъй като той можеше да изминава само кратки разстояния. Накара ме да оставя един от пантофите му на голямо разстояние от скалите и в съвсем противоположна посока от мястото, където се намираше. Той се надяваше Робърт да го открие и да разбере, че не е паднал от скалите. После му помогнах да се скрие в един

дънер, толкова изсъхнал и кух, че цял се побра вътре. Робърт, моля те, разкажи й останалото.

Нора Джейн с очакване погледна съпруга си, като все още се опитваше да си представи графа, натикан в кух дънер. Надяваше се вътре да не е имало мравки и паяци.

— След като настанила Родж, Елизабет отишла в къщата си за одеяла и храна — продължи разказа Робърт. — Когато се върнала от там, ние всички вече сме били пръснати по скалите, търсейки Родж. Тя знаела, че не може да рискува да се остави да я видят и потеглила обратно към дома си, където да дочака да се мръкне. Синът ѝ бил изпратен преди известно време при родителите на баща му. Родж каза, че ме е чул да викам и му се искало да отговори, но бил толкова разгневен на Беси, че запазил мълчание.

Елизабет въздъхна шумно и подхвана нататък:

— После взе да се смрачава и тогава вятърът се усили, а небесата като че ли се разтвориха. О, беше страховита буря! Дори и да знаех, че Робърт и Уилям са преустановили търсенето през тази нощ, не можех да направя нищо друго, освен да се препъвам и лутам в мрака и дъжда, за да стигна до Родж и да остана с него. Постарах се да го държа, доколкото е възможно, сух и се молах дъждът да спре. Настинал е много здраво, като частична компенсация за тревогите, които ви причини. Рано тази сутрин намерих Робърт и той ми помогна да го пренесем у дома, преди издирването отново да започне. Бях много закъсняла с помощта си към тебе, Нора, въпреки че изглежда не ти е липсвало много моето присъствие. Оливия е красиво дете, а Робърт ми каза, че самата ти си била чудесна.

Нора Джейн пхна ръка в тази на Робърт.

— Не аз, а Робърт беше чудесен, Елизабет, но ти благодаря. О, толкова съм щастлива за теб и Родж! Уилям знае ли?

— Всички знаят, малката ми — намеси се Робърт, — с изключение на Беси, която ме срещна в коридора и най-чаровно ме помоли да увеличи издръжката ѝ, за да си купила нов траурен гардероб, тъй като и Родж би искал тя да се чувства удобно. Ще я оставим да се смята за убийца още няколко дни, докато Родж се оправи и ти възвърнеш силите си достатъчно, за да те пренесем долу. Мисля, че искаш да видиш как Беси ще се срещне с Родж. Сър Хари Клифлинг също не е посветен в плана, но и за това си има причина, тъй като

Родж е замислил цяла драма. Сър Хари се е съгласил да присъства, без да подозира нищо, тъй като се нуждаем от свидетел, незаинтересуван лично, които да потвърди, че скъпата ми снаха е направила опит да се отърве от съпруга си. След като Родж веднъж завинаги приключи с Беси, тя ще бъде достатъчно мъдра да не предявява претенции към нас.

— Робърт, усмихваш се много злобно — отбеляза Нора Джейн, наклонила глава на една страна, докато го гледаше. — Какво сте замислили с Родж този път?

— Всъщност, любима, Родж цели единствено нещо като публично отмъщение. А завършекът на драмата е идея на Уилям — каза ѝ той, целувайки я по челото. — Изглежда всички ние, Гиър, много си падаме по белите. Не се чувствам виновен, малка моя, особено като си спомня как тази особа Беси едва не разби живота на всички ни с невероятния си егоизъм. Почивай си, скъпа, ще се видим по-късно. Елизабет трябва да слезе долу отпусната тежко върху ръката ми, щастлива заради Оливия, но скърбяща по Родж. Мислиш ли, че ще се справиш с тази роля, Елизабет?

— Ако това ще ни отърве от Беси, готова съм да рецитирам всичките произведения на Шекспир, докато в същото време ме пекат на бавен огън — изрече прочувствено Елизабет и се отправи към вратата, оставяйки Нора и Робърт насаме.

— Обичам те, Нора Гиър — каза Робърт, нежно целувайки свежите ѝ устни. — Обичам те, защото си прекрасна, заради Оливия, заради начина, по който се появи в тази къща и накара всички да се почувстват по-добре от присъствието ти. Но точно в този момент те обичам, понеже не си мислиш, че всички ние, Гиър, сме напълно побъркани.

— Напротив, Робърт — каза тя, прозявайки се, тъй като пак ѝ се доспа. Беше безкрайно щастлива и неописуемо доволна. — Точно за това те обичам. Затова обичам всичките ми луди, лоши, чудовищни Гиър!

Сюзън Темпъл пристигна в „Грийн Касъл“ на третия ден след раждането на Оливия, тъкмо когато Робърт бе започнал да вярва, че властната гигантка не желае да види внучката си, която бе имала неблагоприятното да не ѝ се подчини и да се роди момиче.

Лорд Уилям беше зърнал лъскавочерната пътническа карета от полята, в края на имението, и незабавно бе поел към мелницата да уведоми брат си. Робърт изобщо не се помая, а се втурна галопирайки към „Грийн Касъл“ и пристигна там точно когато платеният пратеник помагаше на Сюзън Темпъл да слезе от каретата.

— Добър ден, мадам — каза Робърт, като скочи от коня и се поклони галантно.

— Робърт — отговори кратко тя. — Казаха ми, че Нора Джейн и бебето се чувстват чудесно. Момиче, а? Е, невинаги се уцелва от първия път. Имаш още четири години, въпреки че надали си спомняш уговорката ни. Но така или иначе, скоро ще трябва да повториш, синко. Няма да допусна сладурчето ми да живее с лунатик, който не помни дори името си, още по-малко пък това, за което е бил купен. Но Стивън със сигурност ще те подсети за това.

— Не се и съмнявам, че ще го направи, но ви благодаря за напомнянето. И колко приятно е да ви видя отново! Не е ли това същата брошка, която носехте при запознанството ни в „Темпъл Манър“?

Цели няколко минути мисис Темпъл го фиксира изпитателно, като за голямо учудване на Робърт дебелият ѝ врат пламна в тъмночервено.

— Значи си събрал акъла си, а, синко? Каква приятна изненада. Не говорех сериозно, когато споменах оная работа с лудницата. — Тя се обърна към лакея на Гиър и го тупна здраво по главата. — Клод! Май тлъстото парче злато не ти е било достатъчно за информацията.

— Очевидно не — отговори Робърт, предлагайки ръката си на временно извадената от равновесие Сюзън, придружавайки я до семейното крило. — И купищата злато, изглежда, не можаха да ви купят правнук. Както и да е, но ако сте пристигнали тук да тормозите жена ми с оплакванията си, предлагам ви още сега да премислите нещата. Няма да допусна да тревожите Нора.

— О, така ли? — очевидно свестила се вече, произнесе мисис Темпъл, докато сваляше ръкавиците си. После ги хвърли към лицето му, така че не му остана нищо друго, освен да ги хване. — Много добре от твоя страна, момче. Ха! Всъщност виж кой стоял тук с кървясали очи и разтворена паст! Какво има, синко? Нима мислиш, че

една месарска съпруга не може да се държи благородно, след като е победена? Да не съм те разочаровала? Битка ли очакваше?

Робърт подаде ръкавиците на Бабит и последва мисис Темпъл в семейната гостна.

— Имаше нещо такова, признавам — каза той, като наблюдаваше как огромната маса плът си проправя път към масичката, върху която беше поставено огромно блюдо със сладкиши. — Обаче, въпреки че зачетохте раждането на Оливия, Нора и аз искаме да знаете, че не сме съгласни да се установите тук, както планирате, до раждането на мъжки наследник. Не очакваме от вас това нито сега, нито щом се роди първият ни син, най-вероятно в уточнения от вас петгодишен срок, ако Нора няма нищо против. Тя е очарована от майчинството и е блестяща в тази роля, каквато впрочем е във всичко. Моля, мадам, чувствайте се свободна да останете с отворена уста още веднъж.

— Наистина ли? Ти ми връщаш парите? И все още настояваш, че си си върнал паметта? Ти си Гиър, синко, спомняш ли си? Дай си един миг, за да помислиш. Остави кръвта на Гиър да ороси мозъка ти. Никога в историята не е имало Гиър, който да върне дори пени.

Робърт се подпря на ръба на малката масичка, като внимаваше да не напращи мебелите на Нора Джейн, тъй като бе яздил цял ден и бе потънал в прах. Знаеше, че трябваше да се изкъпе и да се преоблече, преди да седне в някой от светлите столове. Новата му грижа го накара да се усмихне, тъй като никога не се беше старал да пази предишните мебели. Но сега Нора Джейн беше господарка на „Грийн Касъл“ и се гордееше със спретнатия си дом.

— Много неща, отнасящи се до мъжете от семейство Гиър вече са невалидни, мадам — каза ѝ той, докато се любуваше на това как тя лапна три захаросани сливи една след друга.

Мисис Темпъл се усмихна с пълна уста.

— Да, виждам това. — После смени тона с много по-приличен. — Но защо не сте в траур? Да не би да сте намерили графа жив?

— Изобщо не сме го открили, мадам — хладнокръвно я излъга Робърт, — но траурното облекло ще бъде прибързан знак на песимизъм. Две малки групи още претърсват местата около скалите. Ние обаче сме запланували малка възпоменателна служба тази вечер в параклиса, тъй като надеждите ни почти изчезнаха на този късен етап. Вие, разбира се, сте добре дошла.

Мисис Темпъл въздъхна и поклати глава.

— Нещастният Ийстърли! Какъв позор! Искях ти да станеш граф, но не по този начин. Да се хвърли от скалите! Винаги съм си представяла, че умира в леглото си. Мемориална служба ли каза? Ще трябва да сме облечени в черно, нали? Изпратихте ли да повикат Стивън.

— Не мадам, не сме. Нямаше да бъде от полза при издирването, а и двамата с Уилям решихме, че не желаем този човек да се мотае наоколо и да се обзалага след колко време приливът ще изхвърли тялото на Родж на брега. Не искам да кажа, че той не обича синовете си. Обича ни, но най-важното нещо в живота му е огромната му любов към комара и залаганията. Желаете ли да видите Нора и правнучката си или да позвъня на Бабит да напълни отново купата със сладкиши. Мога да направя и нещо още по-разумно, да извикам каретата ви? Все още остава голяма част от деня, за да успеете да стигнете до удобна странноприемница на път за „Темпъл Манър“.

— Хайде, хайде, синко, не се дръж грубо с мене. Ти не каза нито дума, когато заявих на Стивън мнението си, че графът не ще живее дълго и затова поисках да вложа парите си в теб. Но наистина не искам да видя Ийстърли мъртъв. Бях започнала да го харесвам, докато пребивавах тук. Жена в моето положение обаче трябва да бъде практична.

— Аз също бях практичен, мадам, слушайки ви как погребвахте брат ми, и ви проклинах наум, когато протегнах ръка, за да спася семейството си. Не се гордея с това, което направих, но се научих да живея с греховете си. За щастие Нора ми прости и дори ме обикна. И така, мадам, едновременно с ненавистта си към мотивите ви и срама от моето участие в сделката, аз ви благодаря. Не за парите, а за Нора. Тя ми даде всичко, което ми е скъпо сега — любовта си и нашата дъщеря. Това има по-голяма стойност за мен дори от най-голямото богатство. Това е по-значимо за мене дори от самия „Грийн Касъл“, нещо, което никога не съм вярвал, че мога да кажа.

Мисис Темпъл се вдигна от стола с доволна усмивка.

— Ти наистина го мислиш, нали, синко? Е, това решава нещата! Ще имаш останалата част от уговорената сума, веднага след като се уредят формалностите. Но това не е за тебе, така че не си надигай много главата. Парите ще бъдат за Оливия. За моята мъничка

правнучка. За моето малко, сладко момиченце. Ще се натрупа значителна зестра, ако ги вложиш както трябва, в което сама ще се уверя. Но стига приказки за пари и тем подобни! Къде е Нора Джейн? Не съм изминала целия този път, Робърт, за да гледам хубавата ти физиономия цял ден!

Параклисът беше полутъмен. Единствената светлина идваше от няколкото свещи, които потрепваха върху олтара и леко осветяваха изпитото лице на викария.

Нора Джейн седеше на първата пейка отляво, Робърт до нея, а Беси се кипреше самотна от другата страна на пътеката, красива във вдовишкото си одеяние, с проблясващи на ушите и шията диаманти. Мисис Темпъл и сър Хари Клифлинг бяха настанени точно зад графинята, а Уилям и Пеги седнаха зад Нора Джейн и Робърт.

Каменният вълк си беше на мястото, недокоснат от недовършените ремонти на Нора Джейн, и се зъбеше на всички тях.

Единственият звук, който се чуваше в параклиса, беше тихото хлипане на Беси, която често вдигаше към очите си обрамчена с черно кърпичка и внимателно ги докосваше с нея, за да не се зачервят.

Това беше първото излизане на Нора Джейн от стаята ѝ. Баба ѝ беше забранила, но Нора настоя. Не беше сигурна точно какво щеше да се случи в този параклис, но нито леките следродилни болки, нито любовта към детето ѝ, временно оставено в обичните и грижовни ръце на Мариан, можаха да я задържат в леглото.

— Значи сте вдовец, сър Хари? — обърна се мисис Темпъл към дребничкия човек, който беше близо с десет години по-млад от нея. Тя говореше с обичайния си гръмотевичен глас, което накара Нора Джейн да се обърне възмутена. — Моето имение е в противоположна посока от вашето, но това не ни пречи да си правим визити от време на време.

— Визити ли? — изписука сър Хари. — О, не, предполагам, че няма да може, мадам.

— Нали знаете, че съм вдовица? Скъпият Сам се помина преди осемнадесет месеца. Самотно е без другар. Вижте този пръстен. Струваше ми петстотин лири. Някой би казал, че сумата е голяма, но аз имам доста голямо състояние. Вие как сте, сър Хари?

— Тя пак започва — прошепна Робърт в ухото на Нора Джейн. — Ако баща ми беше тук, щеше да се обзаложи, че до един месец тя ще накара сър Хари да ѝ направи предложение.

— Шшт, Робърт — смъмри го Нора, опитвайки се да не се засмее, виждайки, че сър Хари много приличаше на дядо ѝ — лилипут. Майката на Пеги трябва да е била гигантът в семейството. — Освен това, ако направи за себе си и наполовина толкова добре онова, което стори за нас, трябва да сме щастливи.

— Ще бъда щастлив от всичко, което я държи далече от „Грийн Касъл“, малката ми — каза Робърт и се обърна, тъй като Уилям го потупа по рамото.

— Какво чака свещеникът, Робърт, знак от небето ли? Цял ден копнея за този миг. Огледа ли добре Беси? Тя едвам се сдържа при мисълта за дохода, който ще осигуриш на нея и на бъдещия ѝ съпруг. Графини, дори и такива, които миришат на магазин, се харчат добре на открития пазар. Безсърдечна кучка! Едвам се сдържа да не ѝ кажа, че тези диаманти са фалшиви.

Нора въздъхна.

— Уилям! Сигурно се шегуваш.

Робърт сложи пръст на устните си, приканвайки ги към тишина.

— Не, малка моя, не се шегува. Ние сме пръскащите пари Гиър, или поне бяхме такива, когато бяха купени тези бижута. Родж винаги е смятал, че е изиграл на Беси хубава шега. След като стана графиня, тя го заряза и замина със Стивън за Лондон да харчи парите на баща си.

— Извинете — прекъсна ги Пеги със свиреп шепот, — но мисля, че свещеникът е готов да започне. Ще бъде добре, Уилям, ако престанеш да се държиш като пълен идиот и ако спреш да се хилиш, като че ли ти доставя удоволствие смъртта на графа. Господи, Уилям, по-лесно ми е да обяздя див жребец, отколкото да те науча как да се държиш. И за вас се отнася същото!

Нора Джейн веднага застана сериозно и се загледа в олтара, стискайки ръката на Робърт. Щом викарият заговори, хлипането на Беси се усили. Дали тази жена се чувстваше виновна?

— Мои скъпи приятели, милорди, милейди, скъпа графиньо, събрали сме се тази вечер по извънредно тъжен повод, да скърбим за трагичния край на нашия брат Роджър, граф на Ийстърли.

— Нещастното момче! — възкликна мисис Темпъл с изпълнен със сълзи глас, след което силно си издуха носа. — С удоволствие бих дала четвърт от състоянието си, за да го видя у дома здрав и читав.

На Нора Джейн й се стори, че някой въздъхна някъде в параклиса...

Почти веднага лорд Уилям се разкашля силно, като че ли нещо, по всяка вероятност удоволствието от изявлението на мисис Темпъл, бе заседнало в гърлото му.

— Сърце мое — поучаваше го Пеги, като го тупна три пъти здраво по гръб, — трябва да овладееш скръбта си.

Викарият погледна към малкото паство и изчака да настъпи тишина, след което продължи.

— Не познавах добре граф Ийстърли, тъй като не се молеше с нас в неделните дни, но той беше християнин, един от Божиите синове. Той беше син, брат и съпруг.

— О, съпругът ми! Моят нещастен Родж! — запревива се Беси, а раменете й се затресоха от скръб.

Нора Джейн бе абсолютно убедена, че тази жена плаче само заради потресаващия ефект. Но тя плачеше прекалено често. Може би това беше талант, който можеше да се овладее с много практика.

— Да умре от такава жестока смърт, тъкмо когато започвахме новия си живот заедно. Толкова е жестоко, толкова е ужасно...

— Винаги съм се възхищавал на английското притворство, а ти? — Уилям попита Пеги. — Още няколко сълзи и ще се удавим в тях. Как всъщност Ной е построил онзи ковчег? Не е ли бил около четиридесет аршина дълъг?

Викарият прочисти гърлото си и отвори молитвеника.

— Бог дава и Бог взима. Да се свети името му. Бог...

— Бог не ме е взел — безтелесен глас изрече високо някъде от тъмното. — Бях бутнат при него.

— Какво, за бога, беше това? — попита мисис Темпъл наистина изплашена, хвърляйки едрата си персона върху много по-дребничкия сър Хари. — Кой каза това?

— Той беше бутнат! Беше бутнат... Беше бутнат... — прокънтя друг глас.

Елизабет. Не беше точно като една от трите вещици в „Макбет“, но звучеше добре и изключително ефектно. Нора Джейн покри уста с

двете си ръце и погледна към Беси, която изведнъж се оказа със сухи очи и извънредно бледа под гъстия черен воал.

— Бутнат ли? — попита Уилям и се изправи, като че ли беше негов ред да рецитира, а Нора Джейн се облегна назад, все още не напълно сигурна какво става, но доволна от хода на събитията. Време беше Беси да бъде изплашена на свой ред.

— Бутнат... — повтори призрачният глас на Елизабет, тъжно проточвайки тази единствена дума. — Една бродеща душа, жестоко убита и осъдена да не намери покой, докато виновният не признае греха си. Да признае... Да признае... Да признае...

— Кажи им, кажи им, кажи им... — пропя първият глас с баритона на Родж, който не можеше да се сбърка. — Дай ми покой. Дай покой на собствената си душа. Ти трябва да кажеш. Ти трябва да кажеш...

Беси присви очи и огледа забуленото в мрак помещение, сграбчила с ръка облегалката на пейката, мъчейки се да локализира източника на гласовете.

— Това е абсурдно! Това не е Родж! Уилям Гиър, с каква чудовищна глупост си се захванал?

— Аз ли? — възкликна лорд Уилям с прекрасно демонстриран ужас, като притисна разперените си пръсти до гърдите си. — Какво, по дяволите, те кара да мислиш, че имам нещо общо с това? Как мога да си правя шеги със собствения си брат, който лежи неизвестно къде и по всяка вероятност служи за храна на рибите? Стига, Беси, знаеш какво мисля. Мисля, че това е духът на Родж! И Бог да ни е на помощ, това с него е банши^[1]. Ела, Пеги, да се махаме оттук!

— Не се шегувай, Уилям! — почти изкрещя Беси. — Няма такива неща като призраци и духове. Няма! Това не може да бъде!

— О, не знам нищо за това, Беси — каза Робърт, като се изправи и посочи с пръст празния олтар. — Скъпият ни викарий изглежда е сметнал това за вероятно и благоразумно е изчезнал. Или може би си е спомнил за някой неотложен ангажимент някъде другаде. Имаш ли представа за какво говорят нашите духове? Доколкото си спомням, ти беше последният човек, видял Родж. Може би ще хвърлиш малко светлина върху този въпрос?

Нора Джейн бе изумена и възхитена.

Признание? Робърт искаше да чуе признание от Беси. Разбира се! И то пред сър Хари и баба й, които да бъдат свидетели, в случай, че тя реши да оспорва развода. О, беше се омъжила в семейство на дяволи. Но безценни и доста по-забавни, от които да било герои от романите.

— Да, Беси — настоя лорд Уилям, който направи три заплашителни крачки към снаха си. — Кажи ни!

— Кажи им... Кажи им... Кажи им! — подканяха призраците в унисон.

— Какво да им каже? — страхливо зашепна мисис Темпъл от мястото си, заровила нос в сакото на сър Хари. — И каквото и да е то, за слава на небесата, нека да им го каже, за да си вървят!

— Кажи им... Кажи им... Кажи им... — отекваха гласовете отново и отново, блъскаха се в гредите, вибрираха по стените, обгръщайки всички в параклиса, докато дори Нора Джейн, която знаеше, че това е номер, се разтрепери.

— Спрете! Спрете! — Беси притисна с длани ушите си и се разплака този път съвсем истински. — Аз нямах намерение да го правя! — избълва изведнъж тя, после бързо погледна към Робърт, знаейки, че е казала много малко, но всъщност твърде много.

— Не си имала намерение да направиш какво, Беси? — попита Робърт, като хвана ръката на Нора Джейн. — Ти нямаше намерение да разстроиш връзката с жена ми, още преди да е започнала, нали? Не го искаше и когато се опита да изплашиш до смърт Нора Джейн относно раждането, и когато ми каза, че тя трябва да бъде предпазвана дори от докосването ми? Не го правеше нарочно и когато изкриви истината след Ватерло, с цел да ме държиш в шах и после да измъкнеш голяма сума от мене в замяна на това, че съм изоставил теб, „истинската си любов“? Не го правеше нарочно и всеки път, когато нападаше Уилям със завоалираните си обиди или преследваше Родж с фалшивото си съчувствие? Не си бутнала и стола на Родж нарочно от скалите, така ли?

Ръцете на Беси се спуснаха от ушите към пребледнелите й бузи.

— Аз... аз... Не беше точно така! Ти изкривяваш всичко! Никога не съм искала да нараня когото и да било. Само исках да стоя в Лондон. Исках да имам развлечения. Не е честно ти и Нора да имате всичко — титлата, наследника, парите! Двеста лири на тримесечие! Та

това е подаяние. Баща ми плати за Роджър. Купи го и плати за него. Аз платих за него. Това ме доведе до вашето варварство, до вашата бедност. Стивън е единственият, който знае как да живее!

— Кажи им... Кажи им... Кажи им...

— Млъквай! — изкрещя Беси със стиснати юмруци. — Не беше убийство и ти го знаеш! Ти ми се подигра. Каза ми, че искаш да сложим край на женитбата ни. Да се разведем, но това нямаше да ми донесе нищо от парите на Робърт. Така че реших да се преструвам, че никога не си споменава за развод и да продължа да бъда графиня Ийстърли. Това е засилило колелата ти, а не аз. Изобщо не съм си мислила за убийство. Ти го направи, Родж! Ти ми накара да те бутна! Твоя е вината, че падна от скалите!

Тишината, последвала признанието на Беси, беше едва ли не оглушителна и Нора Джейн задържа дъха си, чудейки се какво ще последва.

От дъното на параклиса се чу шумолене, точно под вълчата глава.

— Добър вечер на всички — каза любезно Роджър Гиър, като се движеше бавно по пътеката между пейките. Елизабет го подкрепяше и той се опираше върху облегалките, докато се придвижваше напред, без да спира. После застана пред Беси.

— Ти!? — Беси се дръпна назад, но само след миг се усмихна широко и протегна ръце към съпруга си. — Ти си жив! О, Родж, скъпи, какво чудо! Ти знаеш, че никога не съм ти мислила злото. Беше случайност! И ти прощавам за тази малка шега. Трябва да си бил извънредно ядосан. Но не и сега, със сигурност. Не и сега, когато ще бъдеш свободен да се ожениш за единствената си любов. И по-рано не бих оспорвала развода. Щях да ти го дам с удоволствие.

— Сигурно щеше да му го даде — вметна лорд Уилям, — след като престанеше да крещи и да се тръшка.

Беси стрелна девера си с отровен поглед.

— Ние не бяхме много щастливи, Родж, нали? Нека след развода да ми остане титлата, както и задоволителен доход и любимата ми къща в „Мидхърст“ и всички ще бъдем щастливи.

— Родж, недей просто да стоиш там, по дяволите! Кажи нещо! Тази жена се завърта по-бързо от пумпал — каза потресен Уилям. — Нищо чудно, че не сме разбрали същността ѝ толкова време. Тя самата

не си дава сметка какво представлява! Мислите ли, че изобщо осъзнава какво говори? Скъпата Беси не е убийца! Тя е идиот! Прав ли съм, Родж?

— Почакай сега, Уилям. Чува ли всички признанието на скъпата ми съпруга? — попита Роджър, обръщайки се към сър Хари и мисис Темпъл.

— Да, разбира се — отговори сър Хари, изваждайки голяма носна кърпа, с която попи потта от челото си.

— Мисис Темпъл, сега можете да отпуснете хватката си, ако нямате нищо против. Мачката ръкава ми и се страхувам, че ръката ми стана съвсем безчувствена.

— Значи това наистина е графът? Не го бях виждала така изправен. Колко е висок! — с изумление констатира мисис Темпъл, извисила се над сър Хари. — А това е онази жена Франклин. Предполагам, че графът ще се ожени за нея сега. Нищо чудно, че никой не е облечен в черно. Сър Хари, бих искала да пийна нещо. Какво ще кажете да ме придружите до Червения салон? Това е най-свястното място в цялата къща и е толкова интимно! — Тя избута сър Хари на пътеката, после спря. — О, а ти, Роджър Гиър, можеш да пратиш по дяволите онзи въпрос, който засягаше четвъртината от състоянието ми.

— Жалко. — Умърлушен, Уилям погледна Пеги. — Вече започнах да измислям начини да взимам заеми от него. Робърт? Не искаше ли да кажеш нещо на Беси?

— Всъщност да — заяви хладно Робърт, поглеждайки живо снаха си, докато тя помагаше на изтощения граф да седне на най-близката пейка. — Беси, ще бъдем много доволни, ако си стегнеш багажа и потеглиш сутринта, тъй като по-нататъшното ти оставане в „Грийн Касъл“ не е нито желано, нито препоръчително. Поръчал съм каретата ти да бъде готова за десет часа. Съмнявам се, че майка ти и новият ѝ съпруг те очакват, но съм сигурен, че ще им обясниш всичко.

— Майка ми ли? — лицето на Беси се изкриви, а устата ѝ се сви. — Не ме пращате в Лондон, така ли?

— Разбира се, че не в Лондон и не с издръжка — радостно извиси глас Уилям. — Ти вече откъсна достатъчно от семейство Гиър. Тези диаманти ще ти донесат много пари, ако ги продадеш. Не съм ли прав, Родж? Но не се безпокой, Беси. Щом ние с Пеги заминем за

Лондон, ще обясним точно и ясно на всички защо не си там. Тъй като доста често изпълняваше подобни задачи заради мене, това е най-малкото, което мога аз да направя за тебе.

Беси изхвърча от параклиса, притиснала кърпичката си до устните. Нора Джейн погледна съпруга си, който не изглеждаше доволен като братята си.

— Робърт? Какво има?

Той я целуна по челото.

— Нищо, скъпа, хайде — каза той и я взе на ръце. — Време е да се връщаш в леглото.

— Не мислиш, че Беси ще ни остави да спечелим толкова лесно, нали? — попита Нора Джейн, след като усмивката му не я убеди, че беше напълно щастлив.

— Не знам, малката ми — отговори той, а откровението му я изплаши. — Но тя е такъв невероятен егоист, че сигурно ще се опита да разбие живота на Родж, докато премине разводът.

Нора Джейн обви по-здраво ръка около врата на Робърт и положи глава на гърдите му.

— Как смяташ, дали ще я видим пак?

— О, Нора — въздъхна той. — Кой може да каже? Изобщо не е възможно да се предвиди как действа ум като този на Беси.

[1] Женски дух от ирландската митология, чийто вой предвещава смърт в дома. — Бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

*„Нека да обичат тези, не любили преди.
Които са обичали, да любят повече дори.“*

Одри Парнел

Тя се обърна с гръб към Робърт, за да може да разкопчае копчетата ѝ отзад. Самозалъгваше се, че не е нервна, но усещането на пръстите му по кожата ѝ, докосването му я вълнуваха неимоверно. Тя си пое дъх и започна да бърбори, с надеждата, че това ще я успокои.

След като посетиха детската стая на петседмичната си дъщеря, откъдето Мариан ги изхвърли, като каза, че безпокоят бебето ѝ, Нора Джейн неохотно остави Робърт да се заеме със светложълтата ѝ рокля.

— Благодаря ти. Слушай, Робърт, трябва сериозно да се замислим върху наемането на нова камериерка. Мариан до такава степен е ангажирала съзнанието си с Оливия, че вече не би могла да ми бъде от полза. О, венчавката беше прекрасна! Пеги беше по-хубава от всякога.

— Ъхъ — отговори унесено той, като разкопча и последното копче, смъкна дрехата от раменете на жена си и я целуна по врата. — Красиво!

Нора Джейн затвори за миг очи и краката ѝ омекнаха, но тя се изплъзна от леката прегръдка на мъжа си и отиде до тоалетната си масичка, където свали рубините от ушите си.

— Не можеш да си представиш колко дълго и упорито ние с Елизабет учихме Пеги да не галопира из параклиса, както прави обикновено. Много ми се искаше да беше приключила работата по него, но Уилям отказа да чака да си отидат художниците. Страхувал се да не си промени мнението и Пеги да го бутне от скалите.

Тя се загледа намръщено в огледалото. Знаеше, че бърбори прекалено много, но с Робърт, толкова близо до нея, се смущаваше до сълзи.

Той беше с нея непрекъснато след раждането на детето им. Даваше ѝ сила, успокояваше я със своята любов. Всеки миг бяха заедно, опознаваха се, опознаваха дъщеря си. Връзката им приличаше на приятелство, изразяващо се в държане на ръцете, размяна на нежности и няколко откраднати целувки. Направиха си и пикник до езерото. Разхождаха се в градините, за чиито разкошен вид Робърт ѝ направи комплимент. Разговаряха и се смееха и се радваха един на друг.

Накратко, Нора Джейн беше щастлива от хубавата интерлюдия със съпруга си, който беше съвършен в ухажването. На тази привилегия тя не можа да се наслади преди женитбата си.

През цялото това време Робърт спеше в своята стая, задължение на съпруга, който изчаква жена му да се възстанови след раждането.

След като обаче преди пет дни Оливия бе отделена в отделна, детска стая, Нора Джейн започна да усеща нарастващото и неудържимо напрежение между нея и съпруга ѝ. Това усещане ѝ липсваше от дълго време.

От онази нощ, когато той трябваше да замине от „Грийн Касъл“, за да се присъедини към Уелингтън.

Оттогава те не бяха изживявали любовната страст.

Нейната любов.

Нейната страст.

— Нора? Нещо не е наред ли? Да не би да се изморена? Би ли искала да спиш сега?

Да спи ли? Беше ѝ задал този въпрос и тогава. Спомените нахлуха в паметта ѝ и я понесоха на крилете си към онази прекрасна нощ.

— Да спя ли? — повтори тя, като се обърна към Робърт. И отново се развълнува от стройната и изящна фигура на мъжа пред нея, елегантен с тъмносиньото си сако и бричове, с колосаната си снежнобяла яка, чудесно контрастираща с тъмния му тен. Всички Гиър бяха красиви хора, но Робърт беше повече от красив. Той беше нейният тъмен ангел, осъществяването на мечтите ѝ, нейният рицар в бляскава броня, нейният герой. И той ѝ беше казал, че я обича. Тя също го обичаше, а сега — повече от когато и да било. Тогава защо беше толкова нервна? — Малко съм уморена, но не ми се спи. А на тебе?

Робърт се усмихна с интригуващата си, леко кривната настрани усмивка.

— Не ми се спи, сладка моя — провлечено отвърна той, опирайки бедро в таблата на леглото. — Изобщо не ми си спи, но нямам нищо против да си легна, ако не е твърде рано за тебе да...

Гласът му леко трепна и той погледна към отворените френски прозорци, също толкова нервен, колкото и тя.

Нора Джейн остана безмълвна известно време, като се чудеше дали и той изпитва същите чувства като нея. Дали и него не го е страх, че може да бъде отхвърлен.

— Не — бързо отговори тя. — Нямам нищо против. — Тя направи няколко колебливи стъпки към леглото, към съпруга си. Защо се страхуваше? Тя не беше онова срамежливо, с идиотска прическа момиче. Тя беше Нора Гиър, лейди Робърт, влюбена жена! — О, Робърт, това е глупаво! Вярно е, че изминаха месеци, откакто не сме били заедно по този начин. Но аз се възстанових след раждането. Не съм вече толкова крехка. Няма да се счупя. Робърт, та ние се обичаме! Защо и двамата се страхуваме да направим първата стъпка? Защо танцуваме около същността на нещата? Робърт Гиър, искаш ли да вземеш жена си в леглото, или не?

Той стана от леглото и се разсмя.

— Да, това е наистина жена ми. Много добре, малка моя любимке, какво искаш да направя? Да те метна на рамо, да те хвърля в леглото и да правим с тебе луда любов?

— Звучи разумно. И доста романтично за жена, решила, че мечтите трябва да отстъпят пред реалния свят. Една силна доза романтизъм, точно това ми трябва.

— Романтизъм, така ли? Много добре, малката ми — каза той, като застана пред нея и прегъна елегантния си крак в поклон: — Мадам, ще ми направите ли честта да танцувате с мене?

Тя се обърка.

— Да танцуваме?

— Да танцуваме, любима. Предлагам валс.

Той обви талията ѝ с дясната си ръка, а тя автоматично постави лявата си ръка над лакътя му. После мушна дясната си китка в малкия сатенен илик на полите си, поставен там, за да се вдигне единият край по време на танца, и отпусна ръка в неговата. Чувстваше се

великолепно и готова на всяка друга щуротия, която Робърт би измислил.

Останаха безмълвни няколко мига. Тя — по чорапи, а той — по риза, сами в спалнята си, взирайки се един в друг. Нора Джейн усети щастливи сълзи в очите си, сълзи на благодарност към Бога, който ѝ беше дал този мъж.

После се завъртяха във вихрен танц под звуците на музиката, която звучеше в главите им. Очите на единия бяха впити в очите на другия, телата им не се отделяха — прекрасна принцеса в прегръдките на своя принц.

После движенията им станаха по-бавни и те завършиха танца си на верандата, под лунните лъчи.

Той постави дясната ѝ ръка на рамото си, после нежно повдигна брадичката ѝ, с пръсти — милувка за кожата ѝ, а погледът му бе молитва, преклонение, обещание.

— Моята сладка, малка любима! — прошепна той с глас, част от лунните лъчи, част от оживелите сънища. — Бях изгубен без тебе. Толкова самотен без спомена за тебе... Всичко, което знаех тогава, беше, че съм изгубил нещо ценно, нещо недостижимо, което осмисляше живота ми. Това нещо беше любовта. Не „Грийн Касъл“, не парите, не титлите, които винаги съм смятал за много важни. Любовта, с която ме бе дарила ти, Нора, това ми липсваше, липсваше ми през всеки ден от живота ми, докато ти отново не влезе в него. А моят живот — това е цялата ми безкрайна, вечна любов към тебе.

Нора се разтопи в прегръдките му, с ръце на раменете му, с глава — върху широките му мъжествени гърди. Държеше го здраво, като че ли се бе хванала за собствения си живот, понеже той беше нейният живот, той и детето им, и бъдещето, което щяха да делят.

— Обичам те, Робърт — гласът ѝ се задави от сълзи. — Винаги съм те обичала, дори когато малко се страхувах от тебе. Но сега те обичам повече, понеже наистина знам кой си.

Той я вдигна на ръце, върна се обратно в стаята и я положи на леглото.

— И кой съм аз, малката ми? — гласът му звучеше дълбок и страстен в ухото ѝ.

Когато устните му почти докосваха нейните, тя каза:

— Кой си ти ли? Ти си реалността, която ме спаси от детските ми мечти. Ти се любовникът, който ме събуди за нови мечти. Ти си силата, която доведе Оливия благополучно на този свят. Ти си моят живот, Робърт Гиър. Моят живот и моята любов завинаги.

Когато устните им се срещнаха, соленият вкус на сълзите им се смеси с горещината на знойната страст. Дрехите бяха смъкнати от телата, извиващи се от желание от копнеж за любов, толкова дълго неизживявана.

— Люби ме, Робърт — прошепна тя, привличайки го към себе си, подканяйки го. — Люби ме, люби ме.

Той навлезе в нея бавно, пренесъл тежестта си върху ръцете, като я наблюдаваше внимателно, и тя знаеше, че беше готов да се отдръпне, щом съзреше и най-слабата болка, отразена в очите ѝ. Тя усети нарастващото чувство за изпълване вътре в себе си и съвършенството, което можеше да се изпита само в случай като този, когато двама се свързваха и се превръщаха в едно цяло.

— О, господи, Нора — простена той, допрял буза до нейната, — колко те обичам!

— О, скъпи, знам — каза тихо тя с преизпълнено с любов сърце и с нарастваща страст.

И тогава боговете позволиха на времето да спре своя ход. Сънищата станаха действителност, чувствата се развихриха, страстта се освободи и завъртя двамата в цяла една галактика от емоции. Всички цветове на дъгата ги обляха със светлината си и звездите експлодираха с бляскави искри, които ги придружаваха по време на полета и завръщането им на земята, обсипвайки ги с благословии, с надежди, с видения от утрешния ден, от бъдните дни, които щяха да прекарат заедно.

Робърт не разбра какво точно го събуди на разсъмване. Сигурно не беше изтръпналата му ръка, с която държеше в обятията си Нора Джейн през цялата нощ. Той целуна жена си и навлече бричовите и ризата си, преди да се насочи към френските прозорци, за да ги затвори, тъй като в стаята нахлуваше утринната влага. Ръцете му се задържаха на прозорците, докато гледаше към централната част на „Грийн Касъл“ и се възхищаваше на гледката. Тя беше приказна —

изгряващото слънце бавно позлатяваше с лъчите си стъкления купол в горната част на сградата.

Мъгла ли беше това, което идваше от задната част на къщата? Странно бе да има мъгла по това време. Кръвта му се смрази. Това не беше мъгла. Беше дим!

— Нора! — събуди я той, светкавично нахлузвайки обувките си. — Дръпни звънеца за пожар в балната зала! Събуди слугите! Вземи Оливия и слез в семейната гостна! Бъди готова да излезеш навън, ако се наложи! В Кръглия салон има пожар!

Тя скочи, без да обръща внимание на голото си тяло.

— Пожар! Робърт, баба ми!

— Точно там отивам — извика Робърт през рамо и хукна навън.

Сюзън, която бе пристигнала за венчавката на Уилям, се беше настанила в Кралската спалня. Всички други гости си заминаха. Освен нея в къщата бяха маркизът, сър Хари Клифлинг и графът. Това бяха хората, които можеха да помогнат на Робърт да се бори с пожара. Уилям и Пеги бяха заминали снощи на сватбено пътешествие до „Лейк Дистрикт“.

Робърт трябваше първо да събуди бабата на Нора и да я отведе на безопасно място. Нора Джейн сигурно се беше облякла много бързо, понеже, докато тичаше, Робърт чу камбаната за пожар да бие. Той отвори двойната врата на Кралската спалня и, останал без дъх, започна да вика мисис Темпъл.

— Мисис Темпъл! — изкрещя отново той, като стигна до леглото и дръпна тежките драперии, които го опасваха. — Събудете се! Сградата гори!

— Гори ли, казваш? Мислех си, че може да ни заловят, но не и по този начин — отговори сър Хари с такова достойнство, на което Робърт не мислеше, че е способен. — Сюзън — сръчка я той, — изглежда скоро ще има още една сватба, ако не изгорим в леглото. Ставай, моя малка любов. Ти, Робърт, върви да си гасиш пожара, ние ще се оправим.

Робърт изобщо нямаше време да ги чака или да се опитва да си представя дребния човечец до огромното туловище на Сюзън. Той пусна драпериите и си плю на петите.

Половин дузина слуги вече бяха на мястото и размахваха парчета от стар килим. След като премина през прага, Робърт спря и се

намръщи при тази гледка, разбрал, че пожарът беше доста малък, и то — само в огромната камина.

— Някой е запушил комина с парцали и е затворил регулатора на въздушното течение — каза Бабит, като видя Робърт. — Но всичко вече е наред, милорд. Вътрешните врати са затворени, а прозорците — отворени, за да може да излезе пушекът. Издърпахме парцалите и отворихме отдушника. Сър, кой би направил това?

Робърт погледна иконома, чието лице бе потънало в сажди.

— Отлична работа, Бабит. Нека прислужничките почистят и се почерпете с нещо от избите. Трябва да се върна в семейното крило, за да съобщя на всички, че пожарът е овладян.

Много въпроси изникнаха в главата на Робърт. Наистина, кой беше направил това? Защо? Маркизът го пресрещна в коридора.

— Робърт, Беси е горе в детската стая. — Той задърпа като луд сина си към стълбите. — Нора е там с Беси и бебето. Предупредиха останалите да стоят настрана. Робърт, не е за вярване! Беси е взела Оливия и иска да я изхвърли през прозореца!

— Мили боже! — Робърт хвърчеше нагоре по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж. Сърцето му биеше до пръсване, мечтите му се превърнаха в пепел, а той се проклинаше за глупостта си. Как бе допуснал да повярва, че Беси ще се остави да я унижат и да я изгонят, че без битка ще се откаже от положението си на съпруга на наследника на имението?

— Робърт!

Изкачил вече стълбите, Робърт спря, като чу графът да го вика.

— Не сега, Родж! Трябва да отида при Нора!

— Знам, братко. Вината е моя. Кажи й, че няма да се разведем, че ще й дам всичко, каквото поиска, само да остави Оливия!

Робърт кимна и тръгна по коридора, налагайки си да се успокои и да мисли. Мина покрай разплаканата Мариан и влезе в детската, като спря точно на прага.

— Не ни пречи, Робърт, моля те — каза му Нора Джейн доста спокойно и той я видя да стои на няколко метра от отворената балконска врата, където беше Беси с дъщеря му в ръце, със спящата му дъщеря. — Ние провеждаме чудесен разговор, Беси и аз, и не се нуждаем от никого. Нали, Беси?

— Те се оказаха фалшиви. Родж казваше, че са диаманти, но се оказаха фалшиви. — Беси се втрени в Нора. — Имаш ли представа колко унижително беше това за мене, да чуя как бижутерът ми казва, че моите диаманти, носени шест сезона, били фалшиви? Как се унижих да пълзя пред майка си, молейки я да ме прибере пак, след като вече я бях напуснала?

— Мъжете са изключително брутални — каза успокоително Нора Джейн, като бавно се приближаваше към балкона, без да откъсва очи от Беси. — Ти беше толкова мъдра, когато ми го каза, Беси. Но ние с тебе сме сестри. Какво знаят мъжете за нашите болки, за страданията ни?

Робърт не се движеше, не дишаше. Той разбра какво се опитваше да направи Нора Джейн, опитваше се да спечели доверието на Беси. Не смяташе обаче, че този номер ще мине. Защото не някой друг, а Беси беше майсторката на преструвките и печеленето на симпатии.

— Гиър се отнесоха зле с тебе, Беси. Те взеха парите на баща ти и ти дадоха фалшиви диаманти. Допуснаха те до няколко сезона на висшето общество и после те захвърлиха. Не е честно, Беси, и аз искам да ти помогна. Кажи ми как да го направя?

Очите на Беси се присвиха, като погледна към Нора Джейн.

— Разбира се, че ще го направиш, малка мишко! Малка мишка с ужасна коса! Ти ще ми помогнеш, защото ти взе всичко! Но сега се опитваш да ме заблудиш. Правиш се, че ме харесваш, точно както аз те будалках. Ти просто искаш нещо от мене. И аз искам нещо от тебе. Но не си мисли, че ще ми хвърлиш няколко рокли и ще ми обърнеш гръб!

— Не е така, Беси — тихо протестира Нора Джейн. — Не съм ти обръщала гръб и наистина искам да ти помогна. Ти просто направи малка грешка. Не си искала да нараниш Родж. Искях да ти пиша, но бях толкова заета.

— О, така ли? — сръза я Беси. Тя стисна така силно Оливия, че бебето се заплака, а това заби нож в сърцето на Робърт. — Ти беше заета да се правиш на господарка на имението, нали? Даде им парите си и свърши черната работа. Ти не си нищо повече от една икономка, ти, месарска внучка такава! Освен това Родж ще наследи всичко!

— Беси, да се върнем на причината, довела те в тази къща. Какво искаш, Беси?

Беси погледна към Оливия и сви презрително устни.

— Това никога не ме е привличало — каза тя и отстрани детето от себе си, като го гледаше с погнуса. — Това мръсно копеле ме намокри!

Тя отново се втренчи в Нора Джейн.

— Аз запалих пожара и дойдох да видя племенницата си. Нямам нищо, малка мишко, а ти имаш всичко. Смяташ ли, че е честно?

— Колко искаш, Беси? — най-после Нора Джейн каза това, което Робърт искаше да чуе от толкова време.

Беси се усмихна, но не като луда, а като дете, на което са предложили сладкиш.

— Онази Темпъл предложи петдесет хиляди лири за мъжки наследник — каза тя, като изви назад глава, за да не гледа зачервеното от плач лице на бебето. — Мислех си, че би могла да ми предложиш половината за момичето.

— Това ли е всичко, Беси? Много евтино купуваш дъщеря ми. Бих ти предложила пет пъти повече, но ти винаги си била глупачка!

— Глупачка ли? — Беси престана да гледа Оливия и се втренчи въпросително в Нора.

— Съжалявам те, Беси — продължи Нора Джейн през плача на бебето, като гласът ѝ се изпълваше със сила, заедно с всяка стъпка, която правеше към балкона. Робърт също тръгна напред, като не изпускаше Беси от очи. — Съжалявам те, понеже никога не си знаела как да обичаш някой друг, освен себе си. Никога няма да намериш щастие в нищо друго, освен в диамантите. Ще се мотаеш из обществото, като напразно ще търсиш щастие, понеже не би го разпознала, дори и да го срещнеш. Ти си вятърничава, плиткоумна и не знаеш цената на нищо! — гласът на Нора ставаше все по-силен и тя напредваше все по-решително.

Беси стоеше на балкона и премигваше, като не вярваше на очите си, че това миниатюрно създание може да бъде такава тигрица.

— Няма да ме уплашиш, малка мишко! Може и да съм си изиграла лошо картите, но все още държа козовете в ръце. Не се приближавай, защото ще откача и ще изпусна това копеле.

— И какво ще стане после, Беси? Ти също ли ще се хвърлиш от балкона или да оставя Робърт първо да те разкъса? А може и да те оставим жива, за да те обеси палачът. Казах ти, че си безкрайно глупава! Искаш пари от нас, а? Няма да ти дам нито пени! Напусни

дома ми! Махай се от живота ни! Виж се на какво приличаш! Заклещена на балкона и напикана! Отегчих се от тебе, Беси. Сега ми дай това дете и се махай от къщата!

Беси надникна за малко през балкона, което се стори цяла вечност на Робърт, после погледна първо бебето, а след това — Нора.

— Много добре, малка мишко! Ето ти я! — Пристъпвайки обратно в детската, Беси просто хвърли Оливия към Нора Джейн.

Облекчение се разля по тялото на Робърт, след като Нора, почти паднала на колене, улови детето и го притисна до себе си.

— Върви в семейната гостна и ни чакай там! — заповяда Робърт на Беси, която издефилира покрай него с вирната брадичка. — Ако се опиташ да избягаш ще те догоня и ще те застрелям.

Беси извъртя очи.

— Колко драматично! Аз нямаше да й сторя нищо. Дори не запалих истински пожар. Просто си исках своето. — Робърт направи крачка към нея и тя прекъсна излиянията си. — Добре де, но не ме карай да чакам дълго.

Вратата се затвори с трясък зад гърба на Беси.

— Робърт? — обади се Нора с тих и разтреперан глас. Той коленичи до нея, прегръщайки я заедно с детето. — Толкова бях изплашена, Робърт.

— Шшт, любима — предупреди я Робърт, щом Мариан се втурна в стаята, викайки името на бебето, което изтръгна от прегръдките на родителите му. — Всичко свърши — каза той, помагайки на Нора да се изправи на крака. — Ти беше великолепна. Истинска героиня. Не знам откъде събра смелостта да се справиш с Беси по този начин.

— Не съм героиня, Робърт. Просто се страхувах за детето си и направих всичко възможно, за да го спася.

— Добре, малката ми, няма да те наричам героиня, но се гордея с теб! — каза той, като я целуна по разбърканата коса и я поведе към стълбите. — Само съжалявам, че Кръглият салон е малко поразбутан, след като хвърли толкова труд по него.

Нора Джейн се закова на второто стъпало, до долната площадка.

— Бях забравила пожара — процеди тя през зъби, — това нещастно, егоистично, малоумно създание!

Нора се изтръгна от ръцете на Робърт и се втурна в гостната, която вече беше претъпкана от хора. Всички се бяха събрали там. Беси

стоеше в средата на стаята и попиваше роклята си с кърпичка.

— Ти! — извика Нора Джейн, сочейки Беси, докато бързо се приближаваше към нея.

— Какво има пак, Нора Джейн? — уморено попита Беси, вдигайки поглед от роклята си. — Не изстрадах ли достатъчно? Какво още искаш от мене?

— Ето това! — каза Нора Джейн, като се спря пред етърва си, повдигна се на пръсти и заби свития си юмрук в уплашеното лице над себе си.

Беси падна на килима от изненада. Мястото около лявото ѝ око бързо взе да почервява.

Нора Джейн се обърна към съпруга си и му каза съвсем спокойно:

— А сега можеш да си уредиш сметките с тази жена. Искam я вън от дома си!

— Да ме вземат дяволите! — възкликна маркизът като пое поредната солидна глътка бренди.

— Всички да ни вземат дяволите, татко — отбеляза Роджър Гиър, — ако се осмелим да кръстосаме саби с господарката на „Грийн Касъл“.

— А вие какво друго очаквахте? — попита мисис Темпъл, като си проби път напред и дръпна сър Хари след себе си. — Тя е моя внучка, нали така? Хайде, Хари, трябва да обсъдим сватбата.

— Разбира се, мой малък пудинг — отговори послушно сър Хари и я последва.

— Робърт? — попита графът, посочвайки към жена си. — Искаш ли да изхвърля този боклук?

Робърт се усмихна.

— Ще имаш тази чест, Родж. Дай ѝ някаква сума, каквато прецениш, и я накарай да подпише официален документ, както и съгласието си за развода. Освен това я накарай да се закълне в писмена форма, че ще напусне Англия. Убеди я да замине някъде, където потокът ѝ от сълзи ще пресъхва по-лесно.

После се обърна, все още усмихнат, и се отправи по стълбите към спалнята си, където беше жена му, скъпата му, сладка, прекрасна, героична съпруга. И беше сигурен, че го очаква.

ЕПИЛОГ РЕФЛЕКСИИ

*„Какво е любовта?
Попитай живия какво е
животът.
Попитай вярващия какво е
Бог!“*

Пърси
Биш Шели

*„Ако следваш тази звезда,
не можеш да паднеш от
славните небеса.“*

Данте
Алигиери

1821

— В безименен гроб, на чужда земя, охраняван от английски войници. Той би предпочел да загине в битка — каза тъжно Робърт, като остави настрана вестника, в който бе описана смъртта на Наполеон Бонапарт. — Никога няма да забравя очите му, когато мина покрай мене, начина, по който ме умоляваше с поглед да се смиля и да му изпратя куршума, който щеше да го превърне в легенда. Той не заслужаваше безличната смърт на победен император.

Нора Джейн направи един последен бод върху малката ризка, която бродираше за рождения ден на сина им, Джереми, после откъсна края със зъби.

— Ти си добър човек, Робърт. Изпитваш жал дори към врага. Мислиш ли, че нашето правителство някога ще позволи да върнат тленните му останки във Франция?

Робърт вдигна Арчибалд на коленете си, като погъделичка с брадичката си топчестото русо едногодишно дете и то се заля от смях.

— Ако го направим, няма да е скоро. Дори мъртъв, Наполеон всява страх в сърцата на онези, които ще се възкачат на трона. Но преди да ме обвиниш в бунтарство, малка моя, позволи ми да кажа, че скъпият ни крал Джордж си заслужава трона. Бог е свидетел, че чака достатъчно дълго, за да го получи. Не спомена ли, че си получила друго писмо от Елизабет? Този път къде е завлякъл моят брат-вагабонт нея и Роби?

Нора Джейн се усмихваше, докато наблюдаваше съпруга си и най-малкия си син с допрени глави, единият Гиър — тъмнокос, като по-големия си син, а другият — рус като чичовците си.

— Във Венеция са, а оттам ще отпътуват за Капри. Той е изразил желание да посети „Синята пещера“, място, за което се безпокои, че скоро ще бъде погълнато от морето. Елизабет казва, че Родж няма да се спре, докато не видят и нарисуват всяка забележителност от Париж до Атина.

И двамата помълчаха известно време, всеки потънал в собствените си мисли. Изминали бяха пет години, откакто Родж официално се отказа от титлата си в полза на брат си, и две, откакто той, съпругата му и доведеният му син не бяха посещавали „Грийн Касъл“. Робърт се беше борил с брат си, като не искаше да приеме правата му на първороден син в замяна на значителен доход, но Родж беше непреклонен. Беше изживял шест години, оженен без любов, като през две от тях бе прикован за инвалидния стол, и възнамеряваше да прекара остатъка от живота си както сам пожелаеше. А той желаше да пътува със съпругата си, да види много места. Това той смяташе за невъзможно преди, когато нямаше надежда да проходи отново. Сега беше щастлив, Елизабет и Роби също бяха щастливи и единственото, за което Робърт съжаляваше, беше, че брат му не ги посещава често.

И така, сега Робърт, който обичаше „Грийн Касъл“, но не го поставяше вече над всичко и над всеки, щеше някой ден да остави имението на по-големия си син, любимия му Патрик. За тригодишната

си възраст той притежаваше всички признаци на амбициозност, като заявяваше, че не иска да е нищо друго, освен рицар, побеждаващ огнедишащи дракони.

— Къде са Патрик и Оливия? — попита Робърт след малко, като установи, че той, Нора Джейн и Арчибалд бяха сами в семейната гостна.

— Патрик е с Уилям и Пеги в конюшните, не си ли спомняш? Пеги твърди, че нищо не е по-важно от това той да яхне онова пони, което тя и брат ти му подариха за рождения ден. Рожденият му ден! Та той е чак след седмица! Но Пеги просто няма търпение да го настани върху първото му пони.

— А Оле? — поинтересува се Робърт, когато Мариан влезе в стаята и гушна Арчибалд, казвайки, че е наложително присъствието му в детската, където ще си пие чая. Това, изглежда, беше всичко, което Робърт можеше да направи, за да улови дирите на семейството си в неделите. А те бяха единствените дни, в които не обикаляше полята на „Грийн Касъл“, за да свърши някоя работа или да се възхити на факта, че имението се бе превърнало в най-хубавия имот в цяла югоизточна Англия.

Нора Джейн въздъхна шумно, давайки му да разбере, че наричайки с това умалително име дъщеря им, е постигнал желания ефект, и отиде да седне до съпруга си.

— Оливия е на разходка с баба Темпъл и сър Хари с новата им карета. Мисля, че баба планира да отиде в Лондон за пролетния сезон на висшето общество и се упражнява да изглежда надменна, когато се включи в разходката там. Не че може да надмине дъщеря ни в това отношение. Робърт, не я наричай Оле.

Той реши, че е време да направи едно малко признание.

— Правя го само за да се насладя на тези хубави кафяви очи, когато заискрят от възмущение.

Тя лепна на бузата му една бърза целувка.

— Знам това, скъпи. Точно за това го правя — да ти угодя и да се забавлявам.

Робърт обви с ръка раменете на Нора Джейн и я притегли към себе си, целувайки косата ѝ. През цялото време Робърт се подсмиваше вътрешно, защото интересувайки се къде са децата им, той всъщност се интересувахе дали е останал насаме с жена си.

— Значи децата ни има кой да ги забавлява. Това означава, че сме сами, нали така, малката ми? — попита той, като започна да си играе с кадифеното ѝ ухо.

Тя се притисна до него.

— Точно така — съгласи се усмихната. — Децата са заети, братята ти са със съпругите си, Стивън още е в Шотландия, баба и сър Хари парадират величието си някъде навън, а Беси, бог да ни пази, е все още в Ямайка, омъжена за древен плантатор. Това позволява на нас, двама възрастни, женени хора, да позволим на старите си кокали да отпочинат в неделя следобед.

— По-добре си почивам в леглото — изрече провлечено той, като повдигна единия край на устата си в немирна усмивка.

— О, но защо това не ме изненадва? — контрира го Нора Джейн засмяно, докато той я изправи на крака и я грабна в обятията си. Беше му родила три деца, но все още му се струваше лека като перце. Неговата мъничка богиня. Малката му любимка.

Като се кискаше и се държеше здраво за врата му, докато той я носеше по стълбите, Нора Джейн скри глава в гърдите му, тъй като Бабит се появи в коридора.

— Не желаем да ни безпокоят, Бабит — информира приятелски икономът Робърт, докато прехвърча покрай него.

— Да, милорд — отговори достолепно Бабит, макар в гласа му да се усещаше съвсем лек намек, че се забавлява от всичко това. — Точно както всеки следобед в неделя, милорд.

— О, господи, малката ми — комично изненадан, попита жена си Робърт — нима съм станал предсказуем?

— Никога предсказуем, скъпи мой — увери го Нора Джейн, когато той ритна вратата на спалнята им, за да я затвори към останалата част от света. — Само привързан към семейния живот.

Издание:

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: Ани Стаменова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.